Titlu original (eng.): No Other Love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CONTINO, MAGDA
Iubire neîmpărtășită / Magda Contino
Traducător: Filofteia Iscru
Bucureşti: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-121-118-3
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

MAGDA CONTINO

Iubire neîmpărtășită

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ochii inexpresivi ai lui Ronald Waxler alunecară peste formele tinerei femei așezată în fața lui, apoi se întoarseră indiferenți spre fișa de pe biroul lui. Dintre toți candidații, ea părea cea mai calificată. Vorbea fluent toate limbile cerute. Oare de ce avea în privire acea expresie neliniștită? Avea chiar atâta nevoie de slujba aceea?

Dar dacă i-ar oferi o asemenea poziție acelei copile, care i-ar fi permis să stea în preajma lui Barrett Rossiter zi de zi..... n-ar fi fost totuna cu a arunca un miel în gura lupului? Dacă bârfele care circulau prin firmă erau adevărate, Barrett Rossiter era un fustangiu sadea. Anostul Ronald și-ar fi dorit să fie dotat măcar cu a suta parte din magnetismul arogant cu care era înzestrat Rossiter. Oftă adânc.

Nu, nu putea s-o angajeze pe iapa aceea tânără și blândă. Era mai presus de puterile lui s-o forțeze să suporte asalturile acelui armăsar sălbatic.

– Sper că ai înțeles că Rossiter ar prefera un colaborator de sex masculin, improviză el.

– Nu, nu mi-a trecut așa ceva prin cap, răspunse Caroline pe un ton glumeț, ascunzând cât putea mai bine teama ca nu cumva să

sufere un eșec. Nu credeam că o firmă ca a dumneavoastră face discriminare sexuală. Nu știați că acest delict e pedepsit de lege?

Ronald Waxler se enervă. Deși avea un aer inocent, tânăra nu rămânea fără replică. Vreme de câteva zile se gândi s-o angajeze, numai ca să poată vedea cum îi închidea gura lui Rossiter cu o replică potrivită. Clătină însă din cap. Așa ceva era o simplă iluzie. Acela care-i va închide gura lui Barrett Rossiter încă nu se născuse și Ronald Waxler nu voia să-și asume răspunderea de a lăsa să se încaiere două caractere atât de puternice. Caroline Forsythe nu-i va face față și Rossiter o va zdrobi.

Pe de altă parte, dacă patronul îi vedea fișa și descoperea că era cea mai calificată pentru post, ar fi vrut să afle de ce n-o angajase Ronald. Asta pentru că Rossiter putea fi acuzat de orice, numai de discriminare nu. Nu-l interesa dacă angajații lui erau bătrâni, bărbați sau femei, albi, negri, galbeni, roșii sau mov atâta vreme cât erau competenți.

Își opri privirea pe verigheta groasă din aur pe care o purta Caroline la mâna stângă.

– Cel puțin ești măritată, bombăni el, ceva mai liniștit.

Caroline deschise gura să-l contrazică și să-i explice cum stăteau lucrurile, dar o închise imediat. Dacă lui Ronald Waxler îi plăcea ideea că era măritată, n-avea niciun rost să-l dezamăgească. Dacă trebuia să facă pe femeia măritată ca să obțină acel post, era hotărâtă să pretindă că este.

Nu-i plăcea deloc să mintă, dar cum să se descurce altfel? O făcea pentru o cauză bună....

Caroline avea nevoie disperată de acea slujbă. Obținerea ei reprezenta unica șansă de a o lua înapoi pe Stacy de la Lawrence. Astfel de posturi erau din ce în ce mai rare, așa că se hotărâse să facă orice pentru a-l căpăta.

Acel post de traducător simultan era foarte bine plătit, ceea ce îi va permite s-o întrețină destul de ușor pe Stacy.... și pe Lawrence mai mult ca sigur, oftă ea resemnată. Dar merita să facă acel efort, mai ales dacă acel sacrificiu o ajuta să recapete custodia lui Stacy.

Secretară de director, traducător, era un serviciu la care visa de mult timp. Studiile plătite cu bani câștigați prin îndeplinirea unor slujbe mărunte, nopțile lungi petrecute cu pregătirea examenelor.... Reușise în sfârșit, și acum urma să culeagă roadele muncii ei îndârjite. Acel post cerea să știi foarte bine limbile franceză, spaniolă și germană, plus stenografia și Barrett Rossiter avea faima unui om foarte exigent. Pe de altă parte însă, era și mai exigent cu el însuși.

În mod sigur, acesta era și motivul pentru care, plecând foarte de jos, avusese un asemenea succes în viața profesională. Barrett Rossiter își înființase prima firmă la vârsta de douăzeci de ani. Peste treisprezece ani se afla deja în fruntea unui adevărat imperiu. Organizația Rossiter era unică în genul ei. În vremurile acelea grele, era singura companie multifuncțională importantă care se extindea permanent.

Caroline nu știa nimic despre omul Rossiter. Fotografia lui nu apărea niciodată în presă și nu se vorbea nimic despre viața lui privată. Nu se aflase nimic despre modul lui de viață: prieteni, proprietăți, femei.....

Dacă ar fi părut interesată, lui Waxler i-ar fi făcut cu siguranță plăcere să-i reproducă bârfele care circulau prin cartierul general al Organizației, dar Caroline nu-i ceru nimic.

Viața privată a viitorului său patron n-o interesa. Ce făcea acesta în timpul liber n-o privea și n-avea de gând să se amestece în probleme de acest gen. Caroline respecta viața celorlalți și spera să fie și a ei tratată la fel.

– Asta e tot, domnule Waxler?

– Da, doamnă Forsythe, răspunse el prefăcându-se indiferent, dar fierbând de furie pentru că nu putuse să-i reproducă zvonurile care circulau pe seama lui Rossiter. O să primiți o scrisoare peste o zi sau două.

Caroline se ridică în picioare și începu să-și îmbrace pardesiul, gândindu-se în același timp ce ar mai putea spune ca să-l convingă că era candidata ideală.

– În cazul acesta, nu-mi mai rămâne decât să .....

În momentul acela ușa se deschise brusc și un bărbat înalt, cu umeri lați, dădu buzna în încăpere, cu trăsăturile dure ale feței schimonosite de furie.

– Ron, de unde știi că....

Întâlnind privirea vioaie a Carolinei, bărbatul tăcu brusc. Furia din ochii lui cenușii se transformă în curiozitate. Cu un interes specific masculin, necunoscutul nu se jenă să-i studieze în amănunt părul roșcat și bogat, ochii mari și verzi și delicata perfecțiune a nasului drept. Se opri îndelung asupra conturului plăcut al gurii, după care remarcă bărbia fermă și strălucirea lăptoasă a pielii ei mătăsoase.

Studiul nu dură mai mult de douăzeci de secunde, dar Caroline se simți cuprinsă de o reacție pe care nu reuși să și-o explice. Era ca și cum acel bărbat o atinsese, în loc să se mulțumească s-o privească. Începu să deteste acea senzație și se autoconvinse că trebuia să-l urască pe acel bărbat. Un soi de instinct primitiv o avertiza că acela era singurul mijloc prin care putea să se apere.

Ochii ei de culoarea jadului îl studiară pe necunoscut. Era înalt, foarte înalt, zvelt și atletic. Sub costumul lui cu o croială elegantă, se ascundea o energie ieșită din comun. În ciuda aspectului său extrem de civilizat, se simțea mai ușurată că individul era dur și

chiar nemilos, atunci când voia. Avea părul negru și des. Cât despre buzele lui.....

Se forță să se uite în altă parte, simțindu-se jenată.....

Niciodată, în cei douăzeci și trei de ani ai ei, Caroline nu întâlnise o ființă care să aibă un asemenea efect asupra ei.

Ce bădăran! Intrase în acel birou ca și cum ar fi fost proprietarul lui, întrerupând-o în momentul cel mai nepotrivit, când erau în joc viața și viitorul ei. Și atunci când realizase că fusese mitocan, în loc să-și ceară scuze, începuse s-o dezbrace din priviri.

Caroline își dădea perfect seama că reacționa prea violent la sosirea aceea neașteptată, dar era ceva în trupul musculos al acelui bărbat și în privirea lui șireată care o scotea din sărite.

Străinul o privi leneș, cu o sprânceană ridicată și o sclipire ironică în ochii lui cenușii.

– Îmi pare rău, Ron, se scuză el, tonul cu care vorbea dovedind însă că nu vorbea serios.

În timp ce el nu scăpa nicio clipă din ochi fața roșie a Carolinei, ea încerca să-i înfrunte privirea, ceea ce o împiedică să vadă că Ronald Waxler se agita în spatele biroului său. Ronald nu putea suferi să i se spună Ron, deoarece asta îi amintea de adolescența lui. Din nefericire, nu îndrăznise să-i spună niciodată acest lucru lui Barrett Rossiter. Nimeni nu scurta numele lui Barrett, își spuse el. Cum își permitea să procedeze așa cu ceilalți oameni?

– Nu știam că ești cu cineva.

Necunoscutul făcu o pauză, așteptând evident să se facă prezentările. Dar Ronald și Caroline nu spuseră nimic.

– O să revin....

– N-are rost, îl opri Caroline cu răceală în clipa în care el se pregătea să plece.

Făcu un mare efort de voință ca să nu se mai uite la el și pentru

a se întoarce spre Waxler.

– Eu o să plec, domnule Waxler. Sper să primesc curând vești de la dumneavoastră.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușă, neoprindu-se decât la câțiva centimetri de necunoscutul care-i bloca ieșirea cu statura lui uriașă.

– Vreți să vă dați puțin la o parte? îl întrebă ea cu o voce arogantă.

– Ca să mergi, unde, mă rog frumos?

"În Alaska! îi venea ei să răspundă. Departe de tine!"

Acel om era periculos.... Se citea asta în ochii și pe fruntea lui.....

– Vă rog să eliberați ușa..... îi spuse ea pe un ton glacial.

– Păi, dacă o eliberez, o să ne părăsești.

– O să plec și dacă n-o să vă dați la o parte!

– Ai de gând să te strecori printre picioarele mele? se interesă el cu un zâmbet lățit pe toată fața.

Ideea părea să-l amuze foarte tare.

– Evident că nu, strigă Caroline printre dinți. Mai degrabă o să trec peste dumneavoastră!

Bărbatul o studie de la înălțimea staturii lui enorme. O depășea cu mai mult de cincisprezece centimetri. Zâmbetul i se lăți și mai tare pe figură, dezvelind astfel o dantură perfectă.

"Probabil că în timpul liber face reclamă la vreo pastă de dinți", își spuse Caroline. Ideea de a-l călca în picioare o atrăgea din ce în ce mai mult.

Un hohot de râs care în alte împrejurări poate i-ar fi plăcut, o țintui locului. Tânăra era convinsă că acesta îi citise gândurile.

– Cred că o să mă dau la o parte, spuse el pe un ton serios. Curățarea acestui costum costă îngrozitor de scump și nu sunt sigur că vor reuși să scoată toate petele de tălpi de pe el.

Făcu apoi un pas în lături privind-o ironic, și-i făcu semn să treacă.

– Șterge-o, frumoasă roșcovană! O să ne jucăm altădată.

Caroline își ridică mândră bărbia, gata să-i dea replica, dar când îi întâlni privirea, nu se mai simți în stare s-o facă. De altfel, prezența lui Waxler ar fi împiedicat-o oricum să-și verse năduful asupra lui.

Adoptând aerul cel mai demn posibil, o luă din loc cu fruntea sus, ca o personificare a demnității jignite. Din această cauză nu observă piciorul care bloca ușa. Se împiedică, se năpusti înainte și nu fu salvată decât de un braț puternic care o prinse în ultima clipă.

Necunoscutul o strânse în brațe câteva momente și ea îi simți răsuflarea pe frunte. Caroline se încordă și reuși să se depărteze câțiva milimetri de trupul lui.

Ridică ochii spre el și-i aruncă o privire menită să-l pună la punct pe individ. Din nefericire, ceea ce văzu în ochii lui o tulbură atât de tare, încât uită ce avusese de gând.

În ochii aceia era dorință! Îl văzu înnebunită cum își apropie buzele de gura ei. În fața lui Ronald Waxler!

– Cum îndrăznești?

El se opri și ea profită de ocazie ca să se elibereze din brațele lui, gâfâind din cauza furiei neputincioase care o cuprinsese.

– Mi-ai pus piedică! îl acuză ea cu o voce înăbușită.

Își trecu mâna peste buzele pe care simțea că i le mânjise. Acest gest nu-i scăpă necunoscutului, care păru să se amuze.

– De ce aș fi făcut așa ceva? o întrebă el cu o voce nevinovată. Astfel, am fost nevoit să te iau în brațe și mie nu-mi place absolut deloc să țin lipite la pieptul meu niște roșcate frumoase. Asta mă face să mă simt..... ciudat, adăugă el, prefăcându-se că se înfioară de groază.

– Oh! Ești..... Ești un..... un....

– Ce? Un..... un..... ce?

– N-o să mă înjosesc atât de mult încât să-ți acord un calificativ! spuse ea cu un aer triumfător.

– Dar nu te simți înjosită să gândești în felul acesta, nu-i așa?

– Eu.....

Ce rost mai avea? Își bătea joc de ea și intrase în jocul lui.

– La revedere!

Încordată ca un arc, Caroline se răsuci pe călcâie și ieși din birou, furioasă la culme.

Doamne Dumnezeule! Acel domn Waxler asistase la întreaga scenă și o văzuse pierzându-și sângele-rece atât de brusc! Și când se gândea că petrecuse peste o jumătate de oră încercând să-l convingă că era o femeie liniștită și dotată cu un calm imperturbabil. Acum, nu va mai obține în veci acel post și toate astea se întâmplaseră din cauza acelui fanfaron!

În timp ce aștepta liftul, Caroline petrecu două minute de plăcere imaginându-și câteva stiluri cumplite de a-l ucide și chinurile rafinate la care l-ar supune pe acel străin bădăran și arogant, în cazul în care i s-ar ivi ocazia. După o reflecție matură, se hotărî să-l fiarbă de viu în ulei încins.

Simțindu-se mai înviorată de această imagine, urcă zâmbind în lift.

În biroul lui Ronald Waxler, acela în care Caroline fusese făcută de rușine, străinul se depărtă de pragul ușii de unde urmărise plecarea roșcovanei furioase.

– Cine e tipa? întrebă el cu o voce amuzată.

– Caroline Forsythe, răspunse Ronald cu un nod în gât, extrem de jenat de scena la care fusese martor. O convocasem pentru postul de secretară-traducător, dar bănuiesc că acum.... Cred că nu

vreți s-o angajați!

– Are calificarea necesară? întrebă Barrett cu un aer absent.

Ajunsese în punctul în care deja calificarea nu mai conta.

– Păi, da.... totuși.....

– Angajeaz-o!

– Dar..... e prea tânără, protestă Ronald cu jumătate de gură.

– Ce vârstă are?

– Douăzeci și trei.

– Nu e chiar atât de tânără, răspunse Barrett gândindu-se la cu totul altceva decât la postul aflat în discuție.

Waxler se îmbujoră la față.

– Am înțeles, șopti el pe un ton care spunea multe.

Barrett îl fixă cu ochii lui de culoarea oțelului și cu un zâmbet periculos pe buze.

– Ce-ai spus?

– Nu..... nu terminasem interviul, îngăimă el repede.

– Puțin îmi pasă! Angajeaz-o! repetă Barrett cu o voce devenită brusc mai blândă.

Ronald înghiți în sec.

– Da, domnule Rossiter.

– Perfect.

Barrett îi aruncă o privire încărcată de milă lui Waxler. Omul era de un servilism enervant. Un vierme, un bârfitor care avea obiceiul să-i zdrobească pe cei mai slabi ca el și să se ploconească în fața celor mai puternici. Și ce privire invidioasă avea atunci când credea că Barrett nu-l vedea!

Mă rog, important era că o întâlnise pe Caroline Forsythe și că va fi în curând angajată. Plecă din biroul lui Ronald fluierând.

– Nici măcar nu mi-a spus de ce venise în biroul meu! se revoltă acesta aproape în șoaptă.

Barrett Rossiter fluieră până ajunse în apartamentul-terasă care-i servea drept birou. Încă nu știa de ce se simțea atât de fericit și nici de ce-i ordonase lui Ronald s-o angajeze pe domnișoara Caroline Forsythe. Sau poate că totuși știa? În primul rând era frumoasă foc și în al doilea rând, îndrăznise să se ia în gură cu el. Nimeni, și în niciun caz femeile, nu-i mai opuseseră rezistență în felul acela.

Da, își spuse el în timp ce se instala confortabil în fotoliul de piele din spatele mesei sale de lucru, acesta era motivul pentru care o angaja pe domnișoara Forsythe. Ar fi o schimbare plăcută față de situația actuală, când toți oamenii lui îl aprobau întotdeauna. Și ce provocare reprezenta acea fată! Dar mai era ceva la mijloc. Ceva ce doar îl bănuia, dar pe care nu-l înțelegea pe deplin. Închise ochii și începu să reflecteze.

Doamne Dumnezeule, o dorea!

Vreme de mulți ani, se jucase prudent cu dragostea. Evident că avusese multe femei frumoase și bogate încă de la început, pe când încă nu stăpânea un adevărat imperiu. Dar cu cât devenea mai bogat, cu atât acestea se înmulțeau. De aceea, începuse să le selecteze pe acelea care-i puteau oferi plăcere, alegându-le doar pe femeile care erau în căutarea satisfacțiilor carnale și a unor daruri drăguțe. Barrett știa că nu era în stare să le ofere mai mult. Trupul lui răspundea la mângâierile lor, însă sufletul rămânea al lui, nedorindu-și nici să fie posedat și nici să posede pe cineva.

Și acum, pentru prima oară în viața lui, simțea o nevoie atât de intensă, încât începuse să tremure.

O dorea pe Caroline Forsythe. Căldura, drăgălășenia și inteligența ei. Visa s-o îmbrățișeze, s-o mângâie, s-o vadă înfiorându-se la atingerea lui. Închise ochii, copleșit de imaginile care-i veneau în minte.

Barrett Rossiter încetă să mai fluiere.

***

Caroline făcu o scurtă pauză când ajunse la etajul trei al casei în care locuia. Era o clădire veche, care scăpase de renovarea care se făcuse în cartier și care era o relicvă a trecutului orașului Denver. Aceasta fusese împărțită în urmă cu mult timp în mici apartamente și avea un aspect extrem de urât, mai ales în lumina slabă a acelei ierni cumplite din statul Colorado. Țevile scoteau niște chiorăieli jalnice, încălzirea centrală se defecta mereu și pereții erau de culoare cenușie peste tot. Dar se afla acasă la ea și asta era tot ce-și putea permite să plătească.

Începu să urce ultimele două rânduri de trepte care duceau la micul ei apartament. Exista într-adevăr un lift, dar Caroline era prea grăbită ca să-l mai aștepte. Cabina veche avea prostul obicei să se oprească aproape la fiecare etaj, fie că era chemat, fie că nu, și între etaje, ceea ce era mult mai grav. Proprietăresei i se părea acea mașinărie una "originală".... Carolinei i-ar fi făcut o mare plăcere să-i ofere un cu totul alt calificativ.

În timp ce parcurgea coridorul de la etajul cinci, se gândi din nou la interviul catastrofal pe care-l avusese cu Waxler.

Și când se gândea că își pusese atâtea speranțe în el!

Caroline intră în apartamentul ei și se uită de jur-împrejurul camerei. Nu era cine știe ce, dar cu toate astea considera că avusese noroc. Înainte să fie transformat, acest loc fusese camera proprietarului, cea mai mare din clădire. Avea o suprafață uriașă, ferestre mari și un șemineu.

Se trânti pe un scaun, suspinând. Avusese mari speranțe când închiriase acea locuință. Își închipuia că în sfârșit Stacy va fi cu ea; dar totul depindea de acel serviciu! Reușise să distrugă orice șansă de a fi angajată. Ce bine ar fi fost dacă nu și-ar fi pierdut cumpătul! De ce nu rămăsese calmă sub privirea lui ironică și cenușie? De ce nu ignorase virilitatea aceea care o deranja?

Cum de se lăsase luată de val în halul acela într-un moment atât de important al vieții ei? Totuși, șapte ani alături de Lawrence o învățaseră să se controleze....

Dacă Lawrence ar fi aici în această clipă, ar fi fost foarte fericit, își spuse ea. Brusc, fu năpădită de un val de amintiri.

Erau o familie atât de fericită! Caroline înțelesese pe la vârsta de cincisprezece ani că între părinții ei exista o iubire foarte specială. Robert și Marie erau căsătoriți de șaptesprezece ani și se țineau și acum de mână ca doi tineri însurăței, zâmbindu-și și schimbând mici secrete pe deasupra capului fiicei lor.

Atunci când se născuse Stacy, după o sarcină dificilă, deoarece Marie avea deja treizeci și șase de ani, ea și părinții ei fuseseră încântați. Stacy nu era un copil apărut întâmplător. Marie și-l dorise, în ciuda tuturor riscurilor pe care și le asumase. Și Robert se străduise în timpul celor nouă luni de sarcină s-o forțeze pe Marie să se odihnească, sfătuind-o să nu stea prea mult țn picioare, să mănânce bine, să nu muncească.... Marie îl asculta cuminte, dar până la urmă făcea tot cum o tăia capul.

Sarcina debutase prost. În primele două luni, Marie fusese cât pe-aci să piardă copilul. Nașterea o slăbise de puteri, dar cu toate astea, imediat ce și-a luat pruncul în brațe, simțise că se naște a doua oară. Când i se arătase copilul, Robert îl strânsese atât de tare la pieptul lui încât acesta începuse să plângă. Atunci, Robert o legănase pe fetița lui, ușor rușinat că o maltratase fără să vrea, dar

extrem de fericit.

Caroline o adorase pe micuța Stacy din clipa în care o văzuse. Cercul familiei lor se mai mărise cu încă o viață, strângând și mai tare legăturile care-i uneau.

Și brusc, fără niciun semn prealabil, Robert Forsythe fusese victima unui atac de inimă. Murise pe loc, lăsându-și familia singură pe lume, fără umbra protectoare a iubirii lui.

După moartea lui Robert, Marie intrase într-o depresie psihică. Fără el, devenise un înveliș gol, care nu mai trăia decât pentru fiicele ei. Caroline încercase în zadar s-o încurajeze. Nu obținuse în schimb decât zâmbete șterse și clătinări triste din cap. Era ca și cum murise odată cu soțul ei, deși trupul aparținea încă lumii celor vii. Îngrozită, Caroline se uita neputincioasă cum mama ei se stinge pe zi ce trece.

Vreme de câteva săptămâni trăise ca într-o stare de transă, mulțumindu-se doar să supraviețuiască. Banii de pe asigurare dispăreau treptat și rămaseră curând fără mijloace de subzistență. Deși era încă adolescentă, Caroline îi propusese mamei sale să abandoneze liceul și să-și găsească o slujbă.

Marie nici nu vrusese să audă. Nu era o femeie slabă, dar toată viața și-o petrecuse sub umbrela protectoare a iubirii lui Robert. N-avea nicio meserie, nu știa decât să se ocupe de menajul casei. Își pierduse orice dorință de a lupta cu greutățile.

Apoi, în viața lor intrase Lawrence Redden.

Se prezentase la ele acasă la două luni de la moartea lui Robert. Le spusese că-l cunoscuse în război și având drum prin împrejurimi, se hotărâse să vină să-l salute. În timp ce Marie îi vorbea despre moartea subită a lui Robert, Caroline observase pe fața lui o expresie lacomă, cam prea interesată, și devenise imediat mai atentă.

Lawrence vorbea foarte frumos. Marie începu foarte repede să aibă încredere în el. La șase luni de la moartea lui Robert, o ceruse în căsătorie. Marie, care își înmormântase pentru totdeauna sufletul alături de Robert, acceptase. Caroline reacționase violent împotriva acelei căsătorii. Numai ea părea să fi observat dezgustul de pe fața lui Lawrence de fiecare dată când era rostit numele tatălui ei. Totuși, mama ei nu voise să-i asculte protestele, spunându-i că Stacy avea nevoie de un bărbat în casă, de un tată. Caroline nu reușise s-o convingă să renunțe.

Cu o seară înainte de nuntă, Marie își scosese verigheta de pe deget și i-o dăduse Carolinei.

– Poart-o tu pentru mine, Caro, îi șoptise ea cu neliniște în glas. Nu pot să-l părăsesc total pe Robert.

Vorbea ca un copil speriat, își spusese Caroline cu tristețe atunci când își pusese pe deget inelul de aur.

Începând din acea clipă, nu-l mai scosese niciodată. Uneori, privirea Mariei se oprea asupra mâinii fiicei sale. Cât despre Lawrence, acesta se prefăcea că nu observă nimic, amărăciunea lui spunând mai mult decât orice reproș pe care i l-ar fi făcut. Pentru Caroline, acea verighetă devenise simbolul fericirii pierdute.

Primii trei-patru ani trecură în condiții foarte bune. Lawrence se purta frumos cu ele, se ocupa de toate, copleșind-o pe Marie cu atenții. Încerca să-i câștige dragostea, dar fără prea mare succes. Robert i-o luase cu el în mormânt.

Pe măsură ce trecea vremea, iubirea lui Lawrence pentru Marie se mai răcise. Acesta înțelesese în cele din urmă că ea n-avea nimic să-i dea. Robert luase deja totul. Atunci, tristețea și furia lui le umplea pur și simplu de spaimă.

Devenise rău, ura îi crescuse permanent. Marie nu mai avea voie să se ducă la mormântul lui Robert duminica. Atunci când încercase

să protesteze, amenințase că o va bate pe Caroline dacă nu-l asculta. Aceea era singura lui armă împotriva indiferenței Mariei, care de multă vreme nu se mai speria de amenințările pe care le făcea la adresa ei. Atunci, biata femeie înceta să mai recurgă la amintiri.

Crezând că găsește mijlocul prin care s-o facă să-l iubească, Lawrence se folosise de acel șantaj bazat pe spaimă din ce în ce mai des, fără să-și dea seama că Marie se depărta de el cu fiecare zi care trecea.

În ultimele luni ale căsniciei lor, Marie nu mai era decât o umbră a femeii care fusese. Nesimțindu-se în stare nici măcar să se ridice din pat, nu mai ieșea deloc din casă. La începutul bolii, medicul de familie, Edward Hilton, îi vizitase în mod regulat, cerând de fiecare dată ca Marie să fie internată în spital. Lawrence refuzase cu încăpățânare. Într-o zi, îi trântise ușa în nas. Caroline vedea cu disperare cum mama ei se stinge încet-încet.

În cele din urmă, nemaiputând suporta acea situație, îl chemase pentru ultima oară pe doctorul Hilton, profitând de una din desele absențe ale lui Lawrence, care acum își petrecea zilele la barul din colțul străzii.

Hilton o implorase pe Marie să vină cu el, dându-i asigurări că va avea grijă de ea și de fetele ei, că le va muta undeva unde Lawrence nu le va putea găsi niciodată.

– O să te ajut, Marie. Te rog, vino cu mine!

– Nu, Edward, șoptise ea clătinând din cap. Nu vreau să iau viața de la capăt.

– Și fetele tale? Ce se va întâmpla cu ele?

– Caroline are douăzeci și doi de ani acum. Luna asta își va lua licența. Va fi liberă, va câștiga bani și va putea să se ocupe de Stacy. O să fie pentru ea o mamă mai bună decât am fost eu.

– Dar trebuie să încerci, Marie! Trebuie cu orice preț!

– Nu se mai poate, Edward. Sunt prea obosită.

Edward o ținuse de mână multă vreme.

Peste două săptămâni, când se întorsese de la facultate, Caroline o găsise pe Stacy stând pe veranda casei.

– Ce faci acolo, copilă?

– Nimic, îngăimase fetița. Voiam să-o văd pe mama. Ar fi trebuit să ne jucăm amândouă, așa îmi promisese aseară. Dar Lawrence mi-a spus să nu mă duc în camera ei și să ies afară din casă.

Biața micuță părea foarte supărată. Nu-i putuse spune niciodată tată lui Lawrence, deși nu-și amintea nimic despre tatăl ei, deoarece acesta murise când avea doar șase luni.

– E mama mea doar, Carly, de ce să nu pot s-o văd?

Caroline zâmbise, bucuroasă că sora ei folosise acel nume și o luase pe Stacy de mână.

– Vino cu mine. O s-o vedem împreună.

Era furioasă. Cum îndrăznea Lawrence să se poarte așa cu Stacy? Până atunci, procedase așa doar cu Caroline. N-o să-l lase să-i facă rău lui Stacy, care era prea mică pentru a se putea apăra.

Tăcerea care domnea în camera mamei sale o înspăimântă. Stătea nemișcată.... Din pragul ușii, unde se oprise brusc, înțelesese imediat că acolo avea loc o dramă. Lawrence stătea lângă ușă, parcă paralizat, cu privirea fixând peretele, întors cu spatele la patul în care zăcea soția lui.

Caroline dăduse drumul mâinii surioarei sale și făcuse un pas înainte. Simțea că i se înmuiaseră picioarele. Atunci, vocea lui Stacy spărsese tăcerea aceea apăsătoare.

– Întreabă-l dacă putem să ne jucăm, Carly, șoptise ea pe un ton rugător, neobservând atmosfera macabră care domnea în camera slab luminată.

Caroline se întorsese la sora ei, îngenunchease și o luase în brațe acoperind cu trupul ei imaginea mamei sale.

– Mama doarme, draga mea. Ce-ar fi să cobori la parter? Du-te și joacă-te puțin pe verandă. O să te chem imediat ce se va trezi.

Stacy ezitase, aruncând o privire spatelui încovoiat al lui Lawrence, care nu se mișcase din loc în timp ce vorbiseră ele și în cele din urmă făcu semn din cap că e de acord.

Lawrence rămăsese în aceeași poziție. Avea privirea fixă și nu părea să simtă prezența Carolinei în încăpere. După plecarea lui Stacy, Caroline nu se ridicase imediat în picioare. O tăcere apăsătoare umplea fiecare colț al camerei, ca și străfundurile sufletului ei. Trei forme nemișcate, dintre care una va rămâne așa pentru totdeauna....

În cele din urmă, se hotărâse. Încet, cu o mie de precauții, Caroline se ridicase. Nu putea să facă niciun pas. Cu toate astea, trebuia. Pusese un picior în față, apoi și pe celălalt și se apropiase de pat.

Marie zăcea liniștită și țeapănă, cu mâinile împreunate pe piept. Avea pielea albă ca varul.

Caroline observase că avea fața senină, ca și cum își regăsise în sfârșit pacea.

Murise. Caroline știa asta, o știuse din momentul în care intrase în cameră. Din pragul ușii, liniștea anunța mai bine moartea decât niște discursuri lungi. Cu toate astea, încă mai spera.... Însă speranțele ei erau deșarte....

– A murit?

Nu primi niciun răspuns. Lawrence stătea tot nemișcat.

– Mama a murit, nu-i așa? insistase cu o voce tremurândă.

Această întrebare îl trezise oarecum pe Lawrence. Se întorsese în sfârșit, privind în gol, nepăsător și tăcut.

Caroline nu îndrăznise să-l mai privească multă vreme și căzuse în genunchi lângă mama ei, cu ochii plini de lacrimi. Îi luase mâna rece și neînsuflețită și o dusese la buze.

Dar dacă nu era încă.... Începuse să frece degetele deja reci ale mamei ei în speranța că le va putea încălzi. Era un gest inutil și ea știa asta.

Marie nu reacționase în niciun fel. De pe buzele ei albe nu ieși nicio răsuflare.

Atunci, Caroline mângâiase fața mamei sale, studiindu-i fiecare detaliu, disperată la gândul că într-o bună zi va uita cum arăta.

– Nu poți să ne părăsești, șoptise ea cu o voce disperată și ochii umezi de lacrimi. Te rog, nu pleca.... Avem nevoie de tine. Te iubim.....

Niște mâini brutale o forțase să se ridice în picioare, îndepărtând-o brusc de patul în care zăcea mama ei.

– Las-o în pace! strigase Lawrence cu o privire de nebun. A plecat pentru totdeauna. Ai pierdut-o, așa cum am pierdut-o și eu în urmă cu mulți ani.

Exista un soi de satisfacție amară în vocea lui.

– De ce? De ce? întrebase Caroline, răpusă de durere.

– Acum e împreună cu tatăl tău!

Lawrence urlase aceste cuvinte ca și cum le-ar fi scuipat, cu fața schimonosită de ură.

– E împreună cu tatăl tău, repetase el.

Caroline nu ținuse deloc la Lawrence, dar începând din ziua aceea pur și simplu îl urâse.

– A murit din cauza ta! exclamase ea. Tu ai omorât-o! O urai, o jigneai de fiecare dată când o atingeai și chiar atunci când doar o priveai.

El îi trăsese o palmă, lipind-o de perete.

– O să te învăț eu ce e iubirea, micuțo, mormăise el, cu ochii strălucind de o satisfacție bolnăvicioasă când văzuse spaima care se citea pe fața Carolinei.

Atunci, el plecase și ea se prăbușise la podea. Lacrimile, frica și durerea nu mai contau. N-o mai interesa decât moartea mamei sale.

Capitolul 2

Caroline nu se obosi să răspundă atunci când cineva bătu la ușă. Era epuizată. Încă din zorii zilei citise anunțurile de la mica publicitate în speranța că-și va găsi ceva de lucru. Încercuise pe cele care i se păreau acceptabile și aștepta nerăbdătoare să se facă ora nouă ca să se repeadă la telefon și să sune la numerele respective. Pe la zece și jumătate, plecase din apartament înarmată cu o listă de interviuri care se întindeau de la ora unsprezece până după-amiaza târziu. Ca să mai economisească benzina consumată de vechea ei mașină Toyota, făcuse rost de o hartă a liniilor de autobuze.

Ce săptămână! Peste tot pe unde fusese, ceva nu era în regulă. Sau era prea calificată pentru postul oferit, sau acesta era prost plătit. Caroline ajunsese la faza în care ar fi acceptat cel mai mic salariu, chiar dacă ar fi fost nevoită să-și completeze venitul lucrând cu jumătate de normă. Economiile ei se subțiau văzând cu ochii.

De aceea se chinuise studiind tot timpul, lucrând seara și în zilele de sărbătoare, ca să ajungă în halul acela? Cu cât era mai calificată, cu atât patronii păreau mai puțin interesați s-o angajeze.

Auzi din nou o bătaie în ușă și tânăra se ridică din pat cu părere de rău și se târî până la ușă.

Un poștaș cu o față dolofană tropăia pe ștergătorul de picioare ținând un plic gros în mână.

– O scrisoare recomandată, spuse el zâmbind. Vă rog să semnați aici.

– Probabil ați greșit apartamentul. Cine ar putea să-mi trimită o asemenea scrisoare?

– Sunteți Caroline Forsythe?

– Da, dar.....

– Atunci, nu e nicio greșeală. Îmi semnați?

Ea îl ascultă, neștiind ce să creadă, și el îi înmână plicul.

– La revedere! spuse el vesel.

– La revedere! șopti ea în timp ce închidea ușa cu un aer absent.

Pe când se îndrepta spre fotoliul său preferat, se uită la plic pe toate fețele.

Organizația Rossiter, Departamentul de Personal!

Umerii tinerei se lăsară ușor în jos. O scrisoare de respingere. Politicoasă, e adevărat, dar definitivă.

"Dragă doamnă Forsythe, citi ea neîncrezătoare. Avem plăcerea și onoarea să vă oferim postul pentru care ați aplicat. Calificarea dumneavoastră de necontestat...."

Nu citi mai departe și strânse scrisoarea la piept. Era angajată!

Scrisoarea preciza în continuare programul de lucru, salariul, foarte mare, și data la care va începe serviciul. Era semnată Ronald Waxler.

Caroline lăsă să-i scape un suspin de satisfacție nespusă.

Obținuse acea slujbă! În ciuda a ceea ce se petrecuse în biroul lui Waxler, fusese angajată! Acum nimic nu-i va mai sta în cale ca s-o ia înapoi pe Stacy.

***

Caroline sosi mult prea devreme la birou în prima zi. Portarul clădirii se uită suspicios la ceasul de pe perete atunci când o văzu traversând holul. O sclipire de amuzament îi lumină privirea și zâmbi, înțelegând în sfârșit că era vorba de o începătoare. În timp ce se apropia de ea, Caroline îi întinse ecusonul nou-nouț.

– Bine ați venit, domnișoară Forsythe, spuse el zâmbindu-i larg. O să lucrați pentru Rossiter? E bine. Sunt sigur că o să vă placă la noi.

Caroline îi zâmbi, fiind plăcut impresionată de primirea care i se făcea. Probabil că bătrânul nu proceda la fel în fiecare zi.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Numele meu este Burns, dar aici toată lumea îmi spune Sam. Nu prea ținem la protocol.

– Mulțumesc, Sam. Eu sunt Caroline.

Sam dădu din cap, bucuros să constate că acea tânără era simplă și foarte agreabilă. Toată săptămâna Ronald Waxler, bătrânul clevetitor, se plimbase prin birouri cu un zâmbet plin de subînțelesuri pe buze, ca și cum ar fi deținut în sfârșit o bârfă importantă. Repetase de mii de ori că tânăra Caroline Forsythe se luase la harță cu patronul în biroul lui și spusese oricui voia să-l asculte că Rossiter își cam găsise nașul. Sam dedusese din asta că tânăra avea caracter și acest lucru nu putea să-i displacă lui Rossiter. Acel gând îl făcu să zâmbească.

Caroline observă semnul din cap și zâmbetul portarului și se simți ușurată. Postul acela era foarte important pentru ea. Era vital

să știe că oamenii cu care va lucra o apreciază.

– O să lucrezi în apartamentul-terasă al lui Rossiter, îi explică Sam cu calm. Și-a făcut din el birou. N-ai cum să greșești. E la ultimul etaj, ușa pe care scrie "Privat".

– Mulțumesc, Sam.

Plină de încredere, Caroline se îndreptă spre lifturi.

– Baftă! îi strigă Sam. Barrett a sosit deja, dar încă n-a urcat. Așa, o să ai timp să te instalezi.

Ușile liftului se deschiseră fără zgomot și Caroline se trezi pe un coridor pustiu, în fața ușii despre care îi pomenise portarul. Se uită la ea câteva clipe, fără să facă nicio mișcare. Multe lucruri depindeau de această primă zi....

Încăperea în care intră era imensă, bine luminată și aerisită, cu pereții de culoare crem, mobila și covoarele maro. O canapea mare ocupa un întreg perete și era încadrată de fotolii asortate. În fața ei se găsea o măsuță joasă. Vizavi de ușa pe care tocmai intrase Caroline se afla o masă uriașă cu tăblia strălucitoare. Lateral, o altă ușă ducea probabil la apartamentul propriu-zis, la biroul lui Rossiter.

Caroline se apropie de ceea ce urma să fie masa ei de lucru și începu să inventarieze sertarele, să verifice funcționarea mașinii de scris electrice care era așezată pe o măsuță separată. Era evident că cea care ocupase acel post înaintea ei era o adevărată profesionistă și această constatare o cam sperie pe Caroline. Oare se va ridica la înălțimea așteptărilor?

Continuându-și investigațiile, bătu timid la ușa biroului lui Rossiter și intră.

Camera respectivă era și mai mare decât a ei, cu un aer foarte masculin și era împărțită în zone foarte strict delimitate. Un colț pentru negocieri, o canapea joasă, fotolii și o masă, ocupau partea

stângă a biroului. O ușă întredeschisă dădea spre o baie luxoasă, pe care Caroline o zări doar în treacăt, înainte de a observa lunga masă din stejar din partea dreaptă a camerei. În mijlocul acesteia, biroul lui Rossiter era așezat cu spatele la ușile din sticlă, de unde se vedea o priveliște de vis a Denverului.

Caroline se apropie de uriașa masă de conferințe, îi dădu ocol, apoi se îndreptă spre birou. Îi atrase atenția un fotoliu mare tapițat în piele care părea foarte confortabil. Oare e din acelea care se învârtesc? Se așeză pe el, simțindu-se în culmea fericirii. Avea un serviciu! Stacy va locui în curând cu ea! Începu să se învârtă cu scaunul ca un copil, cu un zâmbet pe buze..

– Dar tu nu ești Barrett Rossiter! exclamă o voce cunoscută.

Caroline sări ca arsă, extrem de jenată, și-l zări pe bărbatul care stătea în pragul ușii dintre cele două birouri.

– Dumneavoastră!

Era necunoscutul care fusese gata-gata să strice totul! Oare când se va mai termina acel coșmar? Avea de gând s-o mai urmărească mult timp cu ironiile lui?

El se înclină cu o sclipire amuzată în ochi.

– Doar atât poți să faci? o întrebă. Credeam că ești în stare de mai mult.

– Aș avea multe lucruri să vă spun dacă aș avea timp, răspunse Caroline cu un aer supărat.

El păru mirat.

– De ce mă urăști atât de tare? o întrebă el. Din câte știu, nu ți-am făcut niciun rău. Și nu poți să-mi spui în continuare "dumneavoastră". Oamenilor de aici li s-ar părea ciudat. Numele meu este....

– Nu vreau să-l știu, i-o reteză Caroline. Când mă gândesc că din cauza ta am fost cât pe-aci să ratez acest post..... Dacă nu m-ai fi

făcut să-mi pierd stăpânirea de sine.....

– Eu te-am făcut să-ți pierzi.....

– Exact! Și-mi petrecusem toată dimineața încercând să-l conving pe domnul Waxler că sunt o femeie așezată și calmă.

– Bietul bătrân! Ce dezamăgit trebuie să fi fost! o ironiză el.

– Și piedica aceea! Pur și simplu m-ai făcut de râs! Dacă nu m-aș fi controlat.....

– Ce-ai fi făcut?

– Ți-aș fi tras o palmă!

– Am avut odată un cal care a încercat să facă așa ceva, spuse Barrett pe un ton relaxat.

– Te-a pălmuit un cal?

– Era o iapă care începea să șchioapete de fiecare dată când o scoteam din sărite.

– Dacă ai fi lăsat-o în pace.....

– Dar nu făceam altceva decât s-o învăț să mă asculte. Acum, e mai liniștită ca o pisicuță.

Îi zâmbi mulțumit, ceea ce o determină pe Caroline să-i arunce o privire furioasă.

– Ar trebui să fii atent..... Pisicuțele au gheare și dinți ascuțiți și lungi. Un animal liber nu se supune niciodată total unei atitudini arogante.

El schiță un zâmbet vesel și traversă încăperea din doi pași, oprindu-se la câtiva centimetri de Caroline. Mult prea aproape după părerea ei.

– Dinții ascuțiți sunt caracteristici mai degrabă fiarelor sălbatice, observă el.

– Lupilor? îl întrebă ea cu un aer inocent.

El o luă brusc de mână.

– N-ai decât ghearele astea ca să te aperi? O pisicuță inteligentă

n-ar trebui să încerce să zgârie mâna celui care o hrănește.

Caroline își smulse brusc mâna. Acel contact, deși era foarte plăcut, o cam speria.

– Am avut și eu odată un pisoi care putea să stea zile la rând nemâncat dacă ce-i ofeream nu-i plăcea.

Barrett izbucni în râs.

– Păi, tocmai în asta constă șmecheria! Să-i faci să le placă ce le dai.

Deodată, Carolinei i se făcu lehamite de acea discuție. Patronul ei va sosi curând și ea avea lucruri mult mai bune de făcut decât să se certe cu acel individ nesuferit. Se duse la ușă și o deschise larg.

– Ajunge! Ieși afară! Nimic din ce mi-ai putea spune nu-mi va scoate din cap ideea că a fost cât pe-aci să nu obțin acest post din cauza dumitale.

– Dar l-ai obținut, nu-i așa? Întâlnirea cu mine se pare că ți-a purtat noroc.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, în afară de faptul că Waxler n-avea nicio intenție să te angajeze.

– Știu, șopti ea. Domnul Rossiter voia un bărbat pentru acest post.

Fără să vrea, imitase tonul afectat al lui Waxler, ceea ce-l înveseli pe Barrett.

– Așa a spus Ron?

– Da.

– Dă-mi voie să-ți spun că Rossiter ar fi fost un prost dacă ar fi ales un bărbat în locul tău. Și cum nu e deloc prost..... Poți să tragi și singură concluzia corectă.

– De ce consideri că am avut noroc că ne-am întâlnit? întrebă Caroline cu un aer bănuitor.

– Existau mai mulți candidați și, în momentul alegerii, Waxler era cam nehotărât. După aceea mica noastră ceartă i-a amintit de tine.

Văzând că se apropie de ea, Caroline se sperie din nou.

– Uite ce este.... nu știu cine ești și nici ce vrei de la mine, dar.....

– Mi-ar fi ușor să-ți spun, dar cred că răspunsurile mele nu-ți vor face o plăcere deosebită.

– Domnul Rossiter nu e aici și sunt convinsă că n-ar fi prea încântat dacă te-ar vedea pierzând vremea prin biroul său.

– Adică jucându-mă cu fotoliul, așa cum făceai tu ceva mai devreme?

– Eu nu pierdeam timpul! Am....

– Ba da. N-ai și acasă un fotoliu rotativ?

Caroline trecu în revistă mobila sărăcăcioasă din micul ei apartament și zâmbi cu tristețe.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Barrett păru mirat.

– Atunci, ce ai la tine în casă?

– Nu cine știe ce, mărturisi ea cu o voce obosită.

Nici măcar pe Stacy. Ce bine ar fi ca Rossiter s-o păstreze în compania lui!

– Ai putea să mă ai pe mine, îi sugeră el.

Asta era prea de tot pentru Caroline! Traversă biroul și deschise brusc ușa de pe palier.

– Ieși imediat afară.

Barrett o urmase, tot numai zâmbet.

– Chiar crezi ceea ce spui?

– Da!

Și Rossiter care trebuia să vină din clipă în clipă! Ce-o să spună când o s-o vadă arzând gazul cu străinul acela ciudat?

– Te rog să pleci.

El se prefăcu că stă pe gânduri.

– E adevărat că am treabă în altă parte..... începu el să spună.

– Nu te jena din cauza mea.

– Dar pe de altă parte, am mult de lucru și aici.

– Aici? Nu înțeleg ce....

El se mișcă atât de rapid, încât nu mai apucă să reacționeze în vreun fel. Înainte să înțeleagă ce se întâmpla cu ea, se trezi prinsă în brațele lui ca într-o menghină. Buzele li se uniră și Caroline uită de toate: de furie, de patronul care trebuia să sosească..... Pe scurt, de toate.

La început, necunoscutul doar îi atinse ușor buzele, dar imediat săruturile lui deveniră mai apăsate. Amețită, Caroline simți mâinile lui strecurându-i-se sub bluză.

– Din ce mănăstire ai fugit oare? o întrebă el brusc, dar zâmbind.

Ea se făcu roșie ca focul la față. Era evident că n-avea niciun pic de experiență. În timp ce prietenele ei ieșeau cu băieți, ea trebuise să aibă grijă de sora ei și să muncească pentru a-și plăti studiile.

Îl privi zăpăcită câteva clipe și văzu că el zâmbește cu blândețe.

– E foarte ușor, îi spuse el. Uite așa se face.

Trecând de la vorbă la faptă, o sărută din nou. De data asta Caroline întredeschise buzele. Fu cuprinsă brusc de un val de dorință.

Se auzeau însă pași pe coridor! Cineva ieșea din lift! Caroline înțepeni. Dacă patronul ei o prindea în poziția aceea, o va da afară. Și atunci, adio speranțe!

Era sigură că bărbatul acela îi plăcea, dar Stacy era prioritatea ei. Tânăra îl respinse.

– Ieși! îngăimă ea.

Barrett văzu în privirea ei că își revenise. Oftă.

– Caroline, șopti el cu o voce emoționată, în timp ce făcu un pas spre ea.

Ea se dădu repede înapoi.

– Caroline, nu te teme. Știu că totul s-a petrecut prea repede, dar eu.....

– Ești cinic și arogant!

– Nu spune....

Fu oprit de intrarea în încăpere a unei tinere. Era însărcinată.

Nou-sosita le zâmbi, nebănuind nimic din ceea ce se petrecuse, deoarece ei stăteau acum la peste doi metri distanță unul de altul.

Ea i se adresă mai întâi Carolinei.

– Bună dimineața. Mă numesc Angie Hall. Pe mine urmează să mă înlocuiești. Mai rămân o săptămână ca să te pun la punct cu obligațiile serviciului. Văd că deja l-ai cunoscut pe Barrett. Îți place dragul nostru patron, doamnă Forsythe?

– Barrett Rossiter?

Asta era culmea.

– Doamnă?

Barrett se uită la verighetă cu dinții încleștați.

– Încântat de cunoștință, doamnă Forsythe, mormăi el.

– Credeam că ați făcut deja cunoștință, se miră Angie.

– Abia ne-am văzut.

El se îndreptă brusc spre biroul lui, părând încordat și furios.

– Una din voi să vină la mine în birou. Am niște scrisori de dictat.

– Ce-o mai fi și asta? exclamă Angie după plecarea lui. Nu e prea bine dispus. De obicei e foarte calm. Ce s-a întâmplat?

Caroline se forță să zâmbească.

– Probabil că are o zi proastă.

– Dar mereu e la fel de bine dispus!

– Angie!

Barrett urla în interfon. Caroline sări în sus.

Angie îi aruncă o privire rugătoare.

– Poți să te duci dumneata, doamnă Forsythe? Încă nu mi-am băut cafeaua și trebuie să-mi retușez machiajul.

Carolinei i se puse un nod în gât. Pentru prima zi, i se părea că-l văzuse destul pe Rossiter. Dar ce putea să facă? Să fugă trântind ușa? Să-și piardă slujba?

– Bineînțeles, îi răspunse ea politicos. Poți să-mi spui Caroline.

– Și tu....

– Angie!

Barrett era atât de nervos, încât uitase să se mai folosească de interfon, dar vocea lui ar fi trecut și printr-un zid de beton.

– Ar fi mai bine să te duci, Caroline, spuse Angie pufnind în râs. Mă întorc peste zece minute.

Cam fără tragere de inimă, Caroline luă un carnețel de notițe și câteva pixuri de pe birou și se îndreptă spre bârlogul fiarei. Înainte să deschidă ușa, numără până la zece ca să mai prindă curaj.

Privirea încruntată a lui Barrett o țintui în mijlocul încăperii.

– O chemasem pe Angie, spuse el cu o voce brusc mai blândă.

– S-a dus să....

– Știu, își petrece timpul mai mult în afara biroului.

– E din cauză că.... începu să-i explice Caroline.

– Ai copii, doamnă Forsythe?

– Nu.

– Ești măritată de multă vreme?

– Nu.

– Așa cred și eu. Dacă ai fi avut mai multă experiență în căsnicie, bănuiesc că ți-ai fi păstrat farmecele pentru soțul tău, în loc să le

risipești, așa cum face ea.

Caroline se înroși la față, dar nu răspunse. Barrett îi făcu semn să ia loc.

– Dacă trebuie să notezi conținutul unor scrisori, e mult mai confortabil așa, îi spuse el cu ironie.

Caroline îl ascultă, neluând în seamă tonul lui sarcastic. Această primă zi de lucru nu prevestea nimic bun.

Apoi, Barrett începu să dicteze rapid. După o oră, pe Caroline o dureau deja degetele, dar el nu se opri. În cele din urmă, peste alte patruzeci de minute, el tăcu brusc și se uită la ceasul de la mână.

– Asta e tot. Am o întâlnire peste cinci minute.

Caroline se ridică imediat și se îndreptă spre ușă.

– Doamnă Forsythe, o chemă Barrett în clipa în care se pregătea să iasă. Îmi trebuie aceste scrisori peste o oră.

Caroline dădu din cap. N-o să fie ușor, dar credea că o să reușească.

Barrett așteptă ca ea să deschidă ușa pentru a continua cu o voce blândă, dar amenințătoare:

– Le vreau în limbile franceză, germană și spaniolă.

Caroline rămase cu gura căscată, dar își reveni curând. El așteptă ca ea să protesteze. Se vedea pe fața ei că asta avea de gând. Tânăra însă refuză să-i dea satisfacție.

– Am înțeles, domnule. Mai doriți ceva?

– Nu, e de-ajuns pentru astăzi, răspunse el pe un ton mulțumit și un zâmbet sadic pe buze.

Caroline ieși fără să facă niciun zgomot și închise încet ușa.

Imediat ce ușa fu închisă, zâmbetul pieri de pe buzele lui Barrett. Era măritată! Și era convins că Waxler știa acest lucru! Asta explica zâmbetul tâmp pe care-l plimbase pe la toate etajele în cursul săptămânii. Barrett câștigase o bătălie, dar viermele ăla de

Ronald Waxler uitase dinadins să-i spună că nu va avea loc un război în acest sens.

Barrett nu se atinsese niciodată de o femeie măritată și nu era pregătit s-o facă. Mai întâi de toate, apăreau prea multe complicații și apoi, așa ceva aducea atingere moralei sale. Atunci când se gândea la căsătorie, nu accepta niciun compromis. E adevărat că nu trăise niciodată o asemenea experiență, dar respecta acea instituție și nu voia să contribuie la degradarea ei.

Caroline Forsythe va fi o foarte bună colaboratoare. Îi demonstrase acest lucru notându-și scrisorile pe care i le dictase într-un ritm infernal. De acum încolo, va trebui să uite că-și imaginase......

Capitolul 3

Caroline ieși din mica ei mașină cu inima plină de sentimente contradictorii. Era nerăbdătoare s-o revadă pe Stacy. O sunase de multe ori în timpul săptămânii, dar surioara ei nu reușise să vorbească deschis cu ea. Lawrence îi lua de fiecare dată receptorul din mână. Acum, Caroline era nevoită să-l înfrunte pe tatăl ei vitreg și să-i ceară custodia lui Stacy. La acest gând, se înfioră. Era îngrozită de cruzimea și violența pe care le manifesta acesta din ce în ce mai frecvent.

Stacy ieși în fugă din casă și coborî scările verandei chiar înainte ca tânăra să trântească portiera mașinii.

– Carly! strigă ea râzând și plângând în același timp, înainte să se arunce în brațele surorii sale.

Caroline îmbrățișă strâns trupul copilului, care tremura.

– Draga mea, șopti ea. Mă bucur atât de mult să te văd!

– Mi-a fost dor de tine, Carly, îi șopti Stacy la ureche.

– Și mie de tine, îngerul meu, dar am fost foarte ocupată cu noua mea slujbă și amenajarea apartamentului.

Tăcu brusc, nevrând să-i dea surorii ei speranțe deșarte. Se înțeleseseră ca imediat ce Caroline va fi în măsură să-i ofere condiții

decente de viață, Stacy va veni să locuiască împreună cu ea. Dar mai era și Lawrence la mijloc, și dispoziția lui schimbătoare.

Stacy dădu capul pe spate și o privi drept în ochi pe sora ei.

– Pot să vin să stau la tine, Carly? Îți promit că o să fiu cuminte. N-o să fac dezordine, o să spăl vasele și n-o să fac gălăgie, spuse ea cu fața crispată și cu disperare în glas.

Caroline o legănă cu tandrețe câteva clipe în brațele ei.

– Stacy, nu trebuie să-mi promiți nimic, îi răspunse ea încercând să zâmbească. Dacă ai fi prea cuminte, aș fi moartă de îngrijorare! Știi foarte bine că dorința mea cea mai arzătoare e aceea să vii să locuiești cu mine. Dar e Lawrence la mijloc. Trebuie mai întâi să obțin aprobarea lui.

Ce greu îi era să-și ascundă neliniștea!

– Am venit azi doar ca să te văd, dar și să stau de vorbă cu el. O să-l rog să te lase să vii să stai la mine. La noi acasă.

Fața micuță a lui Stacy se întristă.

– N-o să vrea niciodată să mă lase.

– De unde știi? Atâta vreme cât încă n-a spus nu.....

Între cele două surori se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Dar mai întâi vreau să stau de vorbă cu tine, spuse Caroline în cele din urmă. Să mergem în grădină.

Se depărtară, ținându-se de mână, de căsuța îngrijită și se îndreptară spre grădina de care mama ei era atât de mândră. În ultimul ei an de viață, când aproape nici nu se mai dădea jos din pat, fiicele ei se ocupaseră de ea. Acum, în lumina slabă oferită de soarele iernatic, părea tristă și înghețată. Era un fel de simbol al fericirii trecute, ca și verigheta pe care Caroline o purta pe deget.

Se așeză pe o bancă veche din lemn și o puse pe Stacy pe genunchii ei. Era frig, dacă nu ger de-a binelea. Deși februarie era deja departe și nu mai ningea, respirația se transforma într-un

norișor imediat ce deschidea gura. Totuși, nu voia să intre imediat în casă. Încă nu se simțea pregătită să se confrunte cu Lawrence.

– Cum mergi cu școala?

În foarte multe privințe, anii petrecuți alături de Lawrence lăsaseră urme adânci asupra lui Stacy. Nu din punct de vedere fizic, dar personalitatea ei suferise mari schimbări. Tăcea, ascundea ce gândea, se temea de toți și de toate, comportându-se normal numai în prezența surorii ei.

– Foarte bine. Am luat un premiu la mate și doamna Tetcher a agățat pe perete unul din desenele mele.

Făcu o scurtă pauză și o privi pe Caroline cu coada ochiului.

– Cindy Hill l-a sărutat pe Matt Cox în recreație!

Era evident că pentru ea aceasta era știrea cea mai interesantă a săptămânii.

– Și el ce-a zis? o întrebă Caroline pe tonul cel mai serios din lume, curioasă, dar și amuzată.

– I-a tras o palmă! răspunse Stacy pe un ton care arăta că ea găsea acea reacție foarte normală. Cindy a început să plângă și i-a dat și ea o palmă.

Caroline zâmbi. Ce simplă părea viața când aveai opt ani!

– Dar tu te-ai sărutat vreodată cu un băiat, Caroly?

Caroline se îmbujoră la față, amintindu-și senzațiile pe care i le provocase sărutul lui Barrett. Își dorea tare mult să uite acel incident care o sâcâia permanent.

– Da, șopti ea.

– Și l-ai pălmuit și tu?

Era evident că acel subiect părea pur și simplu s-o pasioneze pe copilă.

– Nu, dar mi-a venit s-o fac, mărturisi Caroline închizând ochii, încă speriată de trădarea trupului ei și de plăcerea pe care o simțise

și de care-i era rușine.

– Ți-a plăcut?

– Da, foarte mult.

– Atunci, de ce te-ai supărat?

– Pentru că n-ar fi trebuit să mă sărute. N-avea acest drept.

– Ce anume îi dă unui bărbat dreptul de a săruta pe cineva?

Caroline suspină. Era un subiect delicat, dar cum să nu răspundă întrebărilor inocente ale lui Stacy?

– Depinde. De exemplu, dacă iubești pe cineva și dorești să te sărute, sau dacă ești măritată sau logodită.....

– Lawrence era căsătorit cu mama, șopti Stacy cu tristețe.

Caroline o strânse mai tare în brațe.

– Da, era.

– Și cu toate astea, nu l-am văzut niciodată sărutând-o. Și nici ea nu-l săruta pe el.

Cum să-i explice? Cum să-l facă să înțeleagă pe un copil că iubirea Mariei era una singură și-i fusese destinată în întregime lui Robert?

– Uneori, începu ea cu prudență, oamenii nu pot iubi decât o dată.....

– Ca mama și tata?

– Da.

– Și pe noi nu ne iubea?

– Mama ne iubea foarte tare, draga mea, dar asta era un altfel de iubire.

– Există mai multe feluri?

– Atâtea câți oameni sunt pe pământ, Stacy.

Brusc, îl revăzu pe Barret aplecându-se spre ea. Doamne Dumnezeule, îl iubea! Oh, nu!

Stacy o luă de gât pe sora ei cu brațele ei micuțe.

– Eu te iubesc, Carly, îi șopti ea la ureche.

Caroline închise ochii.

– Și eu te iubesc, Stacy.

În acel moment, Caroline își jură s-o ia de la Lawrence cu orice preț.

– Hai să nu fim triste! spuse ea ridicându-se în picioare. Ce-ar fi să facem o plimbare?

Stacy se șterse la ochi.

– Te iubesc atât de mult, Carly!

– Te iubesc, Stacy, dar nu trebuie să mai plângi.

– Promit. Să mergem în parc.

Se duseră în parcul din apropiere unde, timp de o oră, uitară de trecut, de nesiguranța viitorului și de speranțele lor adeseori înșelate. În cele din urmă, Caroline o luă de mână pe sora ei.

– Să mergem. E timpul să ne întoarcem.

Bucuria care strălucea în ochii lui Stacy se stinse imediat, dar copila, care era curajoasă în ciuda vârstei sale fragede, o urmă fără să crâcnească.

***

– În sfârșit, s-au întors cele două hoinare! exclamă cu răutate Lawrence când intrară în casă.

Mânuța rece a lui Stacy o strânse tare pe cea a Carolinei.

Lawrence era prăvălit pe vechea canapea desfundată care ocupa unul din colțurile încăperii. Câtă sărăcie, câtă tristețe! Cu toate astea, peste tot era curat. Stacy făcea curățenie în fiecare zi după ce se întorcea de la școală. Știind că sora ei urma să vină, biata copilă

făcuse probabil un efort special în ziua aceea. Caroline avu o strângere de inimă.

– Bună ziua, Lawrence, spuse ea cu o voce calmă. Îmi pare rău că nu te-am anunțat că mergem în parc. Am uitat să trecem mai întâi pe acasă.

– Ai uitat? Ai uitat de mine? Cum ai putut să mă uiți Caroline, când eu am făcut totul pentru ca așa ceva să nu se întâmple niciodată?

Caroline se înfioră când își aminti cruzimea și maltratările pe care le suferise din partea lui. Lawrence observă ușoara ei mișcare de retragere și zâmbi, mulțumit să vadă că încă îi era frică de el.

– Unde ați fost? o întrebă el brusc pe Stacy, ca și cum n-ar fi auzit explicațiile Carolinei.

– În parc, răspunse micuța, cu capul plecat.

– Și v-ați distrat bine?

Îi punea întrebările cu o voce care se voia blândă, ca și cum ar fi fost foarte interesat de răspunsurile ei, ceea ce evident nu era adevărat.

– M-am dat în leagăne și ne-am jucat de-a v-ați-ascunselea, spuse Stacy.

– Asta e foarte bine. Înseamnă că acum ești obosită. Ce-ar fi să te duci să te odihnești puțin?

El îi aruncă o privire amenințătoare Carolinei, care strânse mâna surorii ei ca s-o liniștească.

– Urcă în camera ta, draga mea, îi spuse ea. Înainte să plec, o să trec pe la tine să-mi iau rămas-bun.

Stacy se conformă fără să mai protesteze, lăsându-i pe Lawrence și pe Caroline față în față. Copila știa că viitorul ei depindea de discuția care urma să aibă loc.

– Baftă! îi șopti ea Carolinei.

Caroline îi zâmbi.

– Du-te, Stacy! insistă Lawrence cu o voce aspră.

– O să treci pe la mine înainte să pleci, nu-i așa, Carly?

– Îți promit.

– Ce emoționant! spuse Lawrence după plecarea ei. Nu-i așa, "Carly?"

Vocea lui era prea blândă și purtarea prea prietenoasă. Caroline se încordă, așteptându-se la ce era mai rău.

– Să nu te mai depărtezi niciodată de casă, ai înțeles? continuă el brusc. Niciodată!

– Îmi pare rău, șopti ea, scuturându-și blugii de praf ca să tragă de timp.

– Casa mea e prea murdară pentru persoana ta neînsemnată?

– Deloc, protestă ea cu timiditate, de teamă să nu-l întărâte. M-am murdărit în timp ce ne-am jucat în parc și.....

– De ce ai venit, Caroline? Credeam că ești ocupată cu noua ta slujbă și cu amenajarea apartamentului.

– Sâmbătă nu lucrez, Lawrence. Voiam s-o văd pe Stacy și să vorbim despre....

– Ai văzut-o, așa că acum poți să pleci!

– Dar voiam să-ți cer ceva!

– Cere și după aia cară-te!

– Mi-ai spus că atunci când o să am o slujbă bună și un apartament, o să mi-o dai în custodie pe Stacy....

– Și?

– Am slujbă și apartament.... O vreau pe Stacy.

Reușise, în sfârșit, s-o spună!

Din gura schimonosită de furie a lui Lawrence se auzi un râs sinistru. În cele din urmă își dăduse jos masca. Îi dispăruse total amabilitatea și redevenise cel de odinioară.

– N-ai slujba asta decât de o săptămână și nici măcar nu știi dacă o s-o păstrezi, spuse el pe un ton prefăcut ironic. Să așteptăm puțin să vedem dacă reușești să rămâi în acel post.

– De ce n-aș reuși? Îmi place și....

– Și tu îi placi patronului?

– Ce vrei să spui?

– E totuși destul de simplu. Indiferent dacă ți-ar plăcea sau nu acea slujbă, numai patronul tău o să hotărască dacă ești sau nu potrivită pentru ea.

– N-o să fiu concediată, Lawrence, sunt convinsă de asta. De ce să nu-mi dai acum cus.....

– Ajunge! Nu mă scoate din sărite!

– Dar am sperat că Stacy o să vină cu mine chiar de azi.

– Nu!

– Chiar dacă nu locuiește la mine, n-ar putea măcar să vină să-și petreacă acolo weekendul?

– Nu, Caroline. Va rămâne aici până când o să hotărăsc altfel.

Pe când ea deschidea gura ca să protesteze, el făcu un pas înainte și o prinse cu mâinile de gât, strângând-o destul de tare pentru a o împiedica să vorbească.

– Taci din gură, îi ordonă el scos din minți. Dacă ții atât de mult s-o vezi pe scumpa ta Stacy, întoarce-te și locuiește aici.

– Nu pot, spuse ea abia reușind să articuleze cuvintele din cauza durerii.

– Nu dorești să vii să trăiești alături de scumpul tău tată vitreg? Ar fi o mișcare înțeleaptă. Dă-ți demisia și ocupă-te de noi așa cum făcea atât de bine iubita ta mamă.

– Eu nu sunt mama!

– E foarte adevărat. Biata de ea, îi era frică de orice, se speria și dacă ridicam puțin tonul. Tu nu ești așa. Tu nu te sperii de nimic.

Cu toate astea, atunci când o să termin cu tine, îți promit că o să suferi în tăcere. O să te zdrobesc!

– Dar nu ți-am făcut nimic! Dă-mi drumul, Lawrence!

El îi studie fața de aproape, văzu pe ea frica și zâmbi satisfăcut, considerând că-și atinsese scopul.

– Cară-te! Piei din fața mea, netrebnico! strigă el împingând-o din toate puterile.

Caroline se lovi de ușă și primi primul pumn drept în coaste. Se schimonosi de durere.

– Mă duc să-i spun rămas-bun lui Stacy, șopti ea cu curaj, deschizând ușa și îndreptându-se spre camera surorii ei.

Fu prinsă de braț de o mână brutală, care i-o răsuci la spate, smulgându-i un strigăt de durere.

– Nu cumva s-o sperii, o sfătui Lawrence cu o voce ursuză, înfigându-și degetele în carnea ei tânără.

– Nu i-aș spune nimic care ar putea....

– Perfect, îi reteză el vorba, în timp ce-i dădea drumul din încleștare. Te poți duce s-o săruți pe sora ta.

Caroline intră în camera copilei și închise fără zgomot ușa în urma ei. Traversă încăperea și se așeză pe marginea patului. Stacy se prefăcea că doarme. Oare auzise discuția dintre ea și Lawrence?

– Stacy, șopti ea cu o voce emoționată.

Copila deschise ochii.

– Carly! Îmi era teamă că e el. Ce-a spus? Pot să plec cu tine?

Caroline simți că i se pune un nod în gât.

– El.... Credem că ar fi mai bine să mai așteptăm puțin înainte să luăm o hotărâre, minți ea.

– A spus nu?

– Stacy, am....

În ochi îi apărură lacrimi și Stacy se ridică în capul oaselor,

devenind brusc îngrijorată.

– Te-a lovit?

– Nu, n-am nimic....

O îmbrățișă pe sora ei și o strânse la piept.

– O să mă întorc, Stacy, îi promise ea și o să te cer mereu până o să spună da. Acum, trebuie să plec.

Stacy oftă. De fapt, nici nu crezuse că sora ei o să reușească.

– Mă întristează faptul că Lawrence te lovește din cauza mea.

Caroline se opri în pragul ușii.

– Nu e vina ta, scumpo.

Stacy nu-i răspunse.

– Noapte bună, Carly.

Lawrence nu se găsea în salon când Caroline ieși din camera surorii ei.

***

Luni dimineață, vânătăile provocate de mâna lui Lawrence și izbitura de ușă erau vizibile. Caroline se gândi la început să nu se ducă la birou, dar renunță la această idee. Avea prea multă nevoie de acea slujbă. Își acoperi cum putu mai bine urmele de pe gât și maxilar cu un strat gros de fard.

Ziua se scurse foarte greu, deoarece o durea tot corpul. Spre seară, bătu la ușa biroului lui Barrett, cu corespondența pentru semnat în mână.

– Intră! urlă el.

Încă de dimineață, era foarte prost dispus.

Caroline puse scrisorile pe biroul lui și vru să plece.

– Stai pe loc!

Ce maniere elegante! Enervată, profită de faptul că el recitea corespondența înainte s-o semneze și se uită la ceas. Mai erau treizeci de minute până să poată pleca acasă.

– Te grăbești, doamnă Forsythe? o întrebă el deodată, cu o voce blândă.

Caroline încremeni.

– Nu, șopti ea.

El se ridică, se apropie de ea și ridică mâna spre fața ei.

– Ai niște urme de indigo pe obraz.

Caroline se depărtă rapid de el.

– E o nimica toată. Mă duc imediat să le spăl.

Fără s-o scape din ochi, Barrett scoase o batistă din buzunar.

– Lasă-mă pe mine.

– Nu! exclamă ea. Nu mă atinge!

El se uită o clipă la fața ei, uimit de reacția ei.

– N-am de gând să te mănânc, șopti el. Stai liniștită.

Caroline, extrem de rușinată, nu îndrăzni să se mai miște și să mai opună rezistență. Simți cum batista îi atinge obrazul, văzu că mâna i se oprește brusc și rămâne nemișcat. În privire i se citi o întrebare fără cuvinte. Îngrozită și neștiind ce să-i răspundă, Caroline se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Nu așa de repede.

Degetele lui nervoase o prinseră de braț, exact în locul unde o strânsese Lawrence, smulgându-i un strigăt de durere. Barrett îi dădu imediat drumul, palid la față, și înainte să-l poată opri, îi ridică mâneca.

– Mai ai și altele? întrebă el după ce se uitase la urmele de pe braț.

Caroline nu-i răspunse.

– Unde? insistă el.

– Pe gât, îngăimă ea, și în dreptul coastelor.

– Cine ți-a făcut asta?

– Am căzut.

– Să fim serioși.... Nu mă lua de fraier.

– Ți-am spus că am căzut.

Barrett se uită la ea câteva clipe în tăcere. Apoi îi mângâie obrazul învinețit cu vârful degetelor.

– Pot să te ajut, Caroline. Spune-mi. Cine....

– Am căzut! Te rog Barrett, lăsă-mă în pace.

– Să te las? Nici nu mă gândesc! Vreau să știu cine a făcut așa ceva. După aceea, o să mă duc la el și....

Brusc, păru să-i vină o idee și începu să râdă cu tristețe.

– Am înțeles. E soțul tău. Cum de nu m-am prins mai devreme?

– Barrett, uită problema asta.

– Să uit? Dar tu ai uitat?

– Eu trebuie să uit, îi răspunse ea lăsând capul în jos. N-am de ales.

– Ba da. Poți să pleci. Niciun bărbat, nicio căsnicie nu merită să suporți așa ceva.

Se gândea la un soț care nu exista, iar ea la Lawrence și la Stacy. Stacy!

– Nu pot să plec. Trebuie să rămân pentru....

Tăcu brusc. Povestea lui Stacy nu-l privea pe el.

– Lasă-mă în pace, șopti ea din nou.

Reacția lui fu de o brutalitate nebănuită. Arătă cu degetul spre ușă, furios la culme.

– Atunci, întoarce-te imediat acasă. Dat fiind că îți place atât de mult bătaia, nu vreau să fiu tocmai eu acela care să te priveze de această plăcere și nici să te facă să aștepți.

Caroline ezită, roșie la față de rușine.

– Dar nu e decât ora cinci.

– Ieși afară, Caroline, până nu-ți dau și eu una!

Vorbise cu o voce atât de calmă, dar în același timp dură, încât tânăra se sperie foarte tare. Deschise ușa și o luă la fugă cât o țineau puterile.

Capitolul 4

Zilele se scurseră încet. O mulțime de ședințe, de lucrări urgente și de răceală ostilă. Între Barrett și Caroline părea să se fi înălțat un zid de gheață. El nu-i mai vorbi despre vânătăile pe care le descoperise pe brațele și pe fața ei, dar acum când o privea, în ochii lui se citea dispreț. Și furia lui nu era îndreptată numai împotriva Carolinei, ci toată lumea avea parte de ea. Cei mai apropiați colaboratori ai săi, obișnuiți să intre în biroul lui fără niciun protocol ca să-i ceară o părere sau să-i spună un banc bun, nu se mai duceau la el decât în ultimă instanță, atunci când nu exista altă soluție. Adesea făceau în așa fel încât să vină în lipsa lui și să-i lase un bilet Carolinei, pe care tânăra avea sarcina să i-l transmită.

Caroline nu mai înțelegea nimic. Nu știa de ce o ura atât de tare. Din cauza vânătăilor? Puțin probabil. De ce și-ar fi făcut griji dacă ar fi aflat că trăia cu un bărbat care o bătea? Și de ce ar fi interesat-o ce părere avea despre ea? Pentru a putea rezista furiei și ironiilor lui, fusese nevoită să-și clădească o armură de indiferență care o ajuta să suporte orice.

Asta până în ziua în care vopseaua acesteia crăpă.

Totul începu cu o eroare de calcul. Înainte ca gafa să fie observată, rapoartele fură expediate și accesoriile fură comandate. Cel care descoperi fu nefericitul contabil care era la originea dezastrului și acesta îl anunță pe Barrett, ceea ce nu fu o mișcare înțeleaptă. Extrem de furios, Barrett îl făcu arșice pe bietul om, evident din punct de vedere moral, și acesta avu parte de un moment de mare cumpănă a vieții lui.

După ce-l dăduse afară în mod umilitor din biroul lui, Barrett o luă la rost pe Caroline. De ce nu observase nimic? Și așa mai departe....

– Mă întreb de ce, la nevoie, nu ți-aș vârî un glonț în cap cu forța? Aceste ultime cuvinte o scoaseră din pepeni. "Cu forța!" Niciun bărbat nu va mai folosi forța împotriva ei! Caroline sări la atac.

– Nu, domnule, n-o să-mi vâri nimic cu forța! Eu sunt cea care ar trebui s-o folosesc împotriva ta, atât de tare mă dezguști! În viața mea n-am mai întâlnit un individ de teapa ta! Îți închipui vreo clipă că te-ar putea considera cineva simpatic? Uite cum te porți cu angajații tăi, cum le vorbești! Te crezi cumva Dumnezeu Atotputernic? Da, facem greșeli, pentru că suntem oameni. Nu poți să spui altceva în privința asta.

Se oprise tremurând și cu suflarea tăiată, așteptând să-l vadă explodând din nou de furie. Totuși, în mod curios, el nu făcu nimic de acest gen. Chiar i se păruse că vede trecând prin ochii lui furioși o sclipire de triumf.

După aceea, Caroline nu mai riscă să-l critice, dar incidentul păru să aibă urmări benefice asupra dispoziției lui Barrett care apoi s-a îmbunătățit treptat. Evident că din când în când izbucnea din nou și Caroline îi calma furia, dar se obișnuise deja și nu se mai supăra din cauza asta.

O îngrijora mai mult situația lui Stacy decât stările sufletești ale

lui Barrett. Trei sâmbete la rând îl implorase pe Lawrence să-i dea copila și tot de atâtea ori el o refuzase, promițând să-și revizuiască atitudinea atunci când va fi sigur că își va păstra slujba. Stacy chiar încetase să-i mai pună întrebări în legătură cu acest subiect. Fețișoara ei era tristă și resemnată.

Cât va mai putea dura situația aceea? Ce să facă? Atâta vreme cât exista o speranță ca Lawrence să se răzgândească, tânăra își propusese să aibă răbdare. Dar Stacy suferea și ea nu știa cum să-i ușureze durerea. Uneori avea impresia că Lawrence își prelungea plăcerea pentru a o pedepsi. Dar pentru ce anume?

În timpul acesta, el bea din ce în ce mai mult, dar cu toate astea n-o bătea pe Stacy. Își vărsa năduful pe obiecte și pe străinii pe care-i întâlnea prin baruri. De obicei, atunci când se întorcea acasă, se prăbușea pe pat și continua să bea.

Dar Caroline simțea că acea situație nu mai putea dura la nesfârșit. Într-o bună zi, urma să se întâmple ceva care le va schimba viața. În bine? În rău? Nu știa.

Și acest lucru avu loc... În douăzeci și patru de ore, existența Carolinei fu dată complet peste cap.

În dimineața aceea ceasul nu sună și Caroline se trezi brusc din somn. O să întârzie la birou. Îngrozită, făcu duș în trei minute, nu se fardă, își dădu doar cu pieptenele prin păr, se îmbrăcă rapid, uitând chiar să se încheie complet la nasturi. Nu luă micul dejun și alergă disperată pe stradă ca să prindă autobuzul. Efortul ei fu în zadar. Mașina îi fugi de sub nas.

– Pe toți dracii! O să trebuiască să iau mașina.

Porni înapoi tot în fugă spre imobilul ei, căutându-și cheile de la Toyota în geantă. Deschise portiera cu răsuflarea tăiată, se așeză la volan și..... nimic! Motorul nu vru să pornească. Vreme de cinci minute, Caroline se căzni în zadar s-o urnească din loc. Trebuia să

meargă, altfel o să întârzie și mai mult! Pierdu alte zece minute prețioase fără alt rezultat decât acela că reuși să înece motorul.

N-avea decât să se întoarcă în stație și să aștepte următorul autobuz.

Când ieși din mașină, îi aruncă o privire supărată și lovi caroseria cu vârful pantofului. A fost un gest necugetat. Podeaua garajului era puțin cam uleioasă, Caroline alunecă, își reveni în ultimul moment, dar se lovi cu piciorul de bara de direcție. Se alesese cu o vânătaie în plus la colecția ei și niște ciorapi buni de aruncat.

Minutele treceau. Nu mai avea timp să urce în apartament.

Caroline își dădu jos dresul și-l vârî în geantă, gândindu-se să-și pună perechea pe care o avea într-un sertar al biroului, în cazul în care va mai ajunge vreodată acolo. Dacă avea noroc, Barrett poate o să fie atât de ocupat încât n-o să observe că nu purta ciorapi.

Atunci când în sfârșit autobuzul opri în stație, Caroline întârziase deja patruzeci și cinci de minute! Barrett o va ucide!

Pe când autobuzul se târa pe străzile înguste, începu să-și imagineze tot ce o să-i facă blestematului de ceas deșteptător atunci când se va întoarce acasă. Aruncarea lui la gunoi nu era o pedeapsă destul de aspră. Pentru început, îl va zdrobi cu lovituri puternice de ciocan, cel mai mare pe care-l va putea găsi. După aceea va presăra piesele mecanismului care o trădase într-un vas cu acid.

... Jenny Wilkins, recepționera, nu se putu abține să nu se uite la ceas atunci când Caroline intră în holul clădirii. Întârziase o oră! Așa ceva nu se mai întâmplase! Și ce era cu părul acela ciufulit și obrajii înroșiți de vânt ai Carolinei Forsythe?.... Oare ce se întâmpla cu femeia asta?

– Bună dimineața, Caroline, spuse ea. Ce timp urât!

– Bună dimineața, Jenny. Da, e groaznic.

Jenny simți o înțepătură de invidie în inimă. Femeia aceea avea noroc. Îl avea pe Barrett Rossiter numai pentru ea.... E adevărat, știa că tânăra e măritată, dar circulau zvonuri prin secție că ar avea o legătură cu Barrett. Îi zărise chiar ea o dată împreună și simțise tensiunea aproape magnetică dintre ei.

Caroline se opri o clipă în fața ușii biroului ei. Oare ce-o să spună Barrett despre întârzierea din dimineața aceea?

Curaj! Nu era momentul să se înmoaie!

Deschise ușa, intră și rămase încremenită. Barrett stătea sprijinit cu fundul pe biroul ei cu brațele încrucișate, încruntat și nervos. Dacă își imaginase cumva că se putea pieptăna și farda în liniște înainte ca el să observe dezordinea din ținuta ei, ei bine, se înșelase! Urma să aibă o zi grea. Ea traversă încăperea țeapănă, privind în gol și se duse să-și agațe pardesiul în cuier.

– Ai întârziat, o informă el cu o voce nervoasă. Mai precis șaizeci și două de minute. Sper că a meritat să-ți asumi acest risc.

– Nu mi-a sunat deșteptătorul. Îmi pare rău.

O sclipire ironică lumină privirea lui Barrett.

– Să fim serioși, doamnă Forsythe, sunt om în toată firea! Înțeleg dorința care-i cuprinde uneori pe oameni.... chiar și în cele mai rele momente.

Văzând că se înroșește la față, zâmbi ironic.

– Nu trebuie să-ți fie rușine, Caroline. În definitiv, e o treabă foarte legală.

– Ți-am spus motivul întârzierii, răspunse ea pe un ton glacial. Nu mai e nimic de adăugat.

Fața lui Barrett parcă luă foc. Faptul că nu răspunsese la răutatea lui printr-o scenă penibilă îi displăcea profund.

– Soțului tău îi lipsește tehnica, îi spuse el. Nu ești nici fardată, nici pieptănată și nasturii hainelor de pe tine sunt încheiați

anapoda, dar nu văd nicio urmă de lovitură. Și-a ieșit oare din mână? Poate are nevoie de niște lecții și.....

– În orice caz, nu de la tine!

– De ce nu? În ziua în care ai venit aici, dacă nu mă înșală memoria, ai răspuns la....

– Nu vreau să mai aud de ziua aceea!

– Într-adevăr, e mai bine să nu mai discutăm despre ea. Ai fi în stare să negi că ți-au plăcut sărutările mele. Să vorbim mai bine despre zbenguielile tale matinale. Spune-mi, Caroline, soțul tău e la fel de violent la pat cum este în viața de toate zilele?

– N-am nicio intenție să răspund la grosolăniile tale.

– Bine, doamnă Forsythe. Ascunde adevărul, dacă asta te amuză, dar să știi că față de mine nu poți să te prefaci.

Caroline se uită uluită la el.

– Nu înțeleg absolut nimic din ce spui.

– Serios?

Îi privi fața câteva secunde și în cele din urmă dădu din umeri.

– De fapt, poate că așa e, șopti el, după care se îndreptă spre biroul lui. Treci la treabă! îi aruncă el peste umăr.

Ziua fusese și mai grea decât prevăzuse. Barrett îi vorbea numai ironic, îi rostea ordinele pe un ton arogant și se purta cu ea mai urât decât de obicei. Pe la ora cinci, se simțea sleită de puteri.

Adună ultimele scrisori pe care șeful ei trebuia să le semneze și se duse să bată la ușa biroului lui.

– Intră, urlă el. Caroline deschise ușa, o închise încet, având grijă să n-o trântească și se apropie de masa lui de lucru cu un zâmbet fals pe buze. Barrett, care stătea aplecat asupra unor acte, nu ridică privirea. Atunci când puse corespondența pe birou, el nu spuse nimic.

Caroline așteptă să se uite la ea, dar tăcerea se prelungea.

– Ce e, Caroline? o întrebă el până la urmă cu o voce ciudat de blândă, ridicând în sfârșit ochii spre ea.

– E ora cinci, domnule. Eu o să plec.

– Du-te, du-te, spuse el cu un aer supărat, blândețea spulberându-se într-o clipă. Astfel, probabil o să poți să-ți continui mica partidă de azi-dimineață pe care ai abandonat-o.

Caroline inspiră adânc aer în piept. Își jurase să-și păstreze cumpătul, dar îi era foarte greu.

– Domnule, n-ai dreptul să te rățoiești așa la mine, îi șuieră printre dinți. Se întoarse și porni spre ușă, dar fu oprită de vocea lui autoritară.

– Așa e, Caroline, n-are rost să te brutalizez eu. Tu ai acasă un soț care se achită admirabil de această sarcină!

Caroline păli, dar nu-i răspunse. Ieși din biroul lui, fără să-și dea seama că Barrett o urmase.

Abia după ce își îmbrăcase pardesiul îl zări. Stătea în fața ușii care dădea în coridor, blocându-i trecerea.

– Lasă-mă să trec! strigă ea pierzându-și brusc calmul.

– Deci ești foarte grăbită să mai primești și alte lovituri, Caroline. Îți place asta!

– Habar n-ai ce spui, spuse ea cu o voce gâtuită.

– În cazul acesta, explică-mi! Da, explică-mi de ce rămâi cu el, de ce continui să-l iubești, deși te face să suferi foarte tare. Ești chiar atât de grăbită să dai ochii cu el?

– Nu, nu sunt! N-am niciun chef să-l văd. Îl urăsc!

Barrett o prinse de umeri și începu s-o scuture.

– Atunci, de ce? De ce rămâi cu el?

– Nu pot să procedez altfel, șopti ea gândindu-se la Stacy. Trebuie să continui să mă văd cu el.

– O să te ajut eu, Caroline, spuse el cu o voce înăbușită și foarte

înduioșată. O să te ajut orice s-ar întâmpla. Pot să te ajut găsindu-ți alt loc unde să locuiești....

– Nu!

Trebuia ca acea discuție să înceteze, înainte să fie ispitită să-i accepte oferta. Da, avea nevoie de ajutor, dar nu de la el. Deoarece exista între ei, mai mult din partea ei și numai din partea ei, un sentiment căruia nu îndrăznea deocamdată să-i dea un nume...

– N-am nevoie de ajutorul tău. Nimic din ceea ce mi-ai putea oferi....

– Există cel puțin un lucru pe care nu-l disprețuiești atunci când ți-l ofer.... Dacă acesta e singurul mijloc prin care să-ți vâri mințile-n cap....

Ochii lui cenușii fixară o clipă cu insistență buzele ei tremurânde.

– Nu! strigă Caroline, ghicindu-i intențiile. Nu.....

Restul frazei fu înăbușit repede de gura lui Barrett care se lipi cu sălbăticie de cea a Carolinei. Nu era de fapt un sărut, ci o adevărată pedeapsă pe care i-o aplica, fără ca ea să știe pentru ce.

Caroline se apără cu energia pe care i-o dădea disperarea, încercând să-și elibereze buzele rănite, dar Barrett n-o lăsă. Își înfipsese degetele în părul ei și acum îi ținea capul nemișcat și-i mușca buza inferioară. Gustul propriului ei sânge se amestecă rapid cu durerea fizică și morală care o cuprinse. Ochii i se umplură de lacrimi, îi alunecară pe obraji și udară și obrajii lui Barrett.

Atunci când le simți, Barrett își mai slăbi strânsoarea, depărtându-și gura de a ei doar atât cât să-i poată spune:

– Diavoliță ce ești! Nu vreau să-ți fac niciun rău!

Caroline îl privi fără să-l vadă, orbită de durere și de teamă.

Barrett suspină și-și lipi iar buzele de gura ei. Pedeapsa, dorința de a o răni dispăruseră și făcuseră loc dorinței de a-i oferi plăcere

și a o face să uite de tristețe.

Caroline încetă să se mai zbată, bucurându-se de noile senzații pe care i le stârneau în trup gura și mâinile lui. Simțea că violența e înlocuită de o duioșie pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Buzele lui Barrett în loc s-o forțeze, deveniseră rugătoare, căutând parcă un răspuns.

Caroline nu reuși să-și mai controleze trupul multă vreme. Nu mai era în stare să ascundă plăcerea pe care o simțea. Gura ei începu să răspundă cu sfială sărutului său. Brusc, își dori teribil să se bucure de tandrețea pe care i-o oferea el.

Când Barrett începu să-i mângâie încet sânii, scoase un geamăt de plăcere. Mintea îi spunea să fugă, să nu se lase păcălită de ceva ce probabil nu era decât un foc, dar trupul n-o asculta. Nu-i mai era teamă de Barrett, ci de propriile ei reacții.

Se desprinse brusc de el, făcând un efort uriaș.

– Caro! șopti Barrett cu o voce emoționată, făcând un pas spre ea.

Rămase însă pe loc, din cauza privirii ei disperate.

– Nu! Nu mă atinge! Urăsc asta! Urăsc ce ai ajuns să faci din mine!

Era atâta durere în privirea și în vocea ei, încât Barrett nu îndrăzni să mai insiste. Atunci când Caroline ieși ca o furtună pe ușă, târând după ea geanta și pardesiul, el nu făcu nicio mișcare s-o urmeze. Reacționă numai atunci când ușa liftului se închise în urma ei, lovind puternic cu pumnul în zid.

Oare ce se întâmpla cu el? De unde venea acea violență care nu-i era caracteristică? Cât ar fi fost atât de bucuros să-i dovedească tinerei că un bărbat putea să fie blând și iubitor, se purtase ca un sălbatic.

– Nu aveam niciun drept, șopti el înăbușit, niciun drept....

Capitolul 5

Caroline urcă încet scara care ducea la apartamentul ei. Respira greu, avea din când în când niște junghiuri în piept, ca și cum ar fi fost apăsată de o greutate de oțel. Nu mai putea să-și amintească nimic despre drumul dintre birou și casă. Mintea îi rămăsese la evenimentele groaznice din acea după-amiază, disprețul citit în ochii lui Barrett și pasiunea pe care sărutul lui o stârnise în trupul ei.

Scoase cheile din geantă și le scăpă din greșeală pe ștergătorul de picioare. Doamne, ce obosită era! Se aplecă, luă mănunchiul de chei și se ridică încet, observând în clipa aceea că ușa ei era întredeschisă. Probabil uitase s-o tragă după ea dimineață, din cauza grabei.

Un zâmbet ironic schimonosi frumoasa ei gură rănită. Ar fi făcut mai bine dacă nu s-ar fi dus la birou. De altfel, mâine nici nu se va duce. Nimic n-o putea obliga să dea ochii cu Barrett. Numai gândul că va mai întâlni o dată privirea lui sarcastică.... Oare ce crede despre ea? O femeie măritată care să răspundă atât de pătimaș avansurilor unui alt bărbat......

"Lașo!" își spuse ea în timp ce intră în casă și-și aruncă geanta pe

un scaun.

O mișcare scurtă zărită cu coada ochiului o făcu să tresară și se întoarse brusc. Era propria ei imagine reflectată în oglindă! Oare își va petrece tot restul vieții privind peste umăr, așteptându-se în orice clipă să-l vadă apărând pe Barrett?

Traversă salonașul și se privi în oglindă, ochii oprindu-se ceva mai mult timp asupra buzelor ei umflate.

"Bucură-te de victoria pe care ai obținut-o, domnule Rossiter, pentru că nu va mai exista alta!"

Caroline își aranjă puțin părul ciufulit, acest gest ajutând-o mai ales să uite ce se întâmplase în birou. Tresări. Cămașa avea nasturii descheiați. Barrett o văzuse așa cum se vedea ea acum, cu părul vâlvoi, privirea rătăcită și sânii aflați la vedere prin crăpătura bluzei? Caroline se înroși la față de rușine. Evident că o văzuse așa! El era cel care o adusese în starea aceea!

Caroline nu-și mai putu suporta imaginea multă vreme. Se întoarse cu spatele la oglindă și suspină. Nu voia să-l mai vadă niciodată pe Barrett!

Deodată, îi atrase atenția un zgomot. Venea din bucătărie. Pe moment, Caroline se gândi s-o șteargă discret și să meargă să ceară ajutor, dar renunță curând la idee. Nu va fugi de două ori în aceeași zi. Strecurându-se pe lângă șemineu, se înarmă cu un vătrai și se apropie apoi tiptil de ușa bucătăriei, cu arma improvizată ridicată deasupra capului. Cu o lovitură bruscă de picior deschise ușa, pregătită să dea piept cu o armată de borfași.

Sprijinit de masă, cu fața la ușă, Lawrence o privi intrând cu un zâmbet pe buze.

– Ce faci, Caroline, cu scula aceea? o întrebă el cu o voce de bețiv. Așa îl primești pe tatăl tău vitreg preferat?

Caroline lăsă încet brațul jos.

– Ce cauți aici, Lawrence?

– Niște cafea, îi răspunse el râzând. Am băut doar vreo două păhărele, dar știind cât de mult urăști răsuflarea cuiva care miroase un pic a alcool.....

– Doar două păhărele? îl întrebă ea ironic. Eu aș zice că au fost mai degrabă pe puțin cinci sau zece. Nu-mi spune că nu-ți aduci aminte tot ce ai dat pe gât, că nu te cred.

– Cum vrei să-mi amintesc, din moment ce beau tocmai ca să uit?

Caroline închise o clipă pleoapele ca să nu-i mai vadă fața buhăită de băutură, ochii injectați cu sânge și privirea plină de compasiune pentru el însuși.

– Ești obosită, fetițo?

Obosită? Mai degrabă scârbită. Mai întâi avusese parte de scena aceea penibilă cu Barrett și acum dăduse peste Lawrence.

– Unde ții ceștile? bombăni Lawrence, scotocind cu mâinile tremurânde prin dulap și răsturnând niște pahare.

Caroline traversă bucătăria din două salturi, îl ocoli pe tatăl ei vitreg, luă o ceașcă de pe raft și o trânti cu zgomot de masă.

Văzând aerul lui buimac și lipsit de înțelegere, tânăra oftă, luă ceașca și se duse s-o umple cu cafea. I-o întinse apoi lui Lawrence, care o privea fără s-o vadă.

– Parcă voiai cafea, nu?

Lawrence luă atât de brusc ceașca, încât câteva picături fierbinți căzură pe mâna Carolinei. Ea se dădu înapoi cu un pas scoțând un strigăt, sub privirea satisfăcută și sadică a tatălui ei vitreg. Ce mult îi plăcea să facă rău cuiva! Clipi de câteva ori din gene și astfel reuși să-și rețină lacrimile care-i abureau deja ochii. "Dă Doamne să nu plâng în fața lui! S-ar bucura prea tare!" Se întoarse și lăsă să curgă apă rece pe arsura care deja îi învinețise pielea sensibilă.

– N-am nevoie de blestemata ta de cafea! spuse brusc Lawrence, vărsând pe masă ce mai rămăsese din cafea.

Caroline se întoarse spre el cu un aer curajos.

– Ce vrei, Lawrence? Și cum ai intrat în casa mea?

El rânji, înveselit.

– Ușa era deschisă, micuță Caroline. Credeam că ai lăsat-o așa pentru mine.

Caroline își jură ca de acum încolo să verifice broasca înainte de a pleca la serviciu. Nu mai avea chef de astfel de surprize la întoarcerea acasă.

Doamne! Ce obosită era! Începea să viseze o baie lungă și fierbinte și un somn binefăcător. Dar pentru asta trebuia mai întâi să scape de Lawrence. Văzându-i însă privirea răutăcioasă, își dădu seama că nu va fi deloc ușor.

– Ce vrei de la mine, Lawrence? îl întrebă ea cu o voce hotărâtă.

– Să-ți admir zâmbetul, Caroline. Totuși, văzându-te atât de obosită, mă întreb dacă ar fi înțelept să ți-o încredințez pe Stacy.

Caroline inspiră rar aer în piept. Așadar, Lawrence venise numai ca să-i facă necazuri. Deși știa că e inutil, îi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse.

– Ai spus că dacă o să am o slujbă bună și un apartament, o s-o lași pe Stacy să trăiască împreună cu mine. Acum am și una și alta. Eu și cu Stacy vrem să locuim împreună. Ai promis, Lawrence!

– Uite că m-am răzgândit. Cum aș putea să trăiesc fără Stacy? Ea mă reconfortează foarte mult.....

– Dacă e nevoie, o să te dau în judecată!

– Și ce-o să-i spui judecătorului? Că ai douăzeci și trei de ani, ești singură și muncești toată ziua. Iar în ceea ce privește nopțile....

Caroline deschise gura să protesteze, dar el n-o lăsă să-l oprească.

– Când o să ai timp să te ocupi de o fată de opt ani? Pe când eu îmi petrec ziua....

– Bând!

– Acasă, o corectă el fără să se tulbure. Nu, Caroline, n-o să-ți fie niciodată încredințată Stacy fără consimțământul meu. Iar eu n-am chef să ți-o dau.

– Dar sunt sora ei, Lawrence, și....

– Și eu sunt tatăl ei vitreg! De altfel, cred că dacă o las pe biata Stacy în grija ta, riscă să devină mai colțuroasă ca tine.

Caroline suspină. De ani de zile, tatăl ei vitreg repeta la nesfârșit același refren, astfel că ajunsese și ea să creadă că așa era. Atunci când se privea în oglindă, nu se vedea așa cum era în realitate, adică tânără și frumoasă, ci așa cum o convinsese el că este, adică ursuză și urâtă.

– Nu pot s-o las pe biata Stacy să semene cu tine, continuă el cu o voce încărcată de ironie. E datoria mea de tată vitreg....

– Datoria ta! Nu te-a interesat "datoria" atunci când a murit mama!

Micii ochi porcini ai lui Lawrence o fixară îndelung înainte să se hotărască în sfârșit să vorbească.

– Fii mai atentă când vorbești, micuță Caroline. Aș putea foarte bine "să uit" să te las s-o vezi pe Stacy.

– N-o să faci așa ceva! Nu poți să faci asta!

– Serios? Și dacă am pleca fără să lăsăm vreo adresă?

– Doamne Dumnezeule! Doar n-o să fii atât de crud!

– Nu?

– Fii rezonabil, Lawrence, îl imploră ea, ajunsă la capătul puterilor. Știu că ai iubit-o pe mama. Chiar dacă modul în care știi tu să iubești e uneori cam.... ciudat, o iubeai totuși. În numele iubirii pe care ai avut-o pentru ea, pe care o ai încă....

Fu oprită de un râs răsunător. Din sclipirea pe care o citi în ochii lui, Caroline înțelese că un asemenea discurs nu-l emoționa absolut deloc. Ce să-i spună oare? Încercă să-l ia altfel.

– Stacy seamănă atât de mult cu mama, Lawrence! Nu vrei s-o vezi fericită?

Nu îndrăzni să continue discuția în această direcție, deoarece privirea pe care o aruncă spre el o încremeni de spaimă.

– Vrei să-ți spun ce văd atunci când mă uit la Stacy, târâtură? urlă el. Văd poza tatălui tău pe care Marie o purta în medalionul pe care i-l dăruise el. Medalionul acela pe care nu-l dădea niciodată jos, în timp ce bijuteriile pe care i le ofeream eu nu și le punea în nicio ocazie. O văd pe mama ta, cu privirea pierdută în gol și cu un zâmbet minunat pe buze care se întoarce fără măcar să observe prezența mea. Mai văd și ochii ei privindu-te cu atenție pentru a descoperi o asemănare cu tatăl tău. Și tu vrei s-o iubesc pe Stacy?

– O urăști, nu-i așa? Așa cum o urai și pe mama....

– Nu e adevărat! O adoram! Pe tatăl tău îl uram. Marie nu se gândea decât la el. Chiar și după moarte o ispitea! Mort, mort!

Caroline își duse mâinile la urechi. Nu mai voia să-l audă și să-l vadă. Omul acela era nebun. Trebuia s-o ia de la el pe Stacy cu orice preț.

– Și verigheta asta! urlă el luându-i mâna de pe ochi și răsucindu-i-o la spate cu răutate. E adevărat că o purtai tu, dar Marie se uita mereu la ea cu coada ochiului. Dacă ai ști cât urăsc acest inel!

Văzându-i fața schimonosită de ură, Caroline se dădu un pas înapoi. Lawrence se apropie și el, nedându-i drumul la mână, cu un aer amenințător.

– Tu erai cea care îi amintea tot timpul de scumpul ei Robert!

Caroline ridică încet mâna ca să-și apere fața. Amintiri pe care

crezuse că le uitase, amintiri dureroase, îi reveniră în minte.

– Nu mă atinge! Nu mă lovi!

Se întoarse îngrozită cu spatele și încercă să fugă. Dacă reușea să ajungă la ușa de la intrare, îi va fi ușor să alerteze vecinii.

Lawrence o ajunse în mijlocul salonului, o prinse și o trase spre el. Răsuflarea care-i mirosea a alcool o sufocă.

***

Barrett căută cu privirea cutia poștală a Carolinei. Aici e apartamentul 206. Se îndreptă cu pași hotărâți spre lift. Știa ce-i rămânea de făcut și bănuia că tânăra nu-i va face sarcina prea ușoară. Se purtase urât cu ea, îngrozitor de urât. Și era de-ajuns să-și reamintească privirea jignită a Carolinei ca să fie convins de asta. Dar nu se întâmplase totul numai din vina lui. Ea răspunsese cu prea multă ușurință avansurilor lui. Poate o făcuse în mod inconștient, dar rezultatul fusese același. Se înfioră la amintirea buzelor ei cărnoase și a căldurii pielii ei lipită de a lui.

Scutură din cap. Venise aici pentru a-și cere scuze, nu ca să retrăiască acea scenă jenantă.

Găsi cu ușurință apartamentul, dar ezită să bată la ușă. Și dacă soțul ei era acolo? Ce să facă în acest caz? Cum să-și ceară scuze în fața soțului ei? Barrett n-avea niciun chef să-l vadă pe acel individ și cu atât mai puțin să se certe sau poate chiar să se bată cu el. După ce-i făcuse bietei femei.... De fapt, chiar și dacă tipul s-ar fi purtat foarte frumos cu soția lui.... De când zărise verigheta pe degetul Carolinei, Barrett era chinuită de o dorință furioasă de a-l strânge de gât pe cel care stătea între ei.

Oftă. Începuse s-o ia razna. Dacă l-ar vedea Caroline așa, ezitând și nesigur pe el, ar fi fost răzbunată pe deplin! Ridică încă o dată mâna, dar rămase încremenit în acea poziție. Auzise un fel de geamăt, urmat de un zgomot produs de o cădere.

Fără să mai stea pe gânduri împinse ușa și dădu buzna în apartament. Caroline era întinsă pe jos cu fața plină de vânătăi. Un bărbat solid stătea deasupra ei cu fața roșie, cu ochii ieșiți din orbite și mâna ridicată, gata să mai lovească o dată.

– Barrett, șopti Caroline când îl văzu.

Barrett simți că se rupe ceva în interiorul lui. Se apropie amenințător, cu pumnii strânși.

Lawrence se ridicase brusc în picioare. Se întoarse cu fața la el, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

– Uite ce e, băiete, nu știu cine ești, dar....

Nu putu să mai continue, deoarece fu izbit în bărbie de pumnul lui Barrett. Gura lui păru să explodeze și sângele îi țâșni pe pieptul cămășii murdare. Barrett îl mai lovi o dată, din toate puterile, în abdomen. Celălalt gemu și se îndoi de mijloc, dar fu nevoit să se ridice brusc din cauza unei directe de dreapta care-i fusese aplicată în bărbie. Cu răsuflarea tăiată, acesta se dădu înapoi până la perete și încercă să se apere ridicând mâinile în dreptul capului. Se obosi însă degeaba. Cu răceală și în mod sistematic, Barrett începu să-l piseze cu pumnii, până căzu la podea, inconștient.

Barrett se aplecă, îl prinse de guler și-l târî pe palier. Acolo, bumbăceala continuă. Dacă tânăra nu l-ar fi implorat să se oprească, probabil l-ar fi omorât. Auzind-o plângând în spatele lui, acesta se liniști.

– Ajunge, Barrett, o să-l măcelărești.

Barrett îi dădu drumul lui Lawrence, care se prăbuși cu brațele pe piept, și se uită atent la fața udă de lacrimi a Carolinei.

Îi mângâie cu blândețe fața învinețită. Tânăra nu-și putu reține totuși un strigăt de durere care îl făcu să se întoarcă spre mogâldeața îngrămădită pe podea, gata să ia de la capăt acțiunea de pedeapsă.

– Nu, Barrett! Nu mi-a făcut rău!

– Nemernicul ăsta te-a bătut! De ce să mă opresc?

Caroline își prinse capul în mâini, ca și cum ar fi încercat să uite ce se petrecuse ceva mai devreme.

– Pentru că.... ticălosul ăsta e.... tatăl meu vitreg, spuse ea cu o voce obosită.

Barrett miji ochii.

– Credeam....

– Ce credeai?

– N-are importanță.

Paloarea Carolinei îl îngrijora. Tremura din creștet până-n tălpi.

– Te rog să-l faci să dispară de aici. Vederea lui mă umple de dezgust.

Își ascunse fața în mâini.

Barrett îl târî pe Lawrence până la lift și-l împinse în cabină ca pe un sac de cartofi.

Caroline, care acum îl privea din pragul ușii, se înfioră. Parcă Barrett n-ar fi făcut toată viața lui decât așa ceva. Își petrecea oare timpul liber colindând lumea în căutarea unor domnișoare aflate în dificultate? De fapt, avusese mare noroc. Dacă Barrett n-ar fi sosit la timp, Lawrence i-ar fi făcut mult rău. Și Stacy? Oare ce se va întâmpla cu ea după ce Lawrence se va întoarce acasă? Se repezi la telefon.

Barrett închise ușa liftului și apăsă pe butonul de parter. "Porcul ăsta să se întoarcă prin propriile forțe acasă", își spuse el văzând cabina începând să coboare.

În timp ce intra din nou în apartament, auzi vocea Carolinei. Vorbea repede, foarte repede și aproape în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzită.

– Stacy, ascultă-mă, e foarte important. Am vorbit adineauri cu Betty Clark. Fetițele ei te invită să-ți petreci noaptea la ele acasă. Îți place ideea?

Urmă o pauză.

– Perfect. Domnul Clark a pornit deja spre tine. Știu că ții foarte mult la fetele lor și că o să te distrezi de minune cu ele.

Probabil că Stacy îi pusese o întrebare care o făcu să suspine pe Caroline.

– Nu, scumpa mea, îi răspunse ea după ce se gândi câteva secunde. N-are rost să-i lași un bilet. M-am văzut cu el adineauri. Nu se simțea prea bine și ar fi mai indicat să nu știe unde ești în seara asta. O să trec să te iau mâine și o să te aduc....

Barrett înțelese că Stacy protesta. Vocea Carolinei deveni dintr-o dată rugătoare.

– Nu plânge, draga mea. Știi bine că și eu aș vrea să locuiești cu mine. Da, i-am cerut asta din nou, dar a refuzat. O să găsim noi un mijloc, îți promit, o să fim împreună și n-o să ne mai despărțim niciodată.... A sosit domnul Clark? Dă-mi-l la telefon, draga mea. Jim? Ești sigur că Stacy n-o să te deranjeze? Aș fi luat-o chiar eu, dar riscam ca el să se întoarcă.... Nu, totul va fi bine, nu-ți face griji pentru mine. Trebuie doar să te asiguri că n-o să i se întâmple nimic lui Stacy. O să trec s-o iau mâine pe la ora șase. Îți mulțumesc mult, Jim.

Zgomotul făcut de punerea receptorului în furcă îl făcu să se ridice în picioare pe Barrett, care nu scăpase niciun cuvânt din conversație. Apoi, alt zgomot îl făcu să ciulească urechea: tânăra plângea. Se năpusti în salon și o găsi pe Caroline abătută și cu ochii

în lacrimi.

Îngenunche lângă ea, o luă în brațe și o legănă ușor.

– Sstt.....! Nu mai plânge. O să te îmbolnăvești.

Caroline ar fi vrut să nu mai plângă, dar era imposibil. Spaima uriașă prin care trecuse cu puțin timp în urmă îi zdrobise rezistența. Stacy era la adăpost peste noapte. Vor avea grijă de ea Jim și Betty Clark. Dar mâine? Ce se va întâmpla atunci când o va duce pe Stacy înapoi la Lawrence? Și data viitoare, când Lawrence va bea din nou prea mult? Stacy nu va fi în pericol lângă el? Caroline nu suporta gândul că Lawrence se va purta cu surioara ei ca și cu ea. Va trebui să găsească un mijloc prin care s-o recupereze pe Stacy. Trebuia neapărat.

Gândul luptei pe care va trebui s-o ducă o mai liniști puțin, lacrimile se mai răriră și începu să respire normal.

Barrett o prinse de bărbie și o forță să se uite în ochii lui îngrijorați.

– Te simți mai bine?

Ea îi răspunse printr-un semn din cap.

– Trebuie să facem ceva în privința asta, continuă el trecându-și degetul peste buzele ei învinețite.

Jenată de privirea lui scrutătoare, Caroline încercă să se desprindă de el, să evite acei ochi cenușii care-i citeau atât de bine gândurile. El îi interpretă greșit gestul și protestă cu blândețe.

– Nu trebuie să-ți fie frică de mine. N-o să-ți fac niciun rău. De altfel, n-aș fi în stare de așa ceva. Tu știi asta, nu-i așa?

Caroline îi aruncă o privire de fiară încolțită. Oare putea să aibă încredere în el?

Barret clătină cu tristețe din cap, tulburat de teama și tristețea care i se citeau în ochi și mai ales de nevoia de ajutor pe care o vedea în ei. Atunci când îl mângâie cu sfială pe obraz, el simți brusc

că este investit cu o misiune. O luă în brațe, o duse până la pat și o puse încet jos. Lumina era slabă în cameră. Abia dacă i se vedea fața. Cu toate astea, el nu aprinse veioza.

Caroline se uită la el fără să-l vadă, istovită de prea multele emoții suportate în ziua aceea. Cu o oră în urmă îl urâse pe acel om, își jurase să nu se mai gândească în viața ei la el. Acum însă, el reprezenta singurul ei sprijin. Fără el, fără prezența lui liniștitoare lângă ea, s-ar fi prăbușit de multă vreme. Își afundă fața în pernă și închise ochii.

Patul se mișcă puțin când se ridică Barrett. Caroline întredeschise ochii și-l văzu dispărând în baie. El reveni aproape imediat, cu o bucată de pânză udă în mână. Se așeză din nou lângă ea, o susținu cu brațul de umeri și-i șterse delicat sângele care-i mânjise fața. În cele din urmă, nemaiputându-se abține, rupse tăcerea.

– De ce te bătea?

Caroline se înfioră.

– Eu....

– Ce e?

– Era beat, șopti ea. Te rog!

– Bine, nu te mai întreb nimic.

– Îți mulțumesc.

Ce plăcute erau mângâierile lui!

– Mulțumesc că l-ai oprit, continuă ea.

Barrett înjură în șoaptă.

– Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat, răspunse el trecându-i pânza udă peste buzele umflate.

Caroline știa că nu se cuvenea să facă acel gest, dar nu se putu abține să nu-i ia mâna și s-o sărute. Avea nevoie de bărbatul acela, de vorbele pe care i le spunea ca s-o liniștească, de mâinile lui

care-i îngrijeau rănile. Mai ales avea nevoie de trupul și brațele lui care știau s-o apere atât de bine. Și mai mult decât orice, simțea nevoia să-și lipească buzele de ale lui.

La atingerea ei, Barrett se înfioră de dorință. Se aplecă, întâlni privirea Carolinei și văzu că sentimentul era reciproc.

Când el își lipi gura de buzele ei, Caroline scoase un ușor geamăt de satisfacție și nu încercă să-și ascundă plăcerea pe care i-o provoca acea atingere. Acest lucru păru să-l liniștească pe Barrett. Cuprinse fața lui Caroline în mâini și o privi cu atenție, ochii lui oprindu-se la fiecare detaliu, ca și cum ar fi vrut să și-o graveze pentru totdeauna în minte.

Se aplecă din nou și o sărută scurt de mai multe ori, lucru care stârni în ea o dorință nebună.

Atunci, Caroline îl cuprinse cu brațele după gât și-l trase spre ea, oferindu-i gura întredeschisă, lipindu-și trupul de al lui, devenind provocatoare fără să știe. Barrett o sărută pătimaș, mușcându-i buza de jos. Tânăra fu străbătută de un fior prelung. Uitase de durerea provocată de loviturile brutei de Lawrence!

Ce bine se simțea! Cu gura lipită de obrazul lui și cu mâinile pe trupul lui....! Fu cuprinsă de o dorință uriașă.

Bluza îi alunecă de pe umeri, mâna lui tremurândă îi desfăcu sutienul și degetele se așezară pe sânii ei.

Nemaiputând rezista pasiunii care o mistuia, Caroline procedă la fel, reușind să găsească mișcările necesare. Cămașa lui Barrett căzu la podea și mâna ei șovăitoare îi desfăcu cureaua de la pantaloni.

Coapsele li se întâlniră și se lipiră una de cealaltă.

Curând, tânăra fu tulburată doar de zgomotul produs de respirațiile lor gâfâitoare și gemetele ușoare pe care le scoteau.

Fusta Carolinei zăcea pe podea de mult timp și mâinile lui

Barrett începură să se miște înfrigurate pe pielea ei albă, explorându-i trupul de la ceafă până la șolduri.

– Barrett! strigă ea cu o voce gâtuită, uluită și încântată de senzațiile pe care i le stârnea în trup.

– Caro! Ești atât de frumoasă!.... Te doresc atât de mult!

Avea vocea răgușită, înăbușită de dorință. Gura îi alergă pe trupul care i se oferea, după care reveni la fața ei. Își lipi gura de buzele ei cu patimă și o trânti pe pat. Apoi o întoarse cu fața în sus, se așeză deasupra ei, făcând-o astfel să simtă și mai puternic dorința cumplită care-i înfierbânta trupul.

Caroline tremura, în așteptarea a ceea ce urma să se întâmple. Ridică o mână tremurândă și-i dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr.

– Ia-mă, Barrett! îl imploră ea. Vreau să fiu a ta....

În ciuda tuturor hotărârilor lui înțelepte, Barrett nu era totuși un sfânt. Febra și dorința pe care le citea în ochii Carolinei parcă-i luaseră mințile. Totuși, în clipa în care urma să se producă ireparabilul, privirea i se opri asupra verighetei de pe degetul ei, simbolul apartanenței unui alt bărbat. Strânse din maxilare și expresia de pe față i se schimbă.

Îngrozită la gândul că o va părăsi, că îi va refuza ceea ce numai el îi putea da, Caroline se agăță de umerii lui și încercă să-l oprească, șoptindu-i numele cu o voce rugătoare.

– Barrett.....

Fără să răspundă la toate întrebările din acea șoaptă, el se mulțumi să-i ia fața în mâini și s-o privească atent. Avea în continuare ochii plini de pasiune, dar acum exista ceva în privirea lui, ceva ce nu putea defini.

– Sper că știi că asta va complica foarte mult lucrurile între noi.....

– N-are importanță!

Pentru Caroline, singurul lucru care conta în acel moment era de a-și satisface dorința care o chinuia. Barrett văzu ce se petrecea cu tânăra femeie, o înțelese și suspină.

– Doamne Dumnezeule! De ce trebuie să fii măritată?

Puțin îi păsa de morală! Nu mai putea, nu mai voia să opună rezistență!

Trupul acela de sub el era prea fierbinte și prea ispititor.

Caroline îi dezvălui brusc adevărul.

– Nu sunt măritată, Barrett. Verigheta este..... a mamei. La început, nu credeam că are vreo importanță, dar acum....

Încercă să-l ia după gât cu stângăcie.

– Te rog, îngăimă ea, fă dragoste cu mine.

– Să fac dragoste cu tine?

El o privi câteva secunde nemișcat, prea mirat ca să reacționeze în vreun fel, dar starea aceea nu dură prea mult, pentru că explodă brusc.

– Mai degrabă ar trebui să te strâng de gât! exclamă el dând jos mâinile ei de pe umerii lui.

Se ridică deodată și începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

– Îți dai seama ce mi-ai făcut? Știi cât am suferit când mă gândeam că ești în brațele unui alt bărbat?

Se opri pe neașteptate, se apropie de pat și se aplecă amenințător spre ea.

– Chiar credeai că te doresc atât de mult încât să-ți iert minciunile? De fapt, nu pe mine mă vrei, ci averea mea! Care îți era planul? Să mă iei ca amant și apoi să mă șantajezi amenințându-mă că-i spui totul "soțului" tău?

Se opri puțin, cu un aer disprețuitor pe față.

– Mai bine ai cere bani pentru serviciile pe care le prestezi. Ar fi mult mai cinstit așa!

Când începuse să se îmbrace, Caroline încercă să protesteze.

– Te rog, Barrett. Nu înțeleg de ce te porți în felul acesta.

El se opri cu mâna pe clanța ușii.

– Bărbatul acela ar fi trebuit să te bată ceva mai înainte.

– Dar asta și făcea, spuse ea cu o voce obosită.

Dar Barrett era deja departe. Plecase, trântind ușa în urma lui.

***

Peste două ore Barrett se întindea leneș. Stătea în mașina lui parcată în apropierea clădirii în care locuia Caroline. Se uită la ceas. Era aproape ora cinci. Începuseră să se ivească zorii. Acum Caroline nu mai avea de ce să se teamă. Tatăl ei vitreg nu se va mai întoarce acolo.

Porni motorul și se depărtă încet de clădire.

Capitolul 6

Caroline nu reuși să adoarmă. Pentru ea, timpul trecea greu. Stătea întinsă în pat, petrecându-și noaptea privind fix în tavan, cu mintea amorțită, revenind mereu la evenimentele din seara care trecuse. Fața plină de furie a lui Lawrence, pasiunea lui Barrett, apoi disprețul lui.... Toate astea i se învârteau prin cap.

Soneria ceasului deșteptător o trezi din toropeală. Îl opri, dar rămase pe loc. Ce coșmar! De ce suna deșteptătorul? Oare când îi pornise alarma? Probabil după plecarea lui Barrett, își spuse ea. Deși era tristă și se simțea rușinată, viața mergea mai departe. După ce Barrett trântise ușa, se dăduse jos din patul răvășit și se dusese în baie, ca să se pregătească pentru acea noapte albă. Probabil că atunci când revenise în cameră, potrivise alarma, din obișnuință.

În sfârșit, Caroline se ridică din pat și se zări în oglindă. Fu cât pe ce să scoată un strigăt. Avea fața palidă, ochii încercănați și buzele umflate.... Deci așa arăta.... Ce mult ar fi vrut să se poată răzbuna pe Lawrence și pe Barrett! Din nefericire însă, n-avea nici dreptul și nici forța necesară. Erau niște animale infecte!

Toată noaptea se gândise la ei, trăgând concluzia că amândoi erau la fel. N-o brutalizaseră amândoi? Nu încercaseră și unul și

celălalt să abuzeze de ea?

Suspină adânc. Nu, Barrett nu merita să fie asemănat cu ticălosul de Lawrence. De fapt, el încercase doar să ia ceea ce ea îi oferea de bunăvoie. Totul se întâmplase din vina ei. Dacă ar fi putut să opună rezistență voinței trupești, acelei pasiuni cumplite....

Zâmbi cu tristețe. Începuse să înțeleagă furia de care fusese cuprins Barrett. El nu-și dorea decât o legătură trecătoare cu o femeie măritată, cineva care să nu-i facă necazuri, care să nu-l bombardeze cu cereri pe care știa că nu le poate îndeplini. O femeie măritată avea mai mult de pierdut dacă era pretențioasă. Însă când aflase adevărul.... Încerca să-și aducă aminte fraza scurtă pe care o rostise.....

"Sper că știu că asta va complica foarte mult lucrurile între noi...."

De ce oare crezuse că o va putea iubi? El nu făcuse altceva decât să-i sară în ajutor, atâta tot și asta era deja demn de toată lauda. Barrett o salvase. Punct și de la capăt.

Pentru asta, trebuia să-i mulțumească.

Deși nu dorea să-l mai vadă, se va duce la birou, îi va mulțumi și apoi își va da demisia. După toate cele întâmplate, era sigură că el nu va insista să rămână, nici măcar pentru perioada de preaviz. În sfârșit se va elibera de Barrett.

Această hotărâre n-o făcu să se simtă mai bine, dar intenționa să și-o respecte. Caroline își plătise întotdeauna datoriile.

***

În birou era liniște. Caroline, palidă la față, intră înăuntru. Nu

era nimeni. Barrett încă nu venise. Tânăra oftă ușurată. Așa, va avea timp să-și bată la mașină cererea de demisie.

Barrett sosi abia după o oră. Trecu prin fața ei fără s-o privească.

Părea năuc, avea fața palidă și ochii roșii. Riduri adânci provocate de oboseală îi brăzdau fruntea. Oare ce făcuse, unde se dusese după ce plecase de la ea? Privirea ei verde ca jadul îl urmări până dispăru în biroul lui, trântind furios ușa în urma lui. Ce înfricoșător arăta și cât de supărat era pe ea!

În noaptea aceea, Caroline înțelesese în cele din urmă ce simțea pentru Barrett și această descoperire nu făcea decât să-i crească disperarea. Îl iubea. Faptul că realiza acest lucru îi făcea mai rău decât toate loviturile pe care i le administrase Lawrence. Nu era vorba numai de atracția fizică pe care o simțea pentru el și nici de faptul că se simțea apărată atunci când se afla în brațele lui.... Evident erau valabile și aceste sentimente, dar era ceva mai mult de atât. Dorință, respect, afecțiune.... Toate ingredientele din care era compusă dragostea. Da, îl iubea pe Barrett fără nicio reținere. Acesta o tulbura, o speria, atingerea lui o îmbărbăta și o zăpăcea în același timp. El era forța, dar și strălucirea ei. Și această iubire o întrista la culme, deoarece știa că nu-i va fi împărtășită niciodată. Aparțineau unor lumi total diferite.

Cum ar putea să trăiască fără el? De unde să ia curajul de a-l părăsi?

Și cu toate astea, trebuia s-o facă.

– Caroline!

Barrett intră în birou ca o ghiulea, cu cererea de demisie mototolită în mână.

Caroline se ridică în picioare și se albi la față. El se întoarse și ea îl urmă. Când ajunse în pragul ușii totuși, rămase pe loc, speriată de sclipirea amenințătoare pe care o citi în privirea lui.

– Ce e asta? întrebă el făcând un ghemotoc din cerere și aruncând-o la picioarele lui.

Caroline înghiți în sec.

– Demisia mea, șopti ea, reușind în sfârșit să-i înfrunte privirea.

– Demisia ta? N-ai putea să vorbești mai clar?

– Plec. Nu pot să....

Vocea i se frânse dar continuă.

– Nu vreau să mai lucrez pentru tine.

– Nu vrei să mai lucrezi pentru mine, repetă el rar.

Privirea pe care i-o aruncă după aceea o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

– De ce? urlă el.

Ea nu-i răspunse. Ce putea să-i spună? Să-i mărturisească iubirea ei, să-i spună că nu mai putea suporta disprețul lui?

– Sper să nu faci asta din cauza scenei de aseară! Ți-e atât de rușine că ai fost prinsă cu minciuna?

– Nu poți să crezi așa ceva!

– Serios? De ce?

– Pentru că nu e adevărat!

– Nu? Dar ai mințit, Caroline.

– Nu! N-am pretins niciodată că sunt măritată! Ronald Waxler a crezut așa și a răspândit zvonul mai departe.

– Dar tu l-ai lăsat s-o facă!

– Da, pentru că nu voia să-mi ofere postul din cauză că eram femeie. Însă atunci când a văzut verigheta....

Observând că Barrett îi privește insistent mâna, Caroline o ascunse la spate.

– Părea să gândească în sinea lui că va face târgul cu mine cu condiția să fiu măritată, continuă ea.

– De ce purtai verigheta, dacă nu cu scopul de a minți, de a juca

teatru?

Vocea lui devenise periculos de blândă. Caroline se înfioră, dar nu spuse nimic.

– De ce? Răspunde-mi!

– Ți-am mai spus o dată! A fost verigheta mamei. Mi-a dat-o după moartea tatălui meu, înainte de a se mărita cu Lawrence.

Când auzi acest nume, Barrett strânse din dinți.

– N-aveai dreptul să faci din căsătorie o condiție pentru angajare, îl atacă brusc Caroline. Nu, nu e corect!

– Dar tu, ce drept ai avut să te pretinzi măritată?

– Eu n-am mințit!

– Ba da, prin omisiune! Tăcerea ta a reprezentat o minciună. Aveai chiar atâta nevoie de slujba asta?

Caroline ridică ochii spre el și-l privi drept în față.

– Da, recunoscu ea cu sinceritate. Aș fi făcut orice pentru a-l obține.

– Chiar orice? o întrebă el cu cinism. Poate totuși n-ar fi trebuit să plec, aseară!

Caroline se făcu roșie la față, dar nu spuse nimic. Acum știa răspunsul la întrebările pe care și le pusese dimineață. Acum știa ce credea Barrett despre purtarea ei de aseară. Cel mai important era însă ca el să nu afle că procedase așa din dragoste pentru el. Dacă și-ar mai fi bătut și joc de sentimentele ei, ar fi murit de rușine.

– Caroline, de ce era atât de important pentru tine acest post? Era chiar atât de important încât ai fi fost gata să-mi cedezi pentru a-l păstra.....

Caroline își ținu răsuflarea, ca și cum primise o lovitură puternică, dar și de data asta nu spuse nimic. Ar fi făcut totul, numai să nu-i mărturisească dragostea pentru el.

– De ce, Caroline?

– Aveam..... am nevoie de bani, improviză ea.

– Ce să faci cu ei?

Ea dădu din umeri, afundându-se din ce în ce mai mult în minciună.

– Toată lumea are nevoie de bani.

Barrett se enervă brusc și bătu cu palma în masă.

– Termină odată cu prostiile astea! Răspunde-mi sincer, dacă poți. De ce ai nevoie de bani?

– Asta nu te privește pe tine! se enervă ea. Mi-am dat demisia, nu-ți ajunge?

– Nu, nu-mi ajunge. N-o să-mi ajungă niciodată!

Făcu o pauză, reflectă câteva secunde, după care continuă:

– Sunt sigur că toate astea au legătură cu nemernicul acela de tată vitreg. Măcar am ghicit acest lucru. Ce se întâmplă, Caroline? Povestește-mi totul. Poate că am posibilitatea să te ajut.

– Nu, nu poți să faci nimic pentru mine. E o poveste care mă privește numai pe mine, Lawrence și Sta.....

Tăcu brusc. Fusese gata-gata să rostească numele lui Stacy. Barrett nu era un naiv. Dacă îi dădea prea multe explicații, va ghici cu ușurință restul.

Dar el nu se descurajă din atâta lucru.

– Între tine, Lawrence și mai cine, Caroline?

Ea lăsă capul în jos. N-avea de gând să mai spună nimic.

– M-am prins! exclamă el lovindu-se cu mâna peste frunte.

Barrett își aminti discuția pe care o auzise cu o zi în urmă.

– Tu, Lawrence și Stacy! Despre asta este vorba, nu-i așa?

Privirea nevinovată a Carolinei îi dovedi că era pe calea cea bună.

– Cine e Stacy?

Caroline rămase cu capul plecat, privind fix în covor.

– I-ai spus să rămână la niște fetițe. Ai aranjat ca cineva să treacă s-o ia și trebuie s-o recuperezi în seara asta.....

– M-ai spionat! exclamă ea furioasă. Ești.....

El nu luă în seamă izbucnirea ei și continuă să gândească rapid cu voce tare.

– Este vorba cu siguranță despre o fetiță. Care trăiește cu tatăl tău vitreg.... Cineva la care ții foarte mult.... fiica ta?

– Sora mea.

– Am înțeles. Povestește-mi.....

Umerii Carolinei se prăbușiră brusc. Își pierduse orice dorință de a lupta. După lucrurile pe care le ghicise deja, era o joacă de copil ca el să descopere și restul. De altfel, ardea de nerăbdare să se confeseze cuiva.

Trecu prin fața lui Barrettt, se duse să se așeze în fața ferestrei, cu privirea absentă, și începu să-i relateze povestea ei cu o voce lipsită de expresie.

– Mama s-a căsătorit cu Lawrence Redden în urmă cu vreo șapte ani. Când a murit tata, eu aveam abia șaptesprezece ani, iar Stacy era un bebeluș. Părinții mei se adorau. Atunci când a murit tata, mama a început să se stingă și ea încet-încet. Nici măcar eu nu mai puteam s-o împiedic. Prinsese obiceiul de a-și petrece zilele în camera ei, privind în gol și gândindu-se la tata. Eu încercam s-o ajut. Mă ocupam de Stacy, aveam grijă de mama să se hrănească. Era ca un cadavru viu. Totuși, treptat păru să iasă din toropeală, măcar suficient ca să-și dea seama că nu puteam să mai trăim în felul acela. Practic nu mai aveam niciun ban, mama avea doi copii de crescut și nu știa să facă nimic prin care să-și câștige traiul zilnic. Atunci, s-a măritat cu Lawrence. Ca să avem noi o viață stabilă, îmi explicase ea.

Zâmbi trist și Barrett își ieși din sărite.

– Și ticălosul acela s-a folosit de asta ca să te bată!

– Nu, nu înainte de moartea mamei și niciodată atât de rău ca aseară. Doar îmi dădea câteva palme ca să mă sperie. După moartea mamei însă, a început să bea. Ca să prindă curaj, cred.

Caroline se întoarse spre Barrett.

– O adora pe mama, înțelegi? Mi-a mărturisit aseară, înainte să.... Dar iubirea lui era una chinuită, foarte anormală. Și atunci când într-o bună zi a înțeles că mama nu-l iubea.... a simțit că înnebunește.

– De ce n-ai luat-o pe Stacy cu tine, atunci când ai plecat?

– Pentru că Lawrence are custodia legală a surorii mele! Mi-a promis însă că mi-o va da dacă o să-mi găsesc un serviciu stabil și o casă.

– Pentru asta aveai nevoie deci de slujba asta....

– Exact. Numai că ieri mi-a spus că s-a răzgândit, că n-o să mi-o mai dea niciodată pe Stacy. Doamne, cât de mult îl urăsc! Face toate astea numai ca să mă rănească.

– O bate și pe Stacy?

– Nu! Îți închipui că aș lăsa-o cu el dacă i-ar face vreun rău, indiferent dacă aș avea sau nu custodia ei?

– Dar de ce dă în tine?

– Probabil din cauză că semăn prea mult cu tatăl meu. În plus, din cauza verighetei. Ieri, mi-a spus că mi-o dăduse mama ca s-o poată vedea mai în siguranță, să fie pentru totdeauna lângă tatăl meu.

– Și acum? Acum ce-o să faci? Fără serviciu..... În seara asta o să fii nevoită să duci un copil nevinovat înapoi la acel psihopat periculos, fără să știi dacă n-o să-i facă rău. Pentru că sunt sigur că diseară o să fie mult mai furios decât de obicei.

– Știu toate astea, dar ce pot să fac?

– Nu știi? În cazul ăsta, o să-ți spun eu. Pentru început, o să te măriți cu mine și o să mă lași să rezolv eu problema cu el.

Carolinei i se păru că nu auzise bine.

– Să mă mărit cu tine? Dar eu..... eu......

– Acum, doar ascultă-mă. O să înțelegi după aceea.

Vorbise atât de tăios, încât Caroline rămase cu gura căscată, uitând să mai comenteze vorbele lui.

– Pot să te ajut referitor la sora ta, continuă el cu o voce mai blândă. Am bani și relațiile necesare pentru asta. Dar dacă o să mă mulțumesc doar să-ți dau bani ca să-l poți plăti pe tatăl tău vitreg, el se va folosi de ei împotriva noastră. Tipul e în stare să-i spună judecătorului că ești amanta mea, ceea ce-l va determina pe acesta să te declare inaptă pentru a căpăta custodia copilului.

Caroline se înfioră și Barrett insistă.

– Dacă aș fi soțul tău, nu numai că ai avea cu ce s-o crești în mod decent pe Stacy, dar ai avea în plus un cămin și o viață stabilă de oferit. Și, în cazul în care vom ajunge la proces, judecătorul va fi impresionat favorabil. Înțelegi?

– Nu vreau să mă mărit! Nu vreau să sufăr ca mama în cei șapte ani după moartea tatei!

– Nu toate căsniciile seamănă cu cea dintre mama și tatăl tău. Părinții tăi au fost fericiți, nu-i așa?

– Așa este! Dacă mama nu l-ar fi iubit atât de mult pe tata, n-ar fi fost atât de nefericită după moartea lui. Nu vreau să pățesc și eu la fel ca ea. Sub nicio formă!

– Îți e teamă să iubești, Caroline?

– În felul acela, da.

– Dar trebuie să recunoști că experiența ta referitoare la căsnicie a fost una foarte specială. Prima legătură bazată pe o iubire nebună, iar cealaltă pe una care aducea mai mult a ură....

– Și căsnicia noastră pe ce se va baza?

El nu se grăbi să-i răspundă.

– Pe nevoie. Tu ai nevoie de mine, Caroline.

Tânăra trebui să recunoască în sinea ei că avea dreptate. Avea mare nevoie de el, din mai multe puncte de vedere.

– Dar tu? îl întrebă ea. Tu ce ai de câștigat din toate astea?

– Pe tine, îi răspunse el simplu.

– Nu e suficient! protestă ea.

– Așa crezi! Eu nu gândesc așa. Te doresc și te vreau. În felul acesta nu va fi jignit niciunul din noi.

Caroline se dădu un pas înapoi, cu mintea înfierbântată. Evident că era cineva care va pierde. Ea! Va pierde de fiecare dată când va face dragoste cu ea fără s-o iubească, de fiecare dată când se va uita la o altă femeie. Va pierde și mai mult atunci când, plictisit de ea, o va părăsi, redându-i libertatea. Dar ea nu se va elibera niciodată de iubirea pe care i-o purta. Se gândi la toate aceste lucruri, dar nu îndrăzni să le spună cu voce tare.

– Nu se poate, șopti ea în cele din urmă. Nu pot să accept.

Văzu că fața lui Barrett se crispează.

– Deci, Stacy contează atât de puțin pentru tine?

– Nu e adevărat. O ador!

– Așa e, dar refuzi să faci singurul lucru care ar împiedica-o să treacă prin calvarul pe care l-ai trăit tu. Cât timp crezi că va mai trece până când se va hotărî tatăl tău vitreg s-o bată așa cum te-a bătut pe tine? O lună? Două? Poate doi ani? Stacy va avea atunci zece ani, o vârstă numai bună la care să poată fi maltratată.

Caroline își prinse capul în mâini.

– Termină, Barrett, te rog din suflet!

El spunea adevărul. Mai devreme sau mai târziu, Lawrence se va răzbuna pe Stacy. Nu-și putea asuma acest risc.

– N-ai încotro, Caroline, spuse Barrett cu o voce calmă, fiind sigur acum de victorie. Știi foarte bine că va trebui să te măriți cu mine.

– Eu..... Da.

Da, se va mărita cu el, dar acea căsătorie probabil o va distruge mai abitir decât loviturile lui Lawrence. Trebuia să-l iubească pe Barrett, să împartă patul cu el, dar fără să ocupe un loc cât de mic în inima lui! Dar între a o salva pe Stacy sau a se salva pe ea însăși, nu avea de ales. Întotdeauna Stacy va avea prioritate.

Barrett îi prinse fața în mâini, forțând-o să se uite în ochii lui întunecați.

– N-o să fie chiar atât de îngrozitor, spuse el pe un ton ușor ironic. Aseară, de exemplu, tu.....

– Te rog.....

– Ba da, Caroline. Unde și când o să vreau eu. Și o să fac în așa fel, încât o să mă dorești și tu la fel de mult.

Acesta era chiar lucrul de care se temea cel mai tare!

În timp ce buzele lui Barrett le atingeau pe ale ei, îi veni brusc o idee:

– Și Stacy? Nu pot s-o duc la Lawrence în seara asta.

Pomenirea acelui nume aduse o grimasă pe fața lui Barrett.

– N-o să fie necesar s-o faci, spuse el în timp ce se îndrepta spre telefon. Nici ea și nici tu nu veți fi obligate să-l revedeți.

Ridică receptorul și forma un număr cu gesturi nervoase.

– Ben, vino sus imediat, te rog.

Ben Durston, unul din avocații lui Rossiter Organisation, era un bun prieten al lui Barrett, care-i fusese coleg de facultate. Barrett știa că poate conta pe discreția lui.

Așteptară în tăcere sosirea lui Ben. Caroline stătea cu capul plecat, nesimțindu-se în stare să înfrunte privirea încărcată de

întrebări a lui Barrett.

Atunci când sosi, acesta nu pierdu timpul cu explicații interminabile.

– Vrem să ne pregătești toate actele legale referitoare la custodia unui copil.

Ben interpretă greșit vorbele lui și se uită de la unul la altul.

– Când trebuie să vină?

Caroline se făcu roșie la față.

– Domnule Durton!

– Îmi pare rău, spuse el, foarte jenat, credeam că....

– Te-ai înșelat Ben, încă n-am ajuns acolo.

Ben se întoarse spre Barrett și-l întrebă din priviri despre ce este vorba.

– E o problemă referitoare la surioara Carolinei, care acum se află în custodia tatălui lor vitreg.

Ben dădu din cap și se apropie de birou, de pe care luă un carnet de notițe și un pix.

– Cum se numește copilul? o întrebă el pe Caroline.

– Stacy Marie Forsythe.

– Și tatăl vitreg?

– Lawrence Allen Redden.

– Și tu?

– Caroline Leigh Forsythe.

Ben se întoarse apoi către Barrett.

– Care sunt condițiile?

– Redden să renunțe la custodia copilului. Aceasta să fie încredințată surorii ei, Caroline. Redden nu va primi bani pentru asta și nu va avea dreptul la vizite. Niciun contact între el și Caroline sau Stacy. În caz contrar, îl dăm în judecată.

Ben fluieră ușor.

– Nu e cam.... dur?

– E un alcoolic, preciză Barrett arătându-i cu degetul obrazul învinețit al Carolinei, și e violent.

Ben nu mai insistă. Remarcase de altfel vânătăile încă de când intrase în birou.

– Mai e o condiție, spuse brusc Barrett. În cazul în care eu și Caroline nu ne căsătorim în zece zile, custodia copilului va rămâne în grija tatălui vitreg.

Barrett păstrase acea lovitură până în ultima clipă.

Nu-și putu înăbuși un zâmbet triumfător când văzu aerul uluit al lui Ben și al Carolinei, mai ales al Carolinei.

– Dar Barrett, știi foarte bine că....

Ben nu reuși să spună mai mult. Vocea tristă a Carolinei îl opri.

– E o clauză inutilă, Barrett. O să mă țin de cuvânt.

Barrett îi aruncă un zâmbet mulțumit.

– Să spunem că o fac numai să am spatele acoperit.

Caroline nu-i răspunse și ieși din birou trântind ușa în urma ei. Ben se aplecă spre Barrett.

– Ai înnebunit de tot! Știi foarte bine că ultima clauză e total ilegală! E pur și simplu un șantaj și.....

– Acesta e singurul mod de a o păstra, îl opri Barrett. Trece-o în contract!

– Nu pot! Nu înțelegi că ea s-ar putea folosi de asta mai târziu? Dacă se hotărăște până la urmă să divorțeze și se prezintă în fața judecătorului cu acest contract, o să pierzi pe toată linia.

– Nu va exista niciun divorț. Include clauza în contract.

Ben își lovi fruntea cu palma.

– Ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu! O asemenea dispoziție îi permite să ceară anularea căsătoriei.

Barrett se încordă.

– Cum adică?

– Totuși, e evident. Va fi de-ajuns să declare că a fost o căsătorie forțată, că ai executat asupra ei un șantaj emoțional.

Barrett oftă adânc.

– În cazul acesta.... De fapt, atâta vreme cât Caroline va crede că acea clauză figurează în contract....

Fu rândul lui Ben să ofteze.

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că va fi nevoie să forțezi o femeie să te ia de bărbat, Barrett.

– Tu doar pregătește actele și uită povestea asta. Ea nu trebuie să depășească pragul biroului meu.

– Bine, amice. Dar gândește-te că încă n-ai obținut semnătura acestui Redden. Cum o să rezolvi problema asta?

Fața lui Barrett se încruntă brusc.

– O să semneze, mormăi el. Îți promit că o să semneze.

Barrett plecă de la birou la două minute după ce secretara lui Ben îi aduse contractul. Doar două minute îi trebuiseră să verifice dacă totul era în regulă, își spuse cu tristețe Caroline când trecu pe lângă ea.

– O să lipsesc în jur de o oră, îi spuse el înainte să iasă.

Ea se înfioră, știind că se ducea să-l înfrunte pe Lawrence.

***

Barrett bătu tare în ușă, apoi așteptă. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou, de data asta și mai tare.

– Vin, vin! se auzi o voce răgușită în spatele ușii. N-are rost să-mi dărâmi ușa!

În prag își făcu apariția Lawrence.

– Nu cumpăr nimic! strigă el.

Arăta rău și era îmbrăcat doar cu un tricou fără mâneci de culoare alb murdar și niște izmene imprimate cu floricele și inimioare. Îi aruncă o privire furioasă lui Barrett. Avea ochii umflați, unul din ei mai ales, care era practic închis și mărginit cu negru. Părul îi stătea vâlvoi pe cap, era neras și nu arăta prea bine.

– Cară-te, urlă el la Barrett cu o voce șuierătoare din cauza buzei sparte.

Deoarece se prefăcu că vrea să se apropie de el cu un aer amenințător, Barrett ridică mâna și i-o lipi de piept.

– Nu atât de repede, Redden.

Tonul aspru folosit de Barrett îl opri brusc pe Lawrence.

– Te cunosc de undeva? îngăimă el nedumerit. Nu, nu cred, adăugă el după ce se uită la Barrett. Spală putina, amice.

– Privește-mă mai bine, îi răspunse Barrett zâmbind.

– Uite ce e.....

Lawrence fu oprit de un brânci care-l dădu la o parte din pragul ușii. Barrett intră în casă cu un pas hotărât.

– Avem ceva de discutat, îi spuse el pe un ton calm

Lawrence se întoarse brusc cu un aer furios și scoase un strigăt ușor, ținându-se de coaste, în locul în care-l lovise năprasnic Barrett.

– Cine ești și despre ce vrei să discutăm?

– Mă numesc Barrett Rossiter. Ne-am întâlnit aseară, la Caroline.

– Tu ești! strigă Lawrence, recunoscându-l în sfârșit.

Ridică pumnul spre el, amenințător.

– O să te....

– Lasă circul, Redden. Nu mă impresionezi deloc.

– Dar Caroline? A fost impresionată de numărul tău de mascul feroce de aseară? Un bărbat care.....

– Nu vorbi despre ce nu știi, i-o reteză Barrett. Dat fiind că nu ești cu adevărat bărbat.....

– Ce vrei? îl opri Lawrence fără să ia în seamă jignirea.

– Am venit să-ți adresez un avertisment pe gratis. Eu și Caroline urmează să ne căsătorim și.....

– Înseamnă că a fost impresionată de intervenția ta de aseară. Exact așa cum am crezut și eu.

Barrett îi aruncă o privire urâtă.

– Nu mă provoca, Redden. Aș fi foarte fericit să-ți mai dau încă o lecție.

Lawrence făcu brusc doi pași înapoi, ceea ce-l făcu să zâmbească pe Barrett.

– Vrem custodia lui Stacy, spuse el cu o voce hotărâtă.

– Stacy mi-a fost încredințată mie și n-o să renunț la ea niciodată.

– Nu fi ridicol. Știi la fel de bine ca mine că niciun tribunal nu va confirma această sentință în cazul în care o vom ataca. Ești alcoolic, îl maltratezi pe copil..... Judecătorul va vedea imediat că are dinaintea lui un amărât care abia își poate duce zilele.

Lawrence se înroși la față.

– Atenție, răbdarea mea are și ea niște limite! Te-am ascultat până acum doar pentru că am crezut că putem să ne înțelegem. O compensație corectă.....

– Mi se pare mie sau încerci să-mi vinzi un copil de opt ani? îl întrebă Barrett cu o voce plină de dezgust.

Lawrence dădu din umeri.

– Doar suntem oameni civilizați.....

– În cazul ăsta, se pare că nu frecventăm aceleași cercuri.

Lawrence nu păru să se fi supărat. Continua să-și urmărească ideea fixă.

– Dacă o să te scutesc de un proces costisitor, cred că ar fi corect să obțin și eu un oarecare profit, nu crezi?

– S-ar putea, îi răspunse Barrett gânditor. La cât crezi că se poate ridica acest așa-zis "oarecare profit"?

O sclipire de lăcomie apăru în ochii lui Lawrence.

– Zece mii de dolari! exclamă el, niciun cent mai puțin.

Barrett izbucni în râs.

– Eu am o idee mai bună, Redden. Tu semnezi actele care transferă custodia în sarcina Carolinei și în schimb eu n-o să te dau în judecată.

Lawrence păli.

– Pentru ce să mă dai în judecată?

– Am de unde alege. Am putea de exemplu să începem cu această vânzare de copil. Apoi mai sunt brutalitățile la care ai supus-o pe Caroline... De fapt, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să merg pe acest drum. Câțiva ani petrecuți la răcoare îți vor prinde foarte bine.

Văzând privirea neîncrezătoare a lui Lawrence, adăugă:

– Să nu crezi că glumesc, Redden. Am mijloacele financiare și relațiile necesare pentru a merge până la capăt.

– Cinci mii! propuse Lawrence pe un ton disperat.

– Nu mă scoate din sărite, Redden!

– Să zicem că-i cer pentru Caroline. În definitiv, e o fată drăguță. Îți mărturisesc că pusesem și eu ochii pe ea, dar.....

Nu reuși să spună mai mult, deoarece Barrett îl prinsese de gât.

– Lepădătură ce ești! Dacă o să-ți treacă vreodată prin cap să te atingi de ea, ține bine minte, dacă doar îți va trece prin cap, te fac praf și pulbere. Și data viitoare nimeni și nimic nu mă va putea opri.

– Lasă-mă să răsuflu, șopti Lawrence cu fața deja învinețită.

Barrett îl împinse cât colo, cu dezgust.

– Alege.

Lawrence își frecă îndelung gâtul.

– Ia-o, spuse el în cele din urmă. De altfel, nu pot s-o mai sufăr pe mucoasa aia. Se poate spune că e exact ca maică-sa..... se smiorcăie tot timpul....

Barrett scoase din buzunar contractul de renunțare și-l puse pe masă.

– Semnează, îi ordonă el întinzându-i un pix.

Lawrence îl luă și-și mâzgăli numele în josul foii de hârtie.

– Acum, fetele sunt ale tale, dar să nu te întorci plângând la mine atunci când o să te plictisești de ele. N-o să le iau înapoi pentru tot aurul din lume!

Barrett luă contractul, îl împături și-l puse în buzunar.

– Ține minte ce ți-am promis, îi spuse el pe un ton amenințător. Dacă te apropii vreodată de ele, o să te fac să regreți că te-ai născut.

– Deja regret, mormăi Lawrence.

Barrett nu-i mai spuse nimic și plecă.

După exact cincizeci și trei de minute de la plecarea din birou, Barrett reveni. Se apropie de masa în dosul căreia se afla Caroline și-i puse contractul în față.

– Eu mi-am îndeplinit partea care-mi revenea din înțelegerea noastră, spuse el rar, fără să o scape din ochi.

Caroline văzu semnătura și oftă ușurată. Lawrence semnase, de acum Stacy era a ei.

– Cum ai...?

Barrett zâmbi misterios.

– L-am rugat frumos, îi spuse el în timp ce se îndrepta spre biroul lui. O să mergem împreună s-o luăm pe Stacy.

– Dar.....

– Plecăm la ora cinci. Să fii pregătită.

***

Stând pe locul din dreapta al Jaguarului negru al lui Barrett, Caroline era bântuită de gânduri negre.

– Ți-e frică? o întrebă brusc Barrett.

– Da, mărturisi ea. Am atâtea de pierdut....

– Da de unde! îi răspunse el bătând-o ușor pe mâinile crispate.

Caroline își retrase brusc mâinile, apoi regretă ce făcuse, observând că el schiță un zâmbet trist.

– Nu înțeleg cum ai reușit să-l convingi pe Lawrence. De obicei e atât de.....

– Să fim serioși, Caroline. Nu schimba subiectul. Nu vreau să te porți așa cu mine. Știm amândoi că nu-ți par atât de respingător, așa că n-are rost să mai joci teatru.

Ea nu-i răspunse și-și reluă șirul gândurilor.

– Numai să te îndrăgească și Stacy, șopti ea în cele din urmă.

Barrett, care parcase în fața casei familiei Clark, se întoarse să-i răspundă și rămase nemișcat, fascinat de buzele întredeschise peste care ea își trecu nervos limba.

– Suntem..... începu el. Eu.....

Dorința fu însă mai puternică.

Îi luă fața în mâini și o apropie de a lui, privindu-i fix gura. Când ridică ochii, o făcu pentru a-i pune o întrebare scurtă. Caroline îi răspunse în tăcere, acceptând, spre rușinea ei, acel sărut pe care ardea de dorința de a i-l dărui.

Încet, foarte încet, Barrett puse stăpânire pe buzele ei. Brațele Carolinei i se încolăciră în jurul gâtului lui și-i răspunse pătimaș. Un geamăt lung de plăcere izbucni din gura ei.

Gâfâind și cu mâinile tremurânde, Barrett o respinse cu blândețe.

– Cred că ar trebui să ne ocupăm de Stacy.

Caroline închise ochii. Ar fi vrut ca acel sărut să nu se mai sfârșească niciodată.

– Da, șopti ea cam fără tragere de inimă. Să mergem la Stacy.

Când observă că e palidă și nervoasă, Barrett simți o strângere de inimă.

– Caro, eu.....

– Te rog, să mergem s-o luăm pe sora mea. Nu doresc să vorbesc despre asta. Nu aici, nu acum.

După ce trânti cu putere portiera, el o luă de mână pe Caroline și se apropie de casa familiei Clark.

Când deschise ușa, Betty Clark rămase cu gura căscată. Dinaintea ei stătea Caroline Forsythe cu un aer rătăcit și cu mâna vârâtă în cea a bărbatului frumos și înalt, care părea să vegheze cu mare atenție asupra ei.

– Bună ziua, Betty, șopti Caroline, încercând să zâmbească.

Betty nu-i răspunse imediat. Era ocupată cu studierea însoțitorului Carolinei. Mulțumită de ceea ce constatase, îi invită să intre în casă.

– Stacy e aici? o întrebă Caroline.

– Da. Se simte foarte bine. Ea și fetele mele s-au zbenguit toată ziua.

– N-a spus nimic despre.... Lawrence?

– Nu.

Betty și Jim erau la curent cu situația specială a lui Stacy și cu

dorința ei de a locui împreună cu sora ei.

– Unde e? se interesă Caroline cu o voce obosită.

– În grădină, se dă în leagăn. Jim s-a dus la plimbare cu fetele, gândindu-se că o să vrei să vorbești cu ea între patru ochi.

– Da, șopti Caroline, trebuie să-i vorbesc.

Ea se uită la Barret cu un aer nehotărât.

– Du-te la ea, îi spuse el. Vin și eu peste cinci minute.

Caroline dădu din cap și plecă. După aceea, Barrett îi zâmbi lui Betty și se prezentă.

– Sunt Barrett Rossiter, logodnicul Carolinei.

Uluită, Betty încercă să-și ascundă surpriza, dar nu reuși întru totul.

– Nu știam că ....

– S-a întâmplat de curând, i-o reteză el.

– Când o să vă căsătoriți?

– Vinerea viitoare.

– Și Stacy?

– Va locui împreună cu noi.

– Am înțeles, șopti Betty, bănuind cam ce se întâmplase.

Văzându-i privirea abătută, Barrett preferă să nu mai insiste.

Stacy, care stătea în leagăn, o zări pe Caroline venind și se repezi înaintea ei.

– Carly!

În clipa în care urma să se arunce în brațele surorii sale însă, se opri brusc. Observase vânătăile de pe fața Carolinei.

– Te-a bătut iar!

– N-am nimic. Ascultă-mă, Stacy, am o.....

– Trebuie să mă întorc la el?

– Ascultă-mă, draga mea! Lawrence a spus că poți să vii să locuiești cu mine. Nu mai e nevoie să te întorci niciodată acolo!

– Niciodată?

Parcă îi era teamă să creadă acea veste bună.

– Niciodată!

Fetița izbucni în plâns.

– O, Carly! E sigur?

– Absolut sigur. Te bucuri?

– Dacă mă bucur? Sunt în culmea fericirii! Când mă gândesc că în sfârșit o să stăm amândouă, fără Lawrence!

– N-o să trăim chiar singure, Stacy, șopti Caroline, urmărind reacția surorii sale.

Văzu că ochii copilei se întristează, cuprinsă de panică.

– Cum adică.... nu chiar singure?

– O să mă căsătoresc, Stacy, spuse Caroline, încercând să vorbească pe un ton vesel.

– Te măriți? repetă Stacy nevenindu-i să creadă ce aude.

– Da. Cu un bărbat drăguț, care se numește Barrett.

– Păi atunci, n-o să mă mai vreți!

– Nu fi prostuță.... Nu trebuie să-ți fie teamă. O să locuiești împreună cu noi. Barrett e cel care l-a convins pe Lawrence să te lase să pleci.

Stacy îi aruncă surorii ei o privire neîncrezătoare. Caroline oftă și se aplecă spre fetiță.

– A venit aici, cu mine. O să vezi, e foarte drăguț. Ne așteaptă în casă și.....

– Sunt aici, o corectă o voce gravă care le făcu să tresară.

Se întoarseră amândouă odată.

– Stacy, el este Barrett Rossiter, bărbatul cu care o să mă.... mărit.

– Bună ziua, Stacy.

– Bună ziua, spuse micuța lăsând ochii în jos.

Caroline îi ceru din priviri ajutor lui Barrett. El îi zâmbi, liniștind-o.

– Caro, du-te și ajut-o pe Betty să facă niște cafea.

– Dar....

El o împinse cu fermitate spre casă.

– Du-te, îi șopti el blând.

Stacy vru să se ia după sora ei, apoi rămase pe loc, înțelegând că acel individ o trimisese acolo pe Caroline ca să-i poată vorbi. Ea îl fixă așa cum copiii știu s-o facă și el îi înfruntă privirea zâmbind.

Stacy nu semăna cu Caroline, își spuse el. Sora cea mare era leită tatăl ei, dar cea mică semăna probabil cu mama ei. Avusese noroc, deoarece acea asemănare o scutise de brutalitățile lui Redden.

Copilul fu cel care rupse tăcerea.

– Mi-a spus Carly că o să ai grijă de noi.

– Așa este, Stacy.

– De ce vrei să te însori cu ea?

Barrett nu păru deloc stânjenit de întrebarea ei. O aștepta de când rămăseseră singuri.

– Pentru că sora ta are nevoie de mine și eu am nevoie de ea.

– Lawrence mi-a spus odată că atunci când o să se mărite Carly, n-o să mă mai vrea lângă ea și soțul ei cu atât mai puțin.

Barrett se simți cuprins de o furie incontestabilă. Dacă Redden ar fi fost de față, pur și simplu l-ar fi strâns de gât. El îngenunche lângă fetiță și o prinse de umeri. Privirile li se întâlniră și el citi teamă în cea a copilului.

– Lawrence s-a înșelat, spuse el cu o voce blândă. Fetițo, tu ești cel mai important lucru pentru Caroline. Ea dorește să te vadă lângă ea și eu vreau același lucru.

– De ce? îl întrebă Stacy, deja mai liniștită, întrezărind în sfârșit

fericirea pe care n-ar fi crezut-o niciodată posibilă.

– Pentru că sora ta te iubește.

– Și tu?

– Eu? Mi-am dorit dintotdeauna o surioară cu părul de culoarea mierii, o surioară care să ascundă o broscuță în buzunar.

Stacy izbucni în râs.

– Ai observat? Am găsit-o chiar înainte de sosirea voastră.

Barrett îi zâmbi.

– Îmi place foarte mult să te văd râzând.

Copila redeveni serioasă pentru câteva secunde.

– Barrett, chiar vrei o surioară ca mine? Crezi că o să fie bine?

– Bineînțeles, Stacy.

El îi mângâie fața cu vârful degetelor. Biata copilă! Oare cum s-o convingă? Dar nu mai fu necesar s-o facă. Stacy îl prinse brusc de mână.

– O să fiu surioara ta, Barrett, spuse ea pe un ton foarte serios, cu condiția ca tu să fii fratele meu mai mare. De acord?

– Sigur că da, răspunse el la fel de serios, strângând-o în brațe.

Stacy ridică o mână, scuipă jos și rosti formula care pecetluia jurământul lor.

– Cruce de lemn, cruce de fier, dacă mor, mă duc în infern.

Barrett repetă și el după ea, apoi își strânseră mâinile îndelung.

– De acum încolo, spuse el, orice s-ar întâmpla, suntem frate și soră pe vecie.

Caroline, care văzuse întreaga scenă de la fereastra bucătăriei, suspină ușurată și închise ochii, cu sufletul mai liniștit.

Capitolul 7

Ziua nunții sosi și trecu atât de repede, încât Caroline nu-și mai amintea decât câteva imagini confuze. Fețișoara strălucind de bucurie a lui Stacy, privirea victorioasă a lui Barrett atunci când îi pusese verigheta pe deget, zâmbetul încântat al lui Betty în timp ce le propunea s-o ia la ea pe Stacy pentru câteva zile, cât vor fi plecați în luna de miere....

După ce rulaseră ore în șir pe șosea fără să schimbe niciun cuvânt, ajunseseră în sfârșit la vila unde urmau să-și petreacă vacanța. Era o căsuță izolată, cocoțată pe unul din versanții Munților Stâncoși. Când sosi acolo, Caroline avu impresia că se află la capătul lumii. Erau înconjurați numai de stânci și zăpadă. Barrett și cu ea erau pentru prima oară singuri. Tânăra era pur și simplu îngrozită de acel gând.

Era foarte supărată pe Barrett. De ce alesese locul acela? Aici, totul era plin de tandrețe și fericire, pe când ceea ce-i unise pe ei era pe de o parte dragostea Carolinei pentru el și pe de alta dorința nesatisfăcută a lui Barrett.

Se instalară rapid, Caroline încercând să nu ia în seamă atmosfera cam cețoasă din împrejurimi. Nu se uită nici măcar o

dată la patul imens care ocupa practic toată camera și nici nu acordă atenție blănii de urs aruncată în fața șemineului.

Luară cina în tăcere și Caroline insistă să spele ea vasele, în timp ce Barrett pregătea focul în cămin.

Îl văzu punând cu grijă bușteni unul peste altul. Apoi scăpără un chibrit și curând flăcări înalte duduiră în șemineu, umplând încăperea cu o căldură binevenită.

Caroline, care nu mai avea ce scuză să inventeze ca să mai rămână în bucătărie, până la urmă se hotărî să iasă. Cu câte un pahar de vin în fiecare mână, se duse în salon, o încăpere lungă și joasă, cu tavanul împodobit cu grinzi false. Barrett, ghemuit în fața șemineului, se uita la flăcări fără să le vadă. Lumina lor portocalie juca în privirea lui întunecată: Caroline nu-l văzuse niciodată atât de trist și de abătut.

Îi veni brusc să se ghemuiască la pieptul lui, să-i spună că-l iubește, să-i dăruiască.... Scutură din cap. Nu, era imposibil. De altfel, expresia pe care i se păruse că o vede pe chipul lui nu părea să fie una tristă. Barrett Rossiter nu era omul care să se simtă abătut. El era puternic, dur, știa ce vrea și cum să obțină acel ceva. O dorise pe Caroline și făcuse totul ca ea să devină a lui. Ea va rămâne astfel până când se va plictisi de rezistența ei pasivă. Atunci, se va elibera de ea.

– Am terminat de spălat vasele, șopti ea cam prostește, neputând suporta la nesfârșit tăcerea.

Barrett renunță să mai privească focul și întoarse capul spre ea.

– Nu era nevoie să te ocupi de ele, spuse el în timp ce-i studia fața tensionată.

Caroline înălță din umeri.

– Oricum ar fi trebuit s-o fac mâine dimineață.

– Te-aș fi ajutat și eu.

– Tu ai pregătit focul.

Ea încercă să se apropie de șemineu.

– Îmi place la nebunie focul de lemne, șopti ea. Mai ales iarna, când e și zăpadă. Mă simt protejată.

– De cine, Caroline?

Ea nu îndrăzni să-i înfrunte privirea și lăsă capul în jos, jenată că se simțea studiată atent și poate chiar i se ghiceau gândurile.

– Eu.....

Un val de căldură o făcu să se înroșească toată. Nu din cauza focului, ci a privirii lui, care-i urmărea cel mai mic gest. Deși erau cenușii, ochii lui Barrett păreau mai argintii decât cel mai incandescent jeratic.

– Am adus puțin vin, îngăimă ea ducându-se să ia cele două pahare, pe care le pusese pe masă, lângă ușă.

În trecere, se uită câteva clipe la peisajul sălbatic care se vedea pe fereastră, deși afară se mai întunecase puțin. O bandă albastră, aproape neagră, acoperea o suprafață întinsă.

Caroline se întoarse și-i întinse unul din pahare lui Barrett. El se ridică încet, dominând-o cu înălțimea lui. Îi luă paharul din mână, se îndreptă spre canapea și se așeză.

– Vino și stai lângă mine, Caroline, îi propuse el cu o voce blândă.

Ea își mușcă buza de jos. Invitația în sine nu era periculoasă și nici tonul vocii nu era amenințător, dar de când Barrett începuse să vorbească, atmosfera era încordată.

– Cerul are o culoare ciudată, nu ți se pare? Crezi că o să ningă?

– S-ar putea. Caroline, vino aici și stai jos, repetă Barrett.

– Sper.... sper că Betty n-o să aibă probleme cu Stacy. Era foarte agitată în timpul celebrării cununiei.

Oare de ce vorbea despre nuntă? Doar își propusese de mii de

ori să evite acel subiect.

– Betty n-o să aibă nicio problemă cu Stacy. Are în casă doi drăcușori și știe perfect cum să-i controleze.

În timp ce vorbea, Barrett se ridicase în picioare și-și pusese paharul pe o măsuță joasă. Se apropie apoi de Caroline, îi luă din mână cupa cu vin și o puse tot pe masă. Apoi îi cuprinse fața în mâini și o forță să-l privească.

– Spune-mi de ce îți este teamă.

Blândețea din vocea lui o sperie și mai tare pe Caroline decât dorința pe care i-o citi în ochi.

– Eu.... eu.....

Își trecu limba peste buze, nefiind în stare să lege nici două cuvinte.

Barrett o fixă îndelung, într-un mod foarte tulburător, apoi se înclină ușor și mângâie cu degetul conturul gurii ei tremurânde.

Respirația Carolinei deveni din ce în ce mai rapidă și trupul îi vibră îndelung.

– Caroline, te rog să mă crezi că n-o să-ți fac rău, spuse el forțând-o să ridice capul.

Aceste cuvinte liniștitoare și atingerea ușoară a mâinii lui pe față o emoționară profund. Ce rost avea să se mai lupte cu el? Își făcea rău ei însăși. Într-un anumit sens, în seara aceea urma să învețe să primească ceea ce Barrett voia atât de mult să-i dăruiască, adică ceea ce ar fi vrut să ia. El nu avea nevoie să știe că-l iubea, își spuse ea cu convingere.

Barrett rămăsese nemișcat, așteptând o hotărâre care nu putea fi luată decât de Caroline. Ea îi dădu răspunsul în modul cel mai clar posibil, ridicând mâna și mângâindu-i chipul. Când el îi sărută vârful degetelor, privirea de culoarea jadului se întunecă și se cufundă în ochii lui cenușii, plini de pasiune.

În clipa aceea se dăruiră unul celuilalt. Caroline cu tristețe, în tăcere, iar Barrett cu o bucurie imensă. Capitularea avu loc fără nicio condiție prealabilă din partea niciunuia dintre ei.

Caroline îl prinse încet cu mâna de ceafă și îl trase pe Barrett spre ea, strivindu-i buzele cu gura ei. El o cuprinse în brațe, lipindu-i trupul firav de al lui. Buzele li se uniră, se desfăcură, se uniră din nou, de parcă ar fi fost pentru prima oară. Gura lui Barrett o părăsi însă curând pe cea a soției lui pentru a începe să-i sărute fața, poposind îndelung asupra pleoapelor ei închise.

Cheița fermoarului îi coborî spre coapse fără ca ea să se mai simtă jignită, rochia îi alunecă pe podea și buzele lui Barrett începură să-i sărute trupul. Atunci când dădură peste sutien, amândoi suspinară în același timp și mâinile lor se loviră una de alta când se întâlniră la mijlocul spatelui Carolinei. Aceasta din urmă fu mai rapidă și descheie sutienul, dar îl lăsă pe Barrett să i-l dea jos. El se aplecă imediat și-i prinse vârful sânului cu dinții, mușcându-l ușor, făcând-o să vibreze. Caroline se arcui și scoase un geamăt lung de plăcere.

– Barrett, șopti ea gâfâind și înfigându-și unghiile în umerii lui.

El ridică ochii, citi în ei o dorință disperată, dorință care-l determină să facă niște lucruri la care ea nici măcar nu îndrăznea să se gândească în urmă cu câteva minute.

Cu mâinile ușor tremurânde, Caroline începu să-l dezbrace încet. Mai degrabă îi smulse decât îi descheie nasturii de la cămașă, ieși învingătoare din lupta cu cureaua lui, smulgându-i când mâinile ei îi mângâiau abdomenul un lung tremur de plăcere.

Barrett o luă brusc pe sus și o duse spre patul imens care-i aștepta de multă vreme. Niciodată un învingător nu ținuse în brațe o pradă mai supusă ca ea!

Cu ochii pe jumătate închiși, ea se lăsă așezată pe patul uriaș.

Camera nu era luminată decât de flăcările din șemineu.

– Te doresc atât de mult, Barrett. Fă dragoste cu mine, îl rugă ea.

– O să fac, iubirea mea până când nu ne va mai păsa de nimic, până când o să înnebunim amândoi.....

El o pătrunse aproape imediat și tot trupul Carolinei se încordă. Bariera inocenței cedase și tinerei îi scăpă un strigăt ușor.

– Caroline.... Doamne Dumnezeule! N-am știut.... Cum să-mi fi putut închipui....

– Oh, Barrett! Sunt deja soția ta.... fă din mine femeie....

– Dar ți-am făcut rău! protestă el.

– Durerea a dispărut deja. Acum, arată-mi ce e plăcerea.

– Soția mea! O să fac din tine femeie!

***

Barrett nu reuși să doarmă toată noaptea. Întins pe spate, cu brațele încolăcite în jurul trupului Carolinei care dormea lipită de el, cu părul des și roșcat răsfirat pe umărul lui, petrecu multe ore stând cu ochii țintă în tavan, dar fără să-l vadă. Finețea pielii ei, parfumul, totul îi era întipărit în minte. Clipa aceea era prea frumoasă ca să doarmă. În bezna din jurul lor, cu Caroline strâns lipită de trupul lui, se simțea în culmea fericirii.

Dar atunci când primele licăriri ale zorilor începură să alunge întunericul, se simți cuprins de o neliniște insuportabilă. Cât de mult ar fi vrut ca noaptea aceea să nu se termine niciodată! Din nefericire însă, n-avea nicio putere să oprească răsăritul soarelui.

Rămaseră la vilă o săptămână. În timpul zilei se plimbau prin

zăpadă, fără să-și vorbească, sau se așezau în fața șemineului și discutau câte-n lună și-n stele, ascultând muzică melancolică. Atunci exista între ei o barieră de netrecut, care le interzicea orice contact fizic, obstacol pe care nu-l depășeau decât după ce se înnopta.

Deoarece noaptea era cu adevărat momentul perfect, acela în care își satisfăceau toate dorințele și când toate fanteziile amoroase erau permise. Noaptea învăța Caroline ce era dragostea, folosindu-și cunoștințele proaspăt dobândite pentru a însuti plăcerea pe care i-o oferea el. În pat, nu mai erau doi străini care împart aceeași casă, ci un cuplu, un întreg. Cu toate astea, acele momente intime erau adesea stricate de o tensiune apăsătoare.

În ultima noapte pe care o petrecură la vilă, după cină, Barrett ieși, spunându-i că voia să se plimbe puțin. Nu afirmase că voia să fie câteva clipe singur, dar modul cum i-o spusese îi dovedea foarte clar că așa era. Caroline îl văzu depărtându-se în noapte și deveni ușor neliniștită. Se plictisise deja de ea? Nu îndrăzni să aprofundeze însă problema. Suspină adânc și se duse în baie, hotărâtă să stea mai mult timp în apa caldă, să se relaxeze.

Rămase mult în cadă și nu ieși decât atunci când se simți mai calmă. Când trecu prin salon, fu ispitită de căldura plăcută pe care o răspândea șemineul. Se întinse somnoroasă pe pielea de urs, lăsând licăririle flăcărilor să-i joace pe trupul gol. Întinsă pe spate și cu mâinile vârâte sub ceafă, se lăsă pătrunsă de căldura care venea de la vatră, simțindu-se mângâiată pe spate de blana groasă a animalului.

Deodată, două mâini reci îi gâdilară picioarele. Tânăra scoase un strigăt. Nu auzise când intrase Barrett în încăpere.

– Stai pe loc, o rugă el lipindu-și mâinile înghețate de șoldurile ei. Mi-e foarte frig și tu ești atât de caldă....

– Cine e? întrebă ea, abținându-se să nu râdă.

– Ghicește, șopti el acoperindu-i pântecele cu sărutări.

– Barrett!

– Ai ghicit! Eu sunt!

Aceste cuvinte fură ultimele pe care le rosti o bună bucată de vreme.

***

După ce făcură dragoste, rămaseră lângă foc, întinși unul lângă altul și strângându-se în brațe.

Caroline simțea pieptul lui Barrett ridicându-se ritmic sub obrazul ei. El dormea. Trupul lui era mai fierbinte decât orice foc din șemineu. Tânăra femeie se simțea bine și-și lăsă gândurile să colinde în voie.

Ce plăcut era să facă dragoste fără să fie iubită! Oare iubirea ei pentru Barrett și dorința pe care o simțea el pentru ea vor fi suficiente pentru ca situația aceea să dureze o veșnicie? Iubea ea pentru amândoi? Calvarul pe care-l reprezenta faptul că el n-o iubea era oare preferabil aceluia în care ar trăi fără el?

Să trăiască fără el? Așa ceva era imposibil! Va trebui să se mulțumească de acum încolo cu ceea ce-i dădea el, și anume cu plăcerea. Deoarece nu numai că n-o iubea, dar avea presimțirea că nu o va iubi niciodată.

Din ochii închiși i se prelinseră lacrimi tăcute, care se zdrobiră de pieptul lui Barrett....

El nu dormea însă. Crezând că tânăra adormise, nu îndrăznea să se miște, ca să n-o trezească.

Cât de mult îi plăcea s-o simtă lângă el! Fu cuprins din nou de dorința nebunească de a o poseda, dar în clipa în care ridica mâna s-o mângâie, prima lacrimă îi căzu pe piept. Încremeni, deveni palid și lăsă să-i cadă brațul la loc, cu o grimasă de suferință pe față.

Atunci când Caroline se trezi, a doua zi dimineață, era singură în patul uriaș. Își aminti că Barrett o dusese acolo pe sus în noaptea care trecuse. Unde era? De când sosiseră la vilă, se obișnuise să se trezească în brațele lui și prezența lui îi lipsea. Își puse un capot de casă și se duse la bucătărie cu intenția de a face cafea.

Barrett se afla acolo, cu coatele pe masă, strângând o ceașcă în mâini și cu o față obosită. Fixa cu privirea lichidul negru și avea trăsăturile încruntate.

– Bună dimineața, spuse ea din pragul ușii, cu o voce ezitantă.

Era evident că nu va fi o dimineață bună, dar necunoscând cauzele proastei lui dispoziții, Caroline se prefăcu că nu observă nimic și-i întinse obrazul să i-l sărute.

Barrett evită atingerea ei cu o mișcare bruscă a capului și ea se ridică imediat, simțindu-se îngrozitor de umilită.

– Cât timp ți-a trebuit să-ți faci curaj să mă atingi? o întrebă el pe un ton disprețuitor.

– De ce mi te adresezi pe tonul acesta aspru, Barrett?

Râsul lui furios o făcu să se dea un pas înapoi. Aflându-se însă sub influența nopții lor de dragoste, Caroline nu înțelegea ce se întâmplase. Oare Barrett se plictisise deja de trupul ei?

– Barrett, aseară....

– Ceea ce s-a petrecut aseară nu se va mai repeta! îi reteză el vorba fără măcar s-o privească.

– Bine dar.... nu înțeleg. M-am purtat urât cu tine?

El rânji din nou și ea se întristă și mai tare.

– Nu, Caroline, ai fost perfectă!

– Atunci?

– Hai să nu mai vorbim nimic, Caroline. De alfel, nu e nimic de spus.

Ea insistă, vrând să înțeleagă.

– Te-ai plictisit deja de mine?

El nu-i răspunse și Caroline se sperie. Nu voia, nu putea să-l piardă acum!

– Barrett!

– Da, Caroline. Dacă asta te poate ajuta să înțelegi, m-am plictisit de tine.

– Deci asta e... șopti ea cu ochii plini de lacrimi. Mă duc să-mi fac bagajele, adăugă ea și dădu să plece.

– Caroline! urlă el, oprind-o brusc în pragul ușii.

Ea nu se întoarse din drum.

– Da, Barrett.

– Asta nu schimbă cu nimic înțelegerea noastră. Tu rămâi soția mea și eu sunt tot soțul tău. Nu vom divorța.

Caroline nu știu ce să-i răspundă și rămase pe loc, cu mâna încleștată pe clanță și privind în gol.

– Oricum, nu poți să mă părăsești. Nu atâta timp cât Redden dă târcoale prin preajma noastră. Nici tu și nici Stacy nu veți fi în siguranță.

– Barrett....

– Nu vom divorța, repetă el.

În realitate, se simțea mai ușurată. El n-o iubea, n-o mai dorea, dar accepta s-o lase să trăiască lângă el. Nu era dorința ei cea mai mare?

***

Trecură zile și săptămâni la rând. Caroline se trezea în fiecare dimineață în zgomotul pe care-l făcea Barrett spălându-se pentru a pleca la birou. Se ținuse de cuvânt și nu se mai atinsese de ea. Atunci când mâinile li se atingeau întâmplător și ea se înroșea la față sau începea să tremure, el se prefăcea că nu observase nimic.

Parcurseseră drumul înapoi fără să scoată o vorbă, se opriseră puțin la familia Clark ca s-o ia pe Stacy, apoi se duseseră acasă la Barrett, unde urmau să locuiască toți trei.

Era o casă frumoasă, aflată la oarecare distanță de oraș, cu o grădină mare, plină de copaci înalți, în care, le explică Stacy încântată, abia aștepta să se joace și să se cațere. Clădirea din piatră și lemn avea cinci dormitoare, un salon, o sufragerie și un bar micuț pentru servirea micului dejun. Subsolul fusese amenajat ca sală de jocuri, ceea ce o încântă pe fetiță. Încă din prima seară, separarea lor deveni efectivă. Barrett o conduse pe Caroline în camera ei, apoi intră și el în a lui.

În fiecare seară se întorcea acasă epuizat, ca și cum ar fi vrut să uite eșecul vieții conjugale muncind pe brânci. Caroline, care fusese înlocuită de o secretară nouă, fu total ruptă de activitatea profesională.

Barrett lua masa de seară împreună cu ele, prefăcându-se în fața lui Stacy că e un soț iubitor. Caroline nu se putea obișnui cu acea schimbare radicală. Văzându-i ochii cenușii și duri umplându-se de tandrețe atunci când copilul era de față, suferea cumplit. Barrett ținea foarte mult la Stacy, asta era în afară de orice discuție și Caroline se bucura că lucrurile stăteau astfel. Cu toate astea, blândețea de care dădea dovadă Barrett față de surioara ei o jignea. Nu era vorba de gelozie, ci pur și simplu o invidia. Ce mult își dorea s-o privească și pe ea cu ochii plini de afecțiune!

După ce trecu o lună, Caroline pierdu orice speranță să mai

câștige vreodată inima lui Barrett. Numai prezența lui Stacy îi mai ajuta să formeze încă un cuplu. Nu știa însă cât va mai dura acea situație.

***

Stând cufundată până la bărbie în apa caldă, Caroline închise ochii și inspiră mirosul delicat al spumei parfumate care plutea deasupra apei. Se simțea bine.

Barrett încă nu venise de la birou. În fiecare zi rămânea acolo din ce în ce mai mult. Dacă n-ar fi văzut-o pe noua lui secretară, care era o femeie de vreo cincizeci de ani, și-ar fi închipuit că avea o aventură la birou. Dar n-avea niciun indiciu că Barrett ar căuta în altă parte ceea ce putea obține sub propriul acoperiș. "Numai să fie așa mereu!" își repeta ea tot timpul.

Primele semne ale tornadei n-o îngrijoraseră pe Caroline, care nu le acordă nicio atenție. Totuși, miile de zgomote ale nopții încetaseră subit, ca și cum locuitorii pădurii s-ar fi pus brusc la adăpost. Apoi, o sclipire orbitoare luminase baia, un fulger pe care-l zărise prin ochiul de fereastră din tavanul înclinat.

Tunetul o trezi din reverie, fiind urmat imediat de un lung urlet al vântului care trecea prin crengile copacilor. Fascinată dar încă nu speriată, Caroline fixă ochiul de geam prin care văzu fulgerele înmulțindu-se, luminând ca ziua un cer plumburiu, plin de nori.

Paralizată de spectacolul oferit de crengile care se izbeau de zid, Caroline nu se simți în stare să iasă din apa care începuse să se răcească.

Fulgerul căzu foarte aproape, cu un bubuit infernal. Ușa se

deschise brusc și intră Barrett gol până la brâu, cu un prosop legat în jurul șoldurilor și cu părul ud. Văzând-o pe soția lui, se opri în mijlocul băii.

– Nu știam că ești aici. N-ar trebui să stai în cadă în timpul furtunii.

– Nu era furtună când am intrat în apă. Nu știam că te-ai întors.

– Abia am sosit. Plouă cu găleata și m-am udat până la piele. Mă pregăteam să fac un duș.

– Parcă era periculos să stai în baie când e vreme proastă.

– Să zicem că am chef să trăiesc periculos.

– Să zicem că și eu vreau același lucru.

– Văd că așa e, șopti el cu o voce răgușită, neputând să-și mai dezlipească privirea de trupul ei pe care spuma dispărând încet-încet, n-o mai acoperea.

– Barret, îngăimă ea, nereușind să ghicească dacă îi va cere să iasă sau o să-l roage să rămână.

El se apropie, parcă împins de la spate de o forță căreia nu-i putea opune rezistență. Mâinile i se cufundară în apă, fără însă s-o atingă.

– Am rămas în apă prea mult și.....

Ea scoase un strigăt ușor. Se stinsese lumina.

– Vai de mine, Barrett!

– Nu e nimic. Probabil că fulgerul a căzut pe transformator. Curentul va reveni imediat. Până atunci, trebuie să aprindem niște lumânări.

– Avem așa ceva?

Barrett zâmbi în întuneric.

– Bineînțeles! Pe cele de la tortul de la ziua de naștere a lui Stacy.

Caroline pufni în râs gândindu-se la acele lumânări minuscule.

– Așa este, spuse ea prefăcându-se serioasă.

Ultimele ei cuvinte fură urmate de un tunet puternic.

– Trebuie să ieși din apă, draga mea. Furtuna se întețește.

– Dar nu pot! Ești.....

– Să fim serioși, Caroline! exclamă el pe un ton ironic. E atât de întuneric aici, încât nu reușesc să-mi văd nici vârful nasului!

Se ridică în picioare, luă un prosop gros de baie și-l deschise, ținându-l cu ambele brațe.

– Hai sus, ordonă el.

Acum, apa era rece. Încurajată de întuneric și de tonul calm al lui Barrett, Caroline nu mai ezită. Se ridică din cadă și se lăsă înfășurată în prosopul uriaș.

Când simți brațele lui Barrett în jurul trupului său, se înfioră îndelung. Atingerea fusese accidentală, Barrett mulțumindu-se s-o înfășoare în materialul uscat și cald, dar asta nu o împiedică să tremure de plăcere.

Barrett rămase nemișcat, cu trupul încordat. Apoi, mâinile lui începură să-i mângâie corpul încet, cu precauție. Caroline închise ochii, pierdută în oceanul de senzații atât de mult așteptate.

– Caro.... îngăimă el cu o voce înăbușită. Ești sigură că.....

El tăcu atunci când simți că ea își desface prosopul prins în jurul șoldurilor.

– Oh, Caro! suspină el când se treziră unul în fața altuia goi, copleșiți de o pasiune comparabilă cu tornada de afară.

O prinse de umeri, pe care-i mângâie câteva clipe, după care mâinile lui coborâră pe sânii ei. Încurajat de lipsa de reacție a Carolinei, Barrett îi mângâie tot trupul, apoi o sărută apăsat pe buze, ca și cum n-ar fi așteptat decât acel semnal. Caroline începu și ea să-i atingă trupul musculos, înapoindu-i mângâiere după mângâiere și sărut după sărut.

Când Barrett o întinse pe covorul gros, ea nu mai rezistă. Nu-și dorise niciodată atât de mult să fie posedată.

– Barrett! strigă ea doar în clipa în care el o pătrundea.

Ardoarea lor aducea mai mult a disperare. Își dăruiră și primiră plăcerea ca și cum ar fi fost pentru ultima oară, fără să-și spună cuvinte de iubire, gemetele ținând loc de jurăminte pentru veșnicie.

Multă vreme după ce se prăbușiseră satisfăcuți, rămaseră îmbrățișați, ca pentru a păstra vie acea clipă miraculoasă.

Mai târziu, Barrett o duse pe sus în camera ei și o puse încet în pat, așezându-se lângă ea. O trase spre el și o strânse tare, lipind-o de pieptul lui, cu inimile bătând la unison.

Nu spuseră niciun cuvânt. N-avea niciun rost. Caroline se ghemui în brațele lui fericită, nemaipăsându-i de trecut și de viitor, preocupată doar de clipa prezentă. Se găsea în brațele bărbatului pe care-l iubea. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Adormi șoptindu-i numele.

***

Se trezi când simți că era singură. Fără să deschidă ochii, bănui că Barrett se dăduse jos din pat. Privirea ei de culoarea jadului dădu ocol camerei. Se iveau zorii și tornada nu mai era decât un vis urât.

Barrett stătea pe un scaun în fața ferestrei. Primele licăriri ale zorilor i se opreau pe figură, accentuând dezgustul pe care părea să-l simtă.

Caroline închise ochii și-și puse mâna pe inimă, îngrozită de

expresia de dispreț pe care o atinsese chipul acela adorat. Nu făcu niciun zgomot, dar probabil Barrett simțise că se trezise și se întoarse spre ea.

– Îmi pare rău, spuse el cu o voce aspră, al cărei ton distruse amintirea clipelor de fericire pe care le cunoscuseră noaptea. N-am vrut să se întâmple așa ceva, adăugă el după câteva secunde de gândire. Se uită din nou afară, ca și cum ea nici n-ar fi existat.

– Ieși afară! îi ceru Caroline cu o voce răstită, abținându-se cu greu să nu plângă.

Barrett închise ochii o clipă, cu fața răvășită de tristețe. Se ridică încet și traversă încăperea cu privirea ațintită spre ușă. Puse mâna pe clanță și împinse brusc ușa. Însă în clipa în care urma să iasă, ezită și se întoarse spre ea.

– Știu că nu te încălzesc prea mult vorbele mele, Caroline, dar îmi pare sincer rău.

Drept răspuns, primi un hohot înăbușit de plâns.

– Pe toți dracii! mormăi el în timp ce ieșea din cameră.

Capitolul 8

Caroline răsfoia nervoasă o revistă de luna trecută. Urâse întotdeauna sălile de așteptare ale medicilor, și cea a lui Edward Hilton nu făcea excepție de la regulă.

Într-un colț al camerei, o mână legăna un sugar care strănuta tot timpul. Un maldăr de ziare vechi tronau pe măsuța joasă care ocupa centrul încăperii. Toți pacienții stăteau tăcuți și se spionau cu coada ochiului. Văzu un bărbat gras și transpirat aprinzându-și o țigară sub privirile dezgustate ale celorlalți bolnavi.

Mirosul îi făcu rău Carolinei și se aplecă spre fumător.

– Sunteți amabil să stingeți țigara? îl întrebă ea cu o politețe forțată.

Individul bombăni o scuză, se înroși la față și o stinse în scrumiera cea mai apropiată.

Caroline își sprijini capul de spătarul canapelei și închise ochii. Îi era greață de vreo două săptămâni. Dacă mai avea în vedere și amețelile de care suferea, putea să spună că viața ei devenise un calvar. Leșinase de două ori, din fericire nu în prezența lui Barrett, care nu aflase nimic despre asta. Problemele de sănătate se iviseră cu siguranță din cauza vieții pe care o ducea cu soțul ei. Nu mai

mânca, ceea ce explica faptul că slăbise foarte mult, nu dormea noaptea și nu reușea să se odihnească decât câteva minute între două coșmaruri.

Între ei nu se schimbase nimic, ca și cum noaptea cu tornada nici nu existase. Barrett era politicos, dar distant. În fața lui Stacy își zâmbeau, dar din ce în ce mai rar. Barrett nu mai venea acasă pentru cină. Atunci când se afla acolo, imediat ce termina de mâncat, o săruta pe obraz pe Caroline și se ducea să se închidă în biroul lui.

În weekend, făceau toți trei plimbări lungi sau mergeau în oraș la cumpărături, oprindu-se să mănânce înghețată sau să se uite la câte un comediant ambulant în timp ce acesta își făcea numărul pe trotuar. Caroline știa că probabil păreau o familie americană fericită și acest gând o chinuia cumplit. Faptul că se prefăcea că-l iubește atunci când Stacy era de față și apoi simula contrariul când copila lipsea, ea iubindu-l însă permanent la nebunie, o călca pe nervi pe Caroline. Tresărea din orice, slăbise și era palidă la față.

Adesea, se întreba ce gândea Barrett. De ce rămânea cu ea din moment ce părea atât de nemulțumit de viața lor în comun?

– Doamna Rossiter?

Caroline își dădu seama că era chemată și se ridică brusc în picioare.

– Scuzați-mă, îi spuse ea asistentei care se uita la ea serioasă. Aveam mintea aiurea.

– Vă rog să mă urmați.

Cabinetul doctorului Hilton îi era foarte familiar Carolinei. Venise aici adesea în copilărie, Edward fiind medicul părinților săi cu mult timp înainte de nașterea ei. Fără el, fără ajutorul lui, n-ar fi putut trece peste tragedia morții mamei sale.

Bătrânul, care stătea aplecat asupra unui dosar, n-o văzu când

intră. Nu-i observă prezența decât când auzi ușa închizându-se în urma ei.

– Caroline! Ce bine îmi pare să te văd! exclamă el apropiindu-se și strângând-o în brațe.

– Edward! Sunt atât de fericită! De multă vreme.... Nu ne-am mai văzut de când....

Tăcu brusc și el termină fraza în locul ei.

– De la moartea mamei tale. Aș fi vrut totuși să te văd mai des, Caroline. Dar..... nici acum nu-mi vine să cred că a murit. Chiar și în ziua de azi mai cred că aș fi putut s-o salvez.

Tristețea din vocea lui îi merse drept la inimă Carolinei. Ea îi strânse mâna ușor.

– Nu puteai să faci nimic, Edward. Nimeni n-ar fi putut s-o salveze. Mama nu mai voia să trăiască.

El se întoarse ușor, foarte emoționat.

– Știu.

Caroline îl lăsă pradă emoției, simțindu-se și ea tulburată de amintirile care i se învălmășeau în minte.

Totuși, Edward reuși să-și revină. Scutură din cap și se forță să zâmbească.

– Stai jos și povestește-mi de ce ai venit la mine.

O împinse ușor spre un fotoliu imens și se așeză și el pe unul situat în fața ei.

– Sper că te simți bine. Ești fericită?

– Foarte fericită, minți ea. Sunt măritată și.....

Bătrânul încruntă din sprâncene.

– Ești măritată? Nu știam. Când te-ai căsătorit?

– Acum vreo două luni. Îmi pare rău că nu te-am putut invita la nuntă, dar totul s-a petrecut foarte repede!

– Nu-ți face probleme. Nimic n-are importanță, dacă ești fericită.

Caroline nu-i răspunse, dar între ei se lăsă o tăcere adâncă.

– Caroline, ești fericită, nu-i așa?

Ea își trecu limba peste buzele uscate, neștiind ce să-i răspundă. Nu putea să-l mintă atât de nerușinat pe Edward, dar, pe de altă parte, nu se simțea în stare să-i mărturisească adevărul.

– Stacy locuiește acum cu noi, spuse ea prefăcându-se veselă. Lawrence a renunțat la custodia copilului.

– Asta chiar că e o veste bună! Și ce mai face drăcușorul acela de fată?

– Se poartă tot ca un băiețoi. E o adevărată teroare! Când se cațără în copaci, când se joacă în noroi sau ascunde broaște în buzunare....

Zâmbi cu tandrețe.

– Îl adoră pe Barrett.

– Barrett e soțul tău?

– Da. Barrett Rossiter.

– Barrett Rossiter.... e acel Rossiter de la Rossiter Organization?

– Da, am fost secretara lui.

– Ce romantic! exclamă bătrânul medic.

Caroline se abținu de la orice comentariu.

– S-a îndrăgostit de tine pe când îți dicta o scrisoare, a căzut în genunchi și te-a implorat să-l iei de bărbat? o întrebă el râzând.

Caroline nu-și putu reține un zâmbet.

– Atunci când dictează o scrisoare, Barrett nu se gândește decât la ceea ce spune, zise ea cu o voce ușor tensionată. Cât despre căderea în genunchi.....

Edward păru dezamăgit.

– Atunci, cum te-a cerut de nevastă?

– Cu foarte mult calm.

O enerva să vorbească despre Barrett. Simți că se înroșește la

față.

Edward se uită la ea în tăcere și văzu că nu mai zâmbește. Era convins că ceva nu este în regulă și era clar că tânăra femeie nu-i va spune nimic despre necazurile ei.

– Ai venit la mine doar ca să stăm la taifas, sau ai ceva probleme?

Fără să știe de ce, ea nu îndrăzni să-l privească în față.

– Nu mă simt bine de câteva zile. Speram că-mi poți prescrie.....

– Ce ai?

– Mi-e greață, mi se învârte capul.....

– Ai și leșinat?

Caroline ridică ochii, surprinsă.

– De două ori. Cum ai ghicit?

El ocoli întrebarea cu un gest al mâinii.

– Parcă ai mai slăbit. Ții vreo dietă?

– Nu, dar în ultima vreme nu mi-a fost foame.

Edward se ridică încet în picioare și întinse mâna spre ea.

– Vino, Caroline. O să te consult.

– Nu e nevoie! protestă ea. Sunt sigură că e vorba de o ușoară oboseală. Te-aș ruga să-mi prescrii un medicament contra greții și amețelilor.....

– Ce anume te obosește, Caroline? De unde vine această tensiune?

Caroline se înroși toată la față.

– Eu... Ca să spun sincer, nu știu. E adevărat că am grijă de Stacy, care e un mic drăcușor! În plus, nu dorm prea bine.

Edward păru că reflectează câteva secunde. Când puse întrebarea următoare, o făcu cu o voce precaută.

– Tensiunea asta nu se datorează oare faptului că te-ai măritat cu un om de afaceri foarte ocupat?

– El nu e prea des acasă și...

– Vorbește-mi despre el.

– E înalt, brunet și se poartă foarte frumos cu Stacy. E un tată mult mai bun decât era Lawrence.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Caroline închise ochii și-și imagină scena respectivă, adică pe Barrett dându-și toată osteneala în fața bunului doctor și făcând pe soțul iubitor.

– O să-mi facă mare plăcere să te primesc la noi acasă, șopti ea din vârful buzelor.

Edward îi întinse din nou mâna.

– Să mergem, Caroline. E timpul să te lași consultată.

– Dar nu e nevoie, ți-am mai spus! Doar prescrie-mi un leac oarecare.

– Caroline, știi foarte bine că n-o să-ți prescriu nimic până când nu te consult.

Ea îi aruncă o privire nervoasă, dar se supuse.

– Bine, bine, bombăni ea prost dispusă, dacă asta te ajută să-mi tratezi grețurile.....

Consultația dură douăzeci și cinci de minute, timp în care Edward îi recoltă mai multe probe pentru a le da la analiză. După aceea, îi dădu voie Carolinei să se îmbrace.

După ce se întoarseră în biroul lui, el îi zâmbi.

– Încă nu pot să-ți spun nimic, Caroline, nu înainte de a primi rezultatele analizelor. Pari să te simți foarte bine și starea ta se datorează probabil nervilor. O să-ți dau un medicament împotriva grețurilor. Dacă nu încetează, anunță-mă imediat.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o rețetă și i-o întinse.

– Îți mulțumesc, Edward.

El o conduse până la ușa cabinetului său.

– Lasă noua ta adresă și numărul de telefon secretarei mele. Ea

o să te anunțe atunci când vom primi rezultatele.

– Oh, nu! exclamă ea îngrozită. N-aș putea să sun eu?

Nu voia în niciun caz ca Barrett să afle de vizita ei la doctor. S-ar fi bucurat că o adusese în pragul disperării.

Edward se uită la ea câteva secunde, căzut pe gânduri.

– De ce nu? Sună peste trei-patru zile.

– Îți mulțumesc.

– Caroline....

Ea încremeni.

– Nu aștepta prea mult rezultatele....

– Promit.

Ea plecă zâmbind din cabinetul doctorului.

Edward Hilton privi îndelung ușa închisă în urma ei, cufundat în gânduri. În cele din urmă, se apropie de birou și apăsă pe butonul interfonului.

– Louise, vino până la mine, te rog.

Secretara lui intră imediat.

– Ce este, domnule doctor?

– Vreau să am rezultatele analizelor doamnei Rossiter până mâine. Ești drăguță să anunți tu laboratorul?

– Bine, domnule doctor.

***

Când Caroline ajunse acasă, rămase mult timp în mașină, nesimțindu-se în stare să facă nicio mișcare. Era istovită. Grețurile și amețelile, lipsa de somn și de hrană o doborâseră mai tare decât recunoscuse în fața lui Edward. Nu se mai gândea decât la un

singur lucru: să se culce, să-și afunde fața într-o pernă și să plângă până la epuizare…. După aceea, ar dormi o săptămână întreagă.

Adunându-și ultimele forțe, deschise portiera, o trânti în urma ei și apoi se îndreptă spre casă. Când ajunse în hol, se îndreptă spre scară ca un automat. Oftă ușurată. Stacy își petrecea noaptea la niște prieteni, așa că nu va mai trebui să aibă grija ei.

În momentul când Caroline se pregătea să pună piciorul pe prima treaptă, Barrett ieși brusc din salon.

– Unde ai fost? o întrebă el cu un aer furios.

Caroline se întoarse spre el.

– Asta nu te privește pe tine.

Din doi pași, Barrett fu lângă ea. Se opri la baza scărilor, dominând-o cu statura lui uriașă.

– Nu mă privește? Ai uitat că ești soția mea?

– Credeam că tu ai uitat asta, răspunse ea pe un ton acuzator.

– Ce vrei să spui?

– Nimic.

Ce rost avea să se lase implicată într-o discuție fără nicio finalitate?

– Ce cauți acasă?

Era abia ora șapte, dar de ceva vreme Barrett rămânea la birou mult după ora nouă seara.

– M-am întors ca să vă duc pe tine și pe Stacy la restaurant și am găsit casa goală. Nu era nimeni și nici măcar n-am găsit un bilet cu explicații și îndrăznești să afirmi că problema asta nu mă privește?

Îi era ciudă pe ea că nu se gândise să lase un bilet pe masa de la intrare. În timp ce o aștepta, Barrett băuse. Răsuflarea îi mirosea a whisky.

– Nu cumva ai crezut că te-am părăsit? spuse ea pe un ton ironic.

Caroline îl văzu că face un efort uriaș să-și păstreze sângele-rece.

– Nu, mărturisi el în cele din urmă. N-am crezut așa ceva. Amândoi știm că e un lucru imposibil.

Caroline își miji ochii. Ce voia să spună cu asta?

– N-o să pleci atâta vreme cât tatăl tău vitreg se va afla prin zonă, îi explică el sarcastic.

– Atunci de ce te înfurii în halul ăsta?

– Pentru că nu știam unde ești și mi-e foame! urlă el.

– De ce nu mai bei încă un pahar? Acesta e un leac universal pentru tăierea poftei de mâncare.

El o prinse de braț și o scutură cu putere.

– Dă-mi drumul, Barrett!

– Nu înainte să-mi explici ce-ai vrut să spui!

– Ai băut!

– Da, am băut. S-ar părea că ai un talent special să-i determini pe bărbații din jurul tău să bea.

Jignirea o făcu să devină palidă ca un cadavru. Se smulse brusc din mâna lui și-i întoarse spatele cu intenția de a pleca în camera ei. Barrett o prinse de umeri.

– Îmi pare rău, Caroline, spuse el cu o voce blândă. N-am băut decât un singur pahar înainte să vii. Am avut o zi proastă la birou și, când am găsit casa goală, m-am simțit extrem de singur.

Simțind că ea tremura, o făcu să se întoarcă încet spre el și o privi drept în ochi.

– Eu nu sunt Lawrence, Caroline. N-am nevoie să mă îmbăt ca să uit. Dacă așa vrei, n-o să mă mai ating de niciun pahar de băutură în viața mea.

Caroline se înroși la față, simțindu-se ușor stânjenită. Acuzația pe care i-o aruncase era cam ridicolă. Într-adevăr, Barrett nu era Lawrence. El era un om cu voință, n-ar cădea niciodată în capcana

alcoolului.

– Eu.....

– Nu vreau să-ți fie frică de mine, îi reteză el vorba cu blândețe. Ai avut parte de prea multă spaimă în viața ta.

– Nu mi-e frică de tine, îi spuse ea cu sinceritate.

Mai mult de ea îi era frică, de sentimentele pe care i le stârnea Barrett în trup atunci când o lua în brațe, ca în clipa de față.

– Mă bucur. Acum, spune-mi unde ai fost.

Caroline crezuse că uitase acea întrebare, dar se înșelase amarnic.

– Am lăsat-o pe Stacy la niște prieteni, apoi am fost să fac niște cumpărături.

– Uitasem că Stacy primise o invitație, recunoscu el. Ce ai cumpărat? adăugă el repede, sperând ca astfel s-o ia prin surprindere.

Așa se și întâmplă și ea se înroși toată la față.

– Nimic, reuși ea să îngaime. N-am găsit nimic interesant.

– Ce femeie cumpătată!

– Știi foarte bine că nu te-am luat de bărbat pentru banii tăi.

– Oh, știu de ce ai acceptat să te măriți cu mine.

Ce voia să spună? Deodată, i se făcu foarte frică. Oare știa că-l iubea? Știind acest lucru, nu risca s-o facă să sufere și mai tare?

– Discuția asta n-are niciun rost. Sunt obosită, așa că mă duc la culcare.

– Nu atât de repede, Caroline. Mai avem două-trei lucruri de vorbit.

– Care sunt acelea?

– De exemplu, aș dori să știu unde ai fost în seara asta.

– Barrett....

– N-ai fost pe la magazine.

Ea tăcu.

– Unde ai fost? insistă el. Și cu cine?

Această ultimă întrebare o făcu să tresară. Oare știa că se văzuse cu Edward?

Mișcarea ei nu-i scăpase lui Barrett, care insistă și mai tare, devenind brusc furios.

– Deci asta e, nu-i așa? Ai ieșit cu cineva!

– Cu cine ai vrea să ies?

– Cu un bărbat! Există un alt bărbat în viața ta, Caroline?

Întrebarea fusese pusă cu o voce amenințătoare.

– Nu, m-am dus să mă plimb.

– Și crezi că eu o să înghit minciuna asta? Dacă aș fi știut că îți lipsește atât de mult acest lucru, nu m-aș mai fi abținut atât să frecventez patul tău!

– Atunci, de ce n-ai făcut-o? Nu eu ți-am cerut asta!

Ea observă că el își crispează maxilarele.

– Nu, nu mi-ai cerut nimic. Dar lacrimile tale, Caroline? Dacă n-ar fi fost lacrimile acelea....

– Barrett, nu cred că....

El își lipi brusc buzele de gura ei.

– Nu, nu crede, șopti el aproape de obrazul ei. Trebuie doar să simți....

Uitând jignirile și bănuielile lui, Caroline se ghemui la pieptul lui, emoționată. Era sigură că n-o iubește, dar ce bine se simțea în brațele lui....!

Un ciocănit puternic în ușa de la intrare strică acel moment de intimitate și fericire incipientă. Tresăriră, dar rămaseră îmbrățișați.

– Oh, nu, nu acum! bombăni Barrett.

– Barrett, nu mă părăsi, îl imploră ea.

Se auzi o altă bătaie în ușă și Barrett se smulse oftând din

brațele ei. Își trecu o mână tremurândă prin păr și se îndreptă spre ușă.

– Sper că cel care ne deranjează are un motiv întemeiat s-o facă! urlă el.

Caroline, care nu se mișcase din loc, îl văzu deschizând brusc ușa și rămânând încremenit de uimire. Ea ciuli urechea.

– Scuzați-mă, șopti politicos o voce de bărbat, caut....

Se auzi un foșnet de hârtii.

– O caut pe Caroline Forsythe Rossiter. E aici?

Caroline traversa deja holul când Barrett răspunse:

– Eu sunt Barret Rossiter. Soția mea e ocupată. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu prea știu..... începu bărbatul.

– Nu sunt ocupată, eu sunt, spuse Caroline apărând lângă Barrett.

Făcu ochii mari și i se blocă respirația. Bărbatul respectiv era un polițist.

Barrett se întoarse spre ea și zări spaima care luase locul dorinței în privirea Carolinei. Deschise larg ușa.

– Intrați, îi spuse el polițistului.

Când musafirul lor ajunse în hol, Barrett închise încet ușa și veni lângă Caroline, punându-i o mână liniștitoare pe umăr.

– Despre ce este vorba? întrebă el.

– Referitor la un accident, începu bărbatul aruncând o privire plină de compasiune Carolinei.

– Stacy? exclamă ea.

Barrett o strânse în brațe. Polițistul se uita la ea uluit.

– Stacy? Nu doamnă. Nu există nicio persoană cu numele acesta implicat în accident.

– Slavă Domnului! exclamă Caroline ușurată.

– Este vorba de tatăl dumneavoastră vitreg, doamnă, exclamă polițistul cu o voce șovăitoare. S-a îmbătat..... și mașina lui s-a izbit de un stâlp de telegraf.....

Caroline auzi cuvintele, dar nu le înțelese imediat sensul. În cele din urmă, îl întrebă pe cel din fața ei.

– A murit?

– Da, doamnă, șopti el. Îmi pare rău.

– Au mai fost și alte victime? întrebă ea cu o voce calmă.

– Nu, era singur. Am găsit numele dumneavoastră în actele lui.

– Asta e tot, domnule polițist? întrebă brusc Barrett.

Bărbatul clătină din cap.

– Vă mulțumesc că ne-ați anunțat, continuă Barrett dând drumul Carolinei să se ducă să-i deschidă ușa.

Polițistul ezită câteva secunde, uitându-se la fața Carolinei, care nu se clintise.

– Îmi pare rău, îngăimă el.

Nesimțindu-se în stare să-i răspundă, Caroline îi mulțumi cu un semn din cap.

Bărbatul se întoarse spre ușă și ieși din casă fără să rostească un cuvânt.

Atunci, tăcerea nu mai fu spartă decât de zgomotul ușii, care se închidea încet. În cele din urmă, adunându-și tot curajul, Caroline se întoarse cu fața spre Barrett.

El se uita în gol cu un aer absent și cu fața chinuită de niște sentimente pe care crezu că le ghicește.

Probabil își spunea că greșise că o luase de nevastă. Dacă ar mai fi așteptat doar două luni.... Ce rost avusese acea căsătorie, din moment ce dorința lui se stinsese în mai puțin de o săptămână?

– Îmi pare rău! exclamă ea plângând, după care o luă la goană spre camera ei.

Capitolul 9

Barrett opri furios bâzâitul interfonului.

– Ce e, Louise? întrebă el pe un ton nervos, fixând în continuare documentul pe care-l citea.

– Știu că mi-ați ordonat să nu vă deranjez, domnule, se scuză secretara, dar cineva insistă să vă vorbească. Este vorba de un oarecare doctor Hilton. Să-l....

– Hilton?

Barrett își scotoci memoria.

– Îl cunosc?

– Cred că nu, domnule. Dar pare foarte dornic să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Bine. Fă-mi legătura. Mulțumesc.

Își trecu cu mâna peste ceafă înainte să apese butonul pentru convorbiri cu orașul.

– Sunt Barrett Rossiter. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Domnule Rossiter, numele meu este Edward Hilton, doctorul Hilton.

– Da, domnule doctor.

– Domnule Rossiter, dacă se poate, aș vrea să discut ceva cu

dumneavoastră.

– Corectați-mă dacă greșesc, domnule doctor, dar n-am impresia că vă cunosc. Așadar, nu văd despre ce am putea să vorbim.

– Îmi pare rău, domnule. Credeam că soția dumneavoastră a pomenit vreodată numele meu în fața dumneavoastră și.....

– Caroline? Ce legătură are Caro cu afacerea asta? E bolnavă? A avut vreun accident?

– Nu, nu e nimic de genul acesta, se grăbi să-i răspundă bătrânul. Soția dumneavoastră a venit ieri să mă vadă și i-am făcut niște analize al căror rezultat l-am primit de curând. Despre acest lucru aș vrea să vă vorbesc.

– Analize? Ce fel de analize?

Barrett era furios. Caroline fusese să consulte un medic fără să-i spună nimic.

– Chiar despre rezultatele acestor analize aș vrea să vă vorbesc. Când pot să vă văd?

– Unde locuiți? îl întrebă Barrett luând un pix în mână.

Edward Hamilton îi dădu adresa.

– Azi nu mai primesc pe nimeni, preciză el, dar ușa va rămâne deschisă. Intrați direct în biroul meu.

– Ajung la dumneavoastră în douăzeci de minute, promise Barrett vârând în buzunar bucata de hârtie pe care mâzgălise adresa doctorului.

– Vă aștept.

Barrett închise telefonul cu un aer gânditor. Caro se dusese să ceară o consultație fără să-l anunțe și pe el. Observase și el că părea obosită în ultima vreme, dar crezuse că de vină pentru starea ei erau proastele relații dintre ei. Era oare posibil să fie într-adevăr bolnavă? Grav bolnavă?

Își înghiți cu greu nodul din gât și se ridică în picioare.

Pe când trecea prin dreptul mesei de lucru a secretarei fără să scoată un cuvânt, aceasta îl strigă:

– Domnule!

– Doamnă Janson, n-o să mă mai întorc azi la birou.

– Dar.....

Ea nu-și mai termină fraza. Barrett era deja în lift.

***

Barrett ajunse la doctorul Hilton în mai puțin de un sfert de oră. Rămase câteva clipe nemișcat în fața ușii cabinetului acestuia, neîndrăznind să intre, de teamă să nu afle....

În sfârșit, bătu la ușă.

– Intră! strigă vocea pe care o auzise mai devreme la telefon.

Barrett împinse ușa și intră în cabinetul doctorului cu aceeași stare de spirit cu care ar fi urcat treptele unui eșafod.

Încăperea era cam întunecată și era plină de tratate de medicină. În mijlocul acestora trona un imens birou din lemn de acaju, la care stătea un bătrân.

Barrett se apropie de el, în timp ce acesta se ridica în picioare să-l întâmpine.

Doctorul Hilton era înalt, slab, ușor aplecat de spate și părea să aibă în jur de șaptezeci de ani. Părul acestuia era alb ca zăpada și pe nas avea niște ochelari fără brațe. Privirea lui era sinceră și de un albastru desăvârșit. Era un bărbat calm, competent și bun care câștigă imediat încrederea lui Barrett.

– Luați loc, domnule Rossiter. Vă mulțumesc că ați venit. Am.....

– Mi-ați vorbit de niște analize, despre Caro.... îi reteză vorba Barrett. Ce e cu ele?

– Am primit curând rezultatele. Bănuiam oarecum încă de ieri despre ce era vorba, dar am vrut să fiu sigur înainte să..... Vreți o cafea?

Barrett avu impresia că acel individ se juca dinadins cu nervii lui.

– Nu, mulțumesc. Ce fel de analize i-ați făcut?

– Înainte să vă răspund, dați-mi voie să clarific câteva lucruri. Am impresia că soția dumneavoastră nu v-a vorbit despre vizita pe care mi-a făcut-o ieri.

Barrett clătină din cap, neputând să-i răspundă din cauza nodului care i se pusese în gât.

– Nu? Așa m-am gândit și eu.

Își puse palmele pe birou și oftă.

– Sunt medicul Carolinei dintotdeauna. De fapt, eu am asistat-o pe mama ei la naștere. O cunosc bine, foarte bine. Ea este pentru mine ca o fiică.

Văzând că Barrett începe să se foiască, făcu o pauză și-i făcu un semn liniștitor cu mâna.

– Vă povestesc toate astea deoarece vreau să înțelegeți de ce v-am chemat. În mod normal, n-ar fi trebuit să fac așa ceva. Nu e prea etic. De fapt, poate că e. Nu știu niciodată prea bine ce e și ce nu e etic. Totuși, ca să revenim la problema noastră, v-am chemat aici mai mult în calitate de prieten al ei și mai puțin în cea de medic. Vreau să înțelegeți bine acest lucru.

Barrett dădu din cap, cu privirea încruntată. Edward îl studie câteva secunde, îi observă maxilarele autoritare, stăpânirea de sine, și păru să ia o hotărâre.

– Am avut impresia că dumneavoastră și Caroline nu prea vă

înțelegeți.

Barrett rămase cu gura căscată, privind în gol.

– Sunt sigur că din acest motiv nu v-a spus că nu se simțea bine de ceva vreme.

Ochii lui Barrett reveniră la bătrânul doctor cu o expresie mirată.

– A avut grețuri, amețeli, se simte obosită tot timpul și chiar a leșinat de două ori, începu doctorul, pândindu-i reacțiile.

Barrett se încordă vizibil.

– Nu mi-a spus nimic din toate astea, șopti el.

– Așa mi-am închipuit și eu. A venit să mă vadă, mi-a descris simptomele și mi-a cerut să-i prescriu un medicament. A refuzat să fie consultată, pretinzând că nu era vorba decât de o stare ușoară de oboseală.

Văzând că Barrett vrea să protesteze, doctorul ridică mâna.

– Liniștiți-vă. Am consultat-o și i-am recoltat probe pentru analize. Așa cum am bănuit, nu era vorba de oboseală.

Barrett își trecu mâna peste frunte, speriat, apoi își drese glasul și vorbi.

– E o problemă serioasă, nu-i așa? Atât de serioasă încât nu prea știți cum să-mi dați vestea. Ce ciudat....! V-aș fi crezut în stare să anunțați practic orice și oricui.

Edward Hilton încercă să-l oprească, dar nu reuși.

– Ați procedat așa pentru că era vorba despre Caro, continuă Barrett. Deoarece sunteți implicat personal, nu vă puteți rezuma la a......

Vocea i se frânse.

– Domnule Rossiter.....

Barrett păru să nu-l fi auzit. Se ridică brusc în picioare și se aplecă amenințător peste biroul doctorului.

– N-o să vă las să mi-o luați! exclamă el cu o voce sălbatică. Nimeni și nimic n-o va putea smulge de lângă mine! E a mea! A devenit a mea acum două luni și așa va rămâne. Dați-mi numele celor mai buni specialiști, al cuiva care....

Nu reuși să-și termine fraza și se prăbuși pe scaun, epuizat.

– Vă rog să nu mi-o luați, îl imploră el pe doctor aproape în șoaptă.

Ochii lui aveau o strălucire ciudată.

– Nu pot să trăiesc fără ea, adăugă el.

– Să fim serioși, domnule Rossiter! Caroline nu e pe moarte!

Barrett ridică ochii spre el plin de speranță, nevenindu-i să creadă ce-i spusese medicul.

– Credeți cumva că m-ar distra să vă mint dacă ar fi grav? continuă doctorul. Caroline n-o să moară.

– Slavă Domnului!

– Asta răspunde la una din întrebările mele, constată Edward Hilton. O iubiți, nu-i așa?

– Mai mult decât orice pe lume! Ce are, domnule doctor? De ce a leșinat?

– Pur și simplu pentru că e însărcinată!

Când văzu expresia rătăcită de pe fața lui Barrett, doctorul începu să-și facă griji.

– Sper că n-aveți de gând să leșinați și dumneavoastră.

Barrett nu-l auzi. Se uita fix la doctor, uluit.

– Caro însărcinată..... Vreți să spuneți că așteaptă un bebeluș?

– Despre un bebeluș este într-adevăr vorba, răspunse doctorul ascunzându-și cu greu zâmbetul.

Barrett se lăsă pe spătarul scaunului, relaxându-se brusc.

– Caro e însărcinată, repetă el ca și cum ar fi vrut să se convingă că era adevărat.

– În vreo șapte săptămâni, după socotelile mele.

Șapte săptămâni. Barrett își aminti brusc de săptămâna petrecută la munte și fața i se înduioșă. Vila, zăpada, focul din șemineu..... Pielea fină a Carolinei, trupul ei care i se dăruise..... Fu fericit că exact în acele momente concepuseră copilul. Bebelușul lor!

– Ce a..... Ce-a spus Caroline atunci când i-ați dat vestea?

– Încă nu i-am spus nimic. Când a venit la mine, nici prin cap nu-i trecea că aștepta un copil. Cred că nu s-a gândit la o asemenea eventualitate nicio clipă. Trebuie să mai spun că n-a avut niciodată ciclul prea.....

– Ea n-o să-l vrea, șopti Barrett cu o voce înăbușită. Dar eu îl vreau. Doamne Dumnezeule, dacă ați ști cât de mult îmi doresc acest copil!

– De ce nu l-ar vrea?

El nu-i răspunse.

– Nu vă iubește?

– Ce importanță are asta?

– Enormă. Vă iubește?

– Depinde....

– Vă iubește sau nu?

– Nu! Nu mă iubește. Sunteți mulțumit?

– Nu prea, șopti Edward. Cu toate astea, s-a căsătorit cu dumneavoastră, nu?

– Am forțat-o să mă ia de bărbat.

– Cum adică?

– Avea nevoie de un soț ca să obțină custodia lui Stacy.

– Ah, Stacy! Eu am adus-o pe lume și pe ea.

– Știți cât de mult ține Caro la Stacy, ce-ar fi în stare să facă pentru.....

– Dar nu să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește, domnule Rossiter! Și nici, în caz de forță majoră, să facă un copil cu acel bărbat!

– Și în privința asta am forțat-o, spuse Barrett plecându-și ochii.

Edward înțepeni, devenind brusc furios.

– Ați violat-o! îl acuză el.

– Nu, Doamne ferește. I-am obținut trupul, dar nu și iubirea. Să zicem că nu mi-am sedus soția.

– Asta nu e o crimă.

– Am obținut ceea ce voiam prin șantaj, înțelegeți? Asta e o crimă! O doream extrem de mult.... Credeam.... credeam că dacă o să reușesc s-o fac să devină a mea..... dacă puteam s-o conving că am nevoie de ea..... speram să rămână cu mine....

– Cu alte cuvinte, sperați să orbiți și să amețiți o biată fată nevinovată cu ajutorul performanțelor dumneavoastră fizice, spuse Edward pe un ton dur.

– Cam așa ceva. Am crezut că aceasta era unica modalitate.

– S-ar părea că ați găsit un alt mijloc de a o lega de dumneavoastră, domnule Rossiter. Eu o cunosc bine pe Caroline. Acum, n-o să vă mai părăsească niciodată. Va rămâne și va încerca să mai salveze ce mai poate fi salvat, indiferent ce sentimente ar avea pentru dumneavoastră.

– Copilul..... șopti Barrett.

– Da, copilul. Va rămâne din cauza lui. Dar spuneți-mi, de ce era Caroline atât de grăbită să obțină custodia lui Stacy?

– Îi era frică. Tatăl ei vitreg bea din ce în ce mai mult.

Doctorul Hilton deveni palid, dar Barrett nu observă.

– Caro era îngrozită de ce i-ar fi putut face micuței dacă s-ar fi aflat acolo într-o zi de beție cruntă. Voia custodia copilei, dar Redden refuza să i-o acorde. O chinuia permanent, promițându-i

într-o zi că i-o dă, iar a doua zi își lua vorba înapoi.

– N-am înțeles niciodată de ce s-a măritat Marie cu bruta aceea! spuse doctorul. La șase luni de la moartea lui Robert, s-a căsătorit cu Lawrence. Începând din ziua aceea, viața lor a devenit un infern.

– Era singură și avea doi copii de crescut, spuse Barrett amintindu-și ce-i spusese Caroline. N-avea încotro.

– Și eu care așteptam să mai treacă timpul, să-l uite pe Robert ca s-o cer în căsătorie.....

Barrett se uită la el uluit.

– Da, o iubeam, îi mărturisi medicul privindu-l drept în ochi câteva clipe. Am iubit-o ani în șir, dar ea îl iubea pe altul și era fericită cu el. În plus, eu eram medicul familiei. Deși uneori mă mai amestec în ceea ce este sau nu etic, știam că, în cazul acela, n-aveam dreptul s-o iubesc. Aș fi încetat s-o văd, dar n-am avut curajul s-o fac. Vă puteți imagina ce a însemnat pentru mine agonia ei? Văzând-o că se stinge treptat și înțelegând că se lăsa în voia soartei?

Își trecu mâna peste față, ca și când ar fi vrut să-și alunge din minte acele amintiri triste.

– Poate că asta vă poate oferi o explicație pentru faptul că v-am chemat aici. Caroline a fost importantă pentru mine! Mă obișnuisem s-o consider propria mea fiică. Nu vreau să sufere și ea ca Marie.

Fața lui Barrett se scripă.

– De ce n-ați făcut nimic ca s-o protejați față de Redden? De ce n-ați spus nimic atunci când a început să le bată.

Edward sări în picioare.

– A bătut-o? Ce vrei să spui?

– Nu știați? Chiar nu știați? În lunile după moartea mamei sale, a bătut-o mereu! Bea foarte mult și atunci când era beat....

– De ce nu mi-a spus niciodată nimic? Doamne Dumnezeule!

De ce a tăcut? L-aș fi împiedicat, le-aș fi apărat.....

– Nu v-a spus nimic din cauza lui Stacy. Nu se gândea decât la surioara ei care își pierduse mama. Ca s-o recapete pe copilă, era gata să suporte toate chinurile din lume. Deoarece Redden n-o bătea pe Stacy. Dacă ar fi avut loc așa ceva, Caro cred că ar fi încălcat legea și ar fi luat-o cu ea pe sora ei, cu orice preț. Nu, ea credea că dacă își găsea un serviciu bun și un apartament, Redden o va lăsa pe Stacy să plece. Nici eu nu sunt sigur că așa s-ar fi întâmplat. Cum să te pui în locul cuiva care a suferit atât de mult?

– Doamne sfinte! spuse Edward. Am aflat de moartea lui din ziare. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morți, dar cred că dacă....

– Stați liniștit, îi reteză vorba Barrett, zâmbind. L-am bătut eu și pentru dumneavoastră.

Edward se uită la el câteva secunde în tăcere, cu respect în privire.

– Mulțumesc, spuse el simplu.

– Nu-mi mulțumiți, domnule doctor. Chiar mi-a făcut plăcere.

Tăcură o vreme, cufundat fiecare în gândurile lui.

– Domnule doctor, întrebă brusc Barrett, de ce m-ați chemat pe mine? De ce nu i-ați dat pur și simplu vestea Carolinei?

– Voiam să mă asigur că dumneavoastră sunteți bărbatul de care are nevoie Caroline, să văd dacă o iubiți și dacă meritați să fiți iubit.

– Și la ce concluzie ați ajuns?

– Cred că o iubiți la fel de mult cât o iubeam eu pe mama ei. Mă bucur că v-am cunoscut.

Barrett începu să râdă. Se ridică în picioare și-i strânse îndelung mâna bătrânului.

– Cred că a sosit vremea să mă duc acasă și să-i dau vestea cea bună Carolinei.

– Încă ceva, Barrett. Aducerea pe lume a unui copil e o

încercare foarte grea. Tensiunea care domnește între voi nu va ușura lucrurile.

Foarte serios, Barrett îl privi drept în ochi pe doctor.

– Chiar am gândit ce v-am spus. N-aș putea să trăiesc fără ea.

– Și dacă ea n-o să poată trăi cu dumneata?

Barrett nu-i răspunse imediat.

– Nu știu, mărturisi el în cele din urmă. Nu știu.

Edward îl privi zâmbind cum iese din cabinet.

– Nu cred nici eu că vei putea trăi fără ea, Barrett Rossiter, șopti el.

Capitolul 10

Caroline stătea lângă fereastră cu un aer abătut, uitându-se la grădina inundată de ploaie fără s-o vadă. Lawrence murise. Aceste două cuvinte i se învârteau prin cap. Lawrence murise..... distrus de băutura pe care o folosise multă vreme ca pe o cârjă în care putea să se sprijine, dar mai mult de ura care-i picura din suflet. Ura care era o altă cârjă care echilibra băutura. Gelozia care-l doborâse treptat fusese forța și slăbiciunea lui. Lawrence nu fusese suficient de puternic pentru a câștiga dragostea Mariei, dar nici n-o iubise destul de mult pentru a o lăsa să plece. Acum, după ce descoperise mecanismul care ani la rând contribuise la distrugerea lui Lawrence, Caroline putea în sfârșit să se elibereze de frica și de nesiguranța pe care acesta i le insuflase. Lawrence o alesese să-i fie singura victimă, abținându-se din fericire să-și verse năduful și asupra lui Stacy. Pentru asta îi era recunoscătoare. Dar ceea ce Caroline nu-i va ierta niciodată, era spaima permanentă cu care trăise ani în șir mama ei. O despărțise de copiii ei, o făcuse să-și piardă dorința de a trăi.

Lawrence murise. Caroline se simți ușor vinovată pentru că răsufla atât de ușurată. De acum încolo, nu se va mai teme pentru

ea sau pentru Stacy. În sfârșit, Caroline și Stacy Forsythe erau libere!

Culmea ironiei! Lawrence murise la doar două luni după ce Barrett își sacrificase libertatea ca să le apere de el. Caroline citise pe fața lui toate chinurile din lume atunci când aflase din gura polițistului că Lawrence murise. Știa că Barrett regreta amarnic acordul pe care-l încheiaseră, înțelegând acum că se căsătorise cu o femeie pe care n-o iubea.

"Dacă aș fi mai puternică, își spuse ea, dacă l-aș iubi mai puțin, aș pleca înainte să vină el însuși să-și ceară înapoi libertatea". Ce-ar fi râs Lawrence dacă ar fi aflat că reușise totuși să-l prindă pe Barrett în capcană! Dar nu contribuise și Caroline la căderea lui Barrett în cursă iubindu-l, deși el nu-și dorea să fie iubit?

Se înfioră, cuprinsă brusc de o repriză de grețuri, care de acum deveniseră obișnuite. Nimic nu mai avea vreo importanță. Erau amândoi prizonierii aceleiași capcane și vor rămâne așa atâta vreme cât unul din ei nu va avea curajul să se elibereze. Caroline știa însă că nu va fi ea aceea. Iubirea pentru el o făcea prea slabă pentru a acționa în vreun fel.

Deci, Barrett era acela care trebuia să ia inițiativa. Numai el era suficient de puternic pentru a se elibera. Oare cât timp va mai putea suporta acea situație?

Și după plecarea lui, ce se va întâmpla? Va avea nevoie de toată voința de care era în stare ca să plece și ea, fie și numai pentru liniștea lui Stacy.

Caroline oftă. Oare cum va reacționa Stacy? Ce va spune când va descoperi că Barrett nu va mai face parte din viața ei? Ținea atât de mult la el.... Pentru că el era în același timp un prieten și un model, avea toate calitățile unui tată și reprezenta tot ce Lawrence nu-i putuse da. O va condamna pe Caroline? Copila credea că Barrett o

iubea pe Caroline și știa că o iubea și pe ea. Dacă el pleca, însemna că o făcea din cauza surorii ei. Ce viață va mai avea apoi cu Stacy, ea știind toate astea?

Deoarece Barrett o iubea pe Stacy. Avea pentru ea veritabile sentimente paterne. S-ar putea oare să nu plece, ca să n-o întristeze pe fetiță? Acest gând o îngrozi pe Caroline. N-ar putea să suporte așa ceva. Cum să-i ascundă atât de mult timp dragostea imensă pe care i-o purta? Pentru ea nu exista libertate. Nu se va elibera niciodată de acea iubire pe care Barrett n-o dorea cu niciun chip.

Nu un zgomot anume o făcu să ciulească urechea, ci senzația că este privită. Când se întoarse, Caroline îl zări pe Barrett care stătea sprijinit de canatul ușii, privind-o fix. Chiar și de la acea distanță îi simțea prezența.

– Barrett! exclamă ea cu inima bătându-i puternic în piept. Doamne Sfinte! Ce m-am speriat!

El traversă încăperea încet și se apropie de ea. Caroline își ținu răsuflarea. Ce palid era! Avea fața lividă, privirea temătoare și buzele strânse.

– Barrett, repetă ea. Ce s-a întâmplat? Un accident? Stacy? I s-a întâmplat ceva lui Stacy?

– Nu, Stacy e bine, șopti el cu o voce înăbușită.

– Slavă Domnului! îngăimă ea. Ce este, Barrett? Parcă ai fi.....

– Cum sunt, Caroline?

Ea ezită, tulburată de dorința sălbatică pe care i-o citea în privire.

– Ai aerul cuiva căruia i s-ar fi oferit cel mai frumos cadou din lume, dar i se spune că dacă îl atinge, acesta dispare.

El duse mâna la piept, ca și cum ar fi fost deconspirat.

– Barrett!

El scutură din cap și o privi fascinat.

– Nici nu puteai descrie mai bine starea mea..... Cel mai frumos cadou din lume....

– Te rog, Barrett, spune-mi despre ce este vorba. Pot să te ajut?

– Nu, eu sunt cel care va trebui să te ajute pe tine.

Plictisindu-se deja de acel joc de-a ghicitul care se prelungea la nesfârșit, Caroline se hotărî să schimbe subiectul discuției.

– Astăzi ai venit devreme acasă....

– Da. Am avut o întâlnire în oraș și m-am întors imediat după aceea. Te deranjează?

– Nu, desigur, minți ea, știind foarte bine că fiecare minut, fiecare secundă petrecută în preajma lui era o tortură delicioasă.

Barrett se prăbuși pe canapea lângă ea.

– Am ceva să-ți spun, șopti el cu o voce înăbușită.

"A sosit clipa de care mi-era cel mai teamă. Încearcă să găsească un mijloc prin care să-mi spună să plec, că nu mă mai vrea". Iubirea lui pentru Stacy nu era suficient de puternică pentru a-l ajuta să suporte prezenț Carolinei în preajma lui. Ea strânse din dinți, pregătită să audă tot ce voia el să spună.

– Ți-am spus că am avut o întâlnire după-amiază, începu el cu o voce prudentă. Adevărul e că am primit un telefon de la doctorul Hilton.

Făcu o pauză, îi întâlni privirea uluită, apoi continuă pe același ton.

– Voia să mă vadă.

Edward? Edward l-a sunat pe Barrett și i-a cerut să vină la el? De ce? Nu exista decât un singur răspuns rezonabil. Caroline închise ochii câteva secunde, făcându-și curaj.

– Și eu care credeam că era vorba doar de puțină oboseală.... Înseamnă că e ceva mai grav dacă te-a deranjat pe tine.... Nu-i așa, Barrett?

Barrett îi luă ambele mâini și-i zâmbi.

– Draga mea, ești însărcinată, spuse el cu o voce calmă dar prudentă, urmărindu-i reacția.

Caroline păru să nu fi înțeles.

– Însărcinată? șopti ea. Eu..... tu.....

Tăcu, nesimțindu-se în stare să mai scoată vreun cuvânt.

Purta un copil al lui Barrett! Inima îi fu cuprinsă de un val de fericire. El îi refuzase iubirea, însă acel dar valora cât toate iubirile din lume!

Barrett se simți extrem de dezamăgit. De data asta, îi era imposibil să citească gândurile Carolinei pe față, deși și-o dorea foarte mult.

Caroline încercă să-și pună puțină ordine în gânduri. Acum, era convinsă că Barrett n-o va mai părăsi. Va rămâne cu ea din cauza copilului. Copilul lui! Un copil conceput fără dragoste, dar cu toate astea era copilul lui. Într-o străfulgerare, își imagină anii care vor veni..... Cu Barrett, dar fără el.... Copilul ar fi crescut și într-o bună zi ar fi plecat.... Privirea i se încețoșă.

Barrett simți acest lucru.

– Caroline.... Știu că nu-ți dorești acest copil.....

– Dar tu, Barrett, îl dorești?

– Nu se pune așa problema. Acum, el există. E copilul nostru..... Copilul nostru va avea nevoie de un tată și de o mamă....

– N-o să plec, Barrett, nu acum, îl opri ea cu o voce lipsită de expresie.

– Îmi pare rău.....

Numai să nu-și închipuie că a făcut-o dinadins ca să-l țină lângă ea! Oh! Dă Doamne să-l iubească pe copilul nostru!

– Nu te scuza. Nu mai putem schimba nimic în această privință.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme.

– Am nevoie de tine. Pe tine te doresc, spuse Caroline.

Barrett rămase total nemișcat și Caroline se îngrozi. Oare nu mersese prea departe?

– Mă dorești? șopti el cu o voce gâtuită.

Ea făcu semn din cap.

– Când?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

– Acum, îngăimă ea, mâine, mereu....

– De ce?

– Pentru că.... Ești soțul meu. Port copilul tău.

Ezită îndelung înainte să continue, întrebându-se dacă va avea vreodată curajul să-i spună adevărul. În cele din urmă, după ce inspiră adânc de câteva ori, se hotărî s-o facă.

– Pentru că te iubesc.

Barrett își ținu răsuflarea. Ochii i se aspriră ca două ziduri cenușii de nepătruns.

– Barrett....

Era oare supărat pe ea? I se făcuse milă de ea? Va fi stânjenit sau mulțumit? Ezitase îndelung înainte să-i mărturisească dragostea și-i aștepta răspunsul cu nerăbdare.

Barrett se ridică brusc în picioare.

– Unde este Stacy?

Umerii Carolinei se prăbușiră. Totul se terminase, se hotărâse să nu țină seama de dragostea ei.

– La școală. După aceea va trece pe la familia Clark, de unde trebuie s-o iau la ora șase.

Barrett ridică receptorul și formă un număr.

– Betty? Barrett sunt. Da, sunt bine, mulțumesc. Te-am sunat ca să știu dacă ar fi posibil s-o ții pe Stacy la tine în seara asta. Nu, totul e în regulă. Numai că eu și Caroline vrem să fim un pic singuri....

Răspunsul lui Betty îl făcu să izbucnească într-un râs amar.

– Da, suntem tot în luna de miere..... Mulțumesc. Spune-i lui Stacy că o să trecem s-o luăm mâine.

Puse încet receptorul în furcă și se întoarse spre Caroline.

– O să stea la ei, seara asta.

Ea dădu din cap, neștiind ce să spună.

– Atunci când n-o să mă mai vrei, nu ezita să mi-o spui, continuă el. N-o să te mai forțez. N-o să mai fac așa ceva niciodată!

Caroline ridică ochii spre el, uluită.

– Te doresc, îi răspunse ea.

Barrett veni lângă ea, îngenunche și-i cuprinse fața în mâini.

– Ești sigură?

– Da.

El o privi îndelung, apoi suspină.

– Și cât o să dureze asta, Caro?

"Până când o să te plictisești de mine" fu gata să-i răspundă. Închise ochii.

– Nu știu, șopti ea. Nu mă întreba nimic.

Barrett dădu din cap în semn că înțelesese.

– Te doresc, Caro. Vreau să fii a mea acum.

– Atunci ia-mă, Barrett.

El se ridică în picioare și se îndepărtară amândoi spre scara care ducea la camera ei.

***

Lunile trecură repede, primăvara alungă ultimele urme ale iernii, apoi făcu loc verii, care fu urmată de toamnă. Caroline și

Barrett trăiau într-o armonie prudentă, se deschideau din ce în ce mai mult unul în fața celuilalt, dar păstrau totuși distanța între ei.

Din seara în care acceptase să se culce cu el, Caroline își petrecea toate nopțile cu Barrett. Făcuseră dragoste de nenumărate ori, dar Carolinei i se păruse că Barrett nu i se dăruia total, păstrând între ei o anumită răceală.

De fiecare dată când îi mărturisea noaptea dragostea ei, simțea cum el se încordează câteva secunde. Acest interval era atât de scurt, încât ajunsese să creadă că doar își imaginase acea ușoară tresărire.

În primele săptămâni, Caroline așteptase ca el să răspundă iubirii ei, dar Barrett nu scosese niciun cuvânt despre acest subiect. Atunci, fu din ce în ce mai convinsă că nu putea să răspundă sentimentelor ei.

Dacă n-ar fi existat copilul, deja l-ar fi pierdut. Totuși, Barrett se purta față de ea cu tandrețe și foarte atent. Nu rata nicio ocazie s-o ajute, s-o încurajeze și Caroline vedea cum dragostea ei pentru el creștea pe zi ce trecea.

Într-o noapte, pe când era în a șaptea lună de sarcină, Caroline nu reușea să doarmă din cauza mișcărilor haotice ale bebelușului. La început rămase nemișcată, sperând că-i va trece, ascultând răsuflarea regulată a lui Barrett care dormea lângă ea. Dar copilul continua să se agite, așa că începu și ea să se întoarcă pe toate părțile, ceea ce-l trezi pe Barrett.

– Ce e, draga mea? îngăimă el.

– Bebelușul a devenit nervos. Nu reușesc să dorm.

– Vino mai aproape de mine, șopti el trăgând-o spre el.

Puse mâna cu atenție pe pântecul ei.

– Ce efect are gestul meu înăuntru?

– Dar în exterior? îi răspunse ea zâmbind.

Barrett luă întrebarea în serios și reflectă câteva secunde înainte să-i răspundă.

– Simt ca un fel de nerăbdare, o nevoie nesatisfăcută.

Caroline se înfioră. Barrett parcă ar fi descris starea lui de spirit, nu cea a copilului. Setea ei de iubire o făcea să fie nerăbdătoare, nesatisfăcută. Barrett interpretă greșit cauzele fiorului.

– Te simți rău?

– Nu prea. Simt doar un ușor disconfort.

– Vrei să-ți fac masaj?

Caroline închise ochii.

– Da.

Mâna lui Barrett începu să descrie niște cercuri pe pântecele ei.

– Te simți mai bine?

– Da, șopti ea.

– Crezi că o să poți dormi?

– Dacă se liniștește copilul tău, de ce nu?

Barrett o sărută pe pântece.

– Dormi, bebelușule, șopti el. Mama ta are nevoie de odihnă.

Se întinse apoi în pat și o luă pe Caroline în brațe. Liniștită și fericită, ea se cufundă imediat într-un somn adânc.

***

Când sosi a noua lună de sarcină, Barrett, care în ultima vreme mergea din ce în ce mai rar la birou, renunță total să se mai ducă. Își petrecea tot timpul împreună cu Caroline și cu Stacy, însoțindu-le în scurte plimbări, după ce se asigura că soția lui era bine îmbrăcată. Când era prea frig, făcea un juc de cărți cu Stacy,

împiedicând-o astfel să obosească prea tare pe Caroline.

Fetița primise vestea sosirii bebelușului cu o bucurie imensă.

– O să am o surioară? Încă una? exclamase ea.

– Poate o să fie băiat, îi explică Barrett. Dar fie că e băiat, fie că e fată, asta n-o să însemne nimic, deoarece o să trăim toți împreună. De fapt, Stacy, tu o să fii mătușa bebelușului.

– Vrei băiat sau fată, Barrett?

Caroline ciulise urechea. Era un subiect pe care nu-l abordaseră niciodată.

– Pentru mine, n-are nicio importanță, Stacy. Orice ar fi, o să fie tot copilul meu. Numai să fie sănătos....

Caroline scoase un lung suspin de ușurare. Și ea gândea la fel ca el.

Începând din ziua aceea, Stacy își luase rolul de mătușă în serios, hotărându-se să se ocupe personal de sora ei mai mare, supraveghindu-i pântecele îndeaproape. Văzând-o rotunjindu-se pe zi ce trece, până la urmă începu să fie îngrijorată, întrebându-se dacă nu cumva și bebelușul va fi tot rotund.

La începutul lui decembrie, când mai avea doar opt zile până să nască, Caroline se trezi într-o dimineață foarte obosită. După ce făcuse duș și se îmbrăcase, își începuse ziua cât se poate de normal.

După-amiază, pe când stătea în grădină și se uita cum Barrett și Stacy adună ultimele frunze moarte, prima contracție îi tăie răsuflarea. Caroline inspiră adânc, apoi o așteptă pe următoarea. Douăzeci de minute! Ridică ochii și-l zări pe Barrett aruncând-o râzând pe Stacy pe o grămadă de frunze.

Privirea i se înduioșă. Ce tată bun va fi!

– Barrett, îl chemă ea încet.

El se întoarse zâmbind și încremeni când îi văzu fața palidă. Din cinci pași fu lângă ea. O luă de mână și îngenunche lângă ea.

– Scumpa mea!? Ce s-a întâmplat?

Caroline îi zâmbi.

– Totul e în regulă. Am primele contracții.

Barrett deveni livid la față.

– Caro.....

Ea scoase un strigăt ușor și el o strânse în brațe, ca și cum ar fi vrut să-i mai ia din durere.

– Cred că ar trebui să mergem la spital, șopti Caroline.

– Și eu cred la fel. Va trebui s-o lăsăm pe Stacy la familia Clark, spuse el începând să alerge spre casă.

Caroline se uită râzând la el.

– Pot să vin și eu? îl întrebă ea.

El se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Caro! Îmi pare rău. De emoție m-am....

O ajută să se ridice și o conduse în casă.

***

Pe drum, o lăsară pe Stacy, care era extrem de entuziasmată, la soții Clark. Spitalul nu era decât la câteva minute distanță, dar Barrett oftă ușurat când ajunseră acolo. Caroline se amuza copios. Purtând-o în brațe de parcă ar fi fost vorba de un obiect de porțelan fragil, se îndreptă spre recepție.

– Soția mea o să aibă un copil, o anunță el pe asistenta care se afla acolo.

Caroline pufni în râs. Asistenta, obișnuită cu genul acela de declarații din partea soților, chemă un infirmier, care sosi imediat împingând un scaun cu rotile. Caroline fu așezată în el și dusă spre

maternitate, cu Barrett pe urmele ei.

Acolo se întâlniră cu Edward, care-i aștepta. Bătrânul doctor le zâmbi, dar îl convinse cu greu pe Barrett să n-o urmeze pe Caroline în sala de nașteri.

– Ca să ai voie acolo, trebuie să fii pe punctul de a naște, spuse el în cele din urmă, după ce epuizase toate argumentele.

Barrett își prunse o mână nervoasă peste abdomenul încordat.

– Chiar așa mă și simt, spuse el.

– Curaj! exclamă Edward în timp ce se depărta.

Barrett îl apucă de braț.

– N-am avut niciodată ocazia să vorbim despre asta, doctore, dar..... dacă ceva nu e în regulă..... dacă o să aveți de ales între a o salva pe Caroline sau pe bebeluș.....

– Barrett!

– Salvați-o pe Caro!

– Barrett, totul o să decurgă normal. Caroline este o femeie sănătoasă.

Barrett îi dădu drumul la braț și se uită cum se depărtează, cu inima strânsă.

Făcuse de șase sute șaptezeci de ori turul sălii de așteptare până când veni doctorul Hilton.

– Barrett....

El se întoarse brusc.

– Dar mult a mai durat!

– Nu mai mult decât de obicei. Ești tatăl unei fetițe superbe.

Privirea lui Barrett se înduioșă pe loc.

– O fetiță... șopti el. Și Caro? Cum se simte?

– Foarte bine. Poți s-o vezi după ce o să se întoarcă în salon. Până atunci, vino să-ți admiri fiica.

Barrett îl urmă pe doctor până la creșă și văzu prin geam un

bebeluș mititel în brațele unei infirmiere. Fiica lui! Cel mai frumos copil din lume!

***

– Ai văzut-o, Barrett? îl întrebă Caroline cu o voce somnoroasă, având părul bogat și roșcat răsfirat pe pernă.

Barrett se aplecă și o sărută pe tâmplă.

– Da, șopti el. E minunată. E rozalie și dolofană. Are părul tău.

Caroline zâmbi.

– O să trebuiască să-i găsim un nume.

– O să găsim noi.....

– S-o numim Stacy.....

– Bine. Ești obosită, scumpa mea. Acum, dormi.

– Dar, Barrett, protestă ea slab.

– O să fiu lângă tine când o să te trezești, îi promise el închizându-i pleoapele cu câte un sărut. Dormi.

Caroline îl ascultă și adormi cu un zâmbet fericit pe buze.

***

Caroline ieși de la duș veselă și-și șterse trupul care-și recăpătase zveltețea obișnuită. Alexandra-Marie avea o lună.

Relațiile dintre Caroline și Barrett cunoscuseră o schimbare subtilă. Nu mai dormeau împreună. La început, motivele abstinenței lor erau evidente, dar după aceea, Barrett nu făcuse

niciun efort ca să restabilească atmosfera care domnea înainte de nașterea fiicei lor.

Stacy și Alexandra deveniseră podul de deasupra prăpastiei care-i despărțea. Barrett era un tată bun. Petrecea în fiecare zi mult timp cu fiica lui, însă fără s-o neglijeze pe Stacy, căreia îi consacra cel puțin același timp ca Alexandrei. Începuse din nou să lucreze, dar făcea în așa fel încât să fie mai des acasă.

Până la un anumit punct, toți patru formau o familie fericită și unită, dar Carolinei îi lipseau confidențele reciproce și încrederea pe care le împărtășeau cei care se iubeau cu adevărat. Căci, deși o iubea pe fiica lor și era mereu lângă ea, pe Caroline tot n-o iubea. Ea suferea foarte tare, dar acceptase acea stare de lucruri. În definitiv, el nu plecase, ceea ce era foarte bine.

Caroline își puse un halat de casă de culoarea jadului, își legă cordonul, apoi ieși din dormitorul ei, vrând să verifice pentru ultima oară dacă adormiseră copiii. După ce o culcase pe Stacy, Barrett se închisese în biroul lui și ea știa că nu-l va mai vedea până a doua zi dimineață. Suporta cu greu acea situație, dar ce putea să facă?

În camera lui Stacy era întuneric. Caroline rămase în pragul ușii și ascultă răsuflarea regulată a surorii ei. În privința asta, totul era în regulă, își spuse ea mulțumită.

Traversă apoi holul în vârful picioarelor și se apropie de ușa întredeschisă a camerei Alexandrei. Aruncă o privire înăuntru și abia își putu stăpâni un strigăt de spaimă. Pătuțul fetiței sale era gol!

Pe când se năpustea spre biroul lui Barrett ca să-l anunțe, îl auzi vorbind în șoaptă. Văzu că legăna bebelușul stând în fotoliul-balansoar. Alexandra părea atât de mică în brațele lui și atât de fragilă față de trupul puternic al lui Barrett.....

El n-o văzuse pe Caroline, care simțindu-se prea fericită să asiste la un spectacol atât de rar, nu îndrăzni să-și facă simțită prezența. Totuși, peste câtva timp, dori să ia și ea parte la clipele acelea de intimitate. Dar când vru să vorbească, fu împiedicată de Barrett, care-i spunea fiicei lui:

– Allie, frumoasa mea fetiță..... Cum o să poți crește fără iubirea mamei tale?

La început, Caroline doar auzi vorbele lui, abia după aceea înțelegând sensul acestora. Făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi fost lovită în plină figură.

– O să înțelegi oare vreodată? O să mă poți ierta? continuă Barrett cu o voce tristă. Când am aflat că te vei naște, am fost atât de fericit! La gândul că o parte din mine va fi legată pentru totdeauna de o parte din Caroline, că vom trăi veșnic prin tine..... Micuță Allie, n-o să știi niciodată cât de bucuros am fost, dar eu știam că mama ta nu va fi fericită. Ea urma să mă părăsească. Lawrence murise și ea o avea pe Stacy..... Nu mai avea niciun motiv să rămână cu mine. Nu reușisem să mă fac iubit de ea, deși am încercat în toate felurile. Nu voiam însă s-o pierd.

Caroline îl văzu zâmbind cu tristețe.

– Apoi ai apărut tu, continuă Barrett și m-am folosit de tine ca s-o țin lângă mine. Caro a promis să rămână, Allie. Dar pentru câtă vreme? N-am îndrăznit niciodată s-o întreb. În fiecare dimineață când mă trezesc, îmi spun că poate ziua aceea e și ultima, în fiecare seară când mă culc îi mulțumesc lui Dumnezeu că am mai petrecut încă o zi alături de ea. Cu toate astea, știu că această tortură nici nu se poate compara cu ceea ce voi simți în ziua plecării ei.

Caroline își ținu răsuflarea. Descoperise brusc că durerea lui Barrett era cel puțin la fel de intensă ca a ei.

El continua să se confeseze fetiței lui cu o voce blândă.

– Mama ta mă face neputincios, Allie, extrem de neputincios. În fiecare seară îmi spunea că mă iubește. Noaptea o țineam în brațe și o auzeam mărturisindu-mi dragostea ei. Și eu mă prefăceam că o cred. Și ce e mai rău, e că îmi place s-o aud spunând asta, știind totuși că nu era adevărat. Ea rămâne cu mine pentru tine. Allie, spun aceste cuvinte pentru tine și eu mă mulțumesc cu situația asta.

Caroline îl văzu sărutând-o pe frunte pe fetița adormită.

– Mi-a dat deja atât de multe lucruri! Ce drept am să cer mai mult? Prin ea te-am avut pe tine și prin tine o păstrez pe ea. Dar oare cât va dura asta? Până când va mai avea curajul să se prefacă?

Frământările lui sufletești o îndurerară pe Caroline, care se stăpânea cu greu să nu izbucnească în plâns. Dar simțea nevoia să asculte mai departe, să afle mai multe. Caroline știa că Barrett nu i se confesase niciodată așa cum o făcea în fața fiicei sale.

– Poate nu va pleca niciodată și noi o să putem să mai petrecem un timp alături de ea, continuă el. Tu semeni cu mama ta, știai? Pentru noi, acesta e un mare noroc. Carolinei i-ar fi fost greu să accepte un copil cu chipul meu. Asta i-ar fi provocat prea multe amintiri. Deoarece tu nu te-ai născut din dorința ei de a avea un copil, Allie. Eu am forțat-o s-o facă. Dumnezeule! Cât de greu trebuie să-i fi fost să aibă un copil cu mine! Dar tu îi semeni leit și având-te pe tine și iubirea ta, va fi ca și cum aș avea-o pe cea a lui Caro. Puțin din ea, chiar și prin intermediul tău, Allie, e mai mult decât îndrăznesc să sper. Și atunci când va pleca..... atunci când va pleca, o să te am pe tine. Să nu crezi însă că mama ta nu te iubește, Allie, dar trebuie să-i fie foarte greu că tu ești o parte din mine, că ai fost concepută.... Nu e vina ta, Allie, ci a mea. Am cerut prea mult, voiam prea mult. Dacă ne părăsește să nu-i reproșezi niciodată că a făcut-o. E vina mea. Dacă aș fi putut s-o iubesc mai

puțin, dacă aș fi dorit-o mai puțin....

Tăcu o vreme, o sărută din nou pe fetiță, o legănă în tăcere, după care continuă:

– N-o să te las niciodată s-o uiți pe mama ta, Allie. O să-ți vorbesc despre ea în fiecare zi, o să-ți descriu zâmbetul ei, părul roșcovan asemănător cu al tău..... O să-ți dăruiesc astfel puțin din ea, așa cum ea mi-a dăruit mult din tine.

Barrett o strânse pe fiica lui îndelung în brațe. Oftă, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre pătuțul ei. Când o puse în el, ea nu se trezi. Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Te iubesc, Allie, șopti el.

Abia când se întoarse să iasă din camera Alexandrei, Barrett o zări pe Caroline. Deși lumina veiozei era destul de slabă, ea îl văzu că pălește.

– Așadar, asta crezi tu despre mine, șopti ea.

– Caro..... Ce ai auzit din tot ce-am spus?

– Chiar crezi că aș fi în stare s-o părăsesc pe fiica noastră sau pe tine? îl întrebă ea fără să-i răspundă la întrebare.

– Eu nu..... Oh, Caro, nu vreau să pleci! Dar nu știu dacă o să pot să te rețin împotriva voinței tale.

– De ce nu m-ai întrebat niciodată dacă vreau să rămân?

– Pentru că știam răspunsul dinainte.

Caroline se apropie încet de el, privindu-l drept în ochi.

– Vreau să rămân cu tine, șopti ea cu o voce clară, pe un ton folosit atunci când vrei să convingi un copil ușor retardat. N-o să te părăsesc niciodată! Niciodată! Acum, tu ești familia mea. Tu, Stacy și Allie. Chiar crezi că aș fi în stare să plec?

– De ce nu?

– Pentru că te iubesc.

– Nu spune asta, Caro! exclamă el. Puțin îmi pasă dacă mă

iubești sau nu, atâta vreme cât rămâi alături de mine.

– Te iubesc, Barrett, insistă ea.

– Din cauza lui Allie....

– Te iubesc. Te iubeam și în ziua în care s-a născut fiica noastră, te iubeam și în timpul lunii de miere și în ziua nunții noastre, în noaptea în care ai venit acasă la mine să mă smulgi din ghearele lui Lawrence.

Barrett scutură din cap.

– Asta nu era dragoste, Caro, ci recunoștință. Recunoștința nu-ți produce amețeală numai când te gândești la buzele celui pe care-l iubești.

– Caro.... mi-e frică să te cred. Te-am iubit încă din clipa când am dat cu ochii de tine. Dacă accept ceea ce-mi oferi acum, n-o să mai fiu niciodată în stare să te las să pleci. Vei putea să trăiești cu un bărbat care nu suportă să te scape din ochi mai mult de zece secunde, care te dorește în fiecare clipă din zi și din noapte?

– N-aș putea să trăiesc niciodată fără tine, Barrett. De ce n-ai mai făcut dragoste cu mine, după luna noastră de miere? Te-ai plictisit deja de mine? Poate ți-e silă de mine?

– Oh, scumpa mea, nu! Dar în ultima noapte petrecută la vilă ai plâns și am crezut că nu mă mai vrei.

– Te înșeli! Și când mă gândesc că încercam să mă autoconving că o să reușesc să trăiesc fără dragostea ta!

– Caroline!

– Știam că mă dorești și mă simțeam în stare să iubesc eu pentru amândoi!

– Asta am crezut și eu oferindu-mă să te iau de soție!

– Ce oarbă am fost! suspină Caroline.

– Îți închipuiai că ai nevoie de mine ca s-o iei înapoi pe Stacy și.....

– Cum adică " îmi închipuiam"? Dar fără tine.....

Barrett suspină, simțindu-se jenat.

– Dacă ai fi cerut, niciun tribunal n-ar fi îndrăznit să-ți refuze custodia lui Stacy, Caroline. Ar fi fost de-ajuns să menționezi halul în care te bătea, în care bea.... Și Lawrence știa acest lucru.

– De accea l-ai convins atât de ușor!

– Da, dar au mai fost și alte două-trei aspecte....

Nu-i spusese niciodată Carolinei că Lawrence încercase să i-o vândă pe Stacy și nici nu-i va spune vreodată. Lawrence murise și trecutul fusese îngropat.

– Cum ai îndrăznit să păcălești o biată fată inocentă ca mine? întrebă Caroline, prefăcându-se supărată. Nu ți-e rușine?

Pe fața lui Barrett apăru treptat un zâmbet fermecător. Începu brusc să creadă în fericirea lui. Totuși mai era ceva care încă îl deranja.

– Dacă nu te-aș fi forțat în acea primă noapte, Allie niciodată n-ar fi.....

– Allie a fost concepută din dragoste! îi reteză vorba Caroline.

Fața lui Barrett se înduioșă și mai tare.

– Aproape m-a apucat plânsul când mi-a dat Edward vestea cea bună. La gândul că copilul meu creștea în tine.... Dar aveam în cap o grămadă de idei contradictorii.....

– Toate astea sunt de domeniul trecutului, Barrett. Să nu mai vorbim de ele niciodată.

– Ai dreptate, scumpa mea, oftă el ușurat. Avem atât de multe lucruri să ne spunem.....

– De exemplu, aș putea să-ți spun că te iubesc.

Barrett o luă în brațe și o sărută cu patimă.

– De exemplu, repetă el. Când mă gândesc la nopțile în care te țineam în brațe și te ascultam, neîndrăznind să cred că e

adevărat.....

– Nu mă credeai?

– Nu. Îmi închipuiam că încerci să faci situația suportabilă din cauza sosirii apropiate a copilului nostru.

– Și totuși, nu mințeam. Te iubeam atunci așa cum te iubesc și acum.

– Și eu te iubesc, Caro! Oh! De ce nu ți-am spus-o mai devreme?

– Te iubesc atât de mult, Barrett!

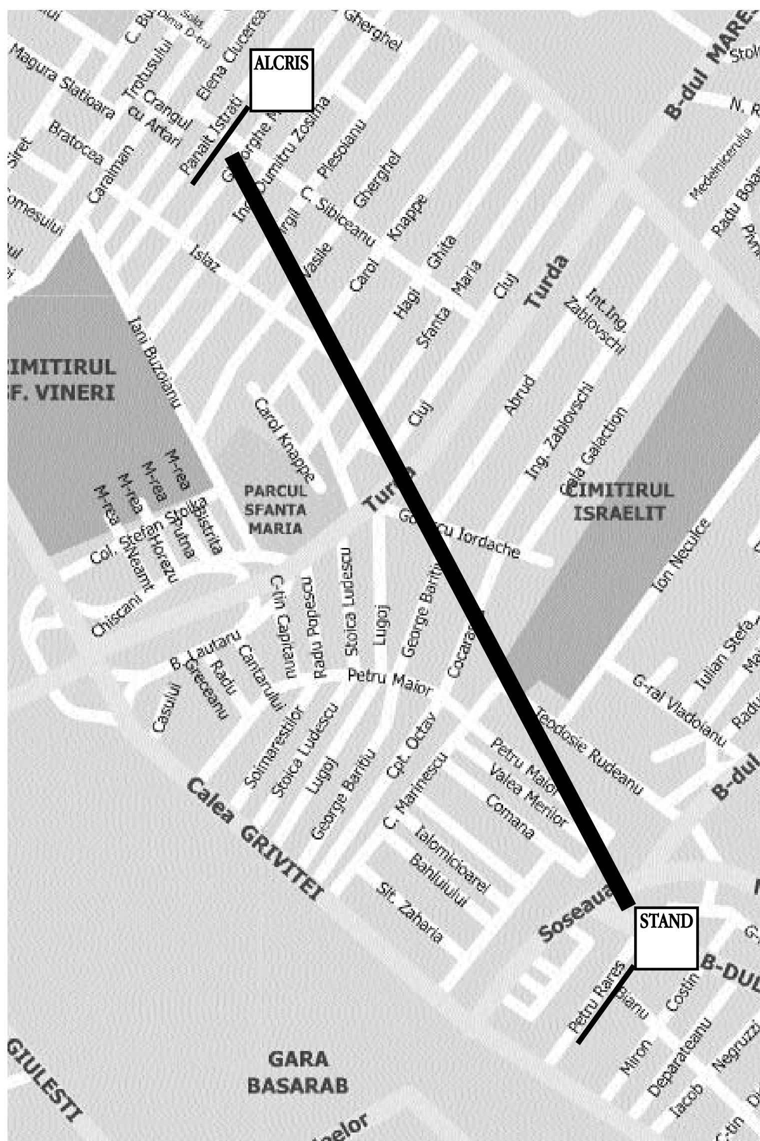
El zâmbi ironic.

– Știi că acum ți-ai luat un angajament pentru toată viața?

– Sper din tot sufletul să fie așa! exclamă ea încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său. Abia astăzi ți-ai dat seama?

În loc de răspuns, Barrett puse stăpânire buzele ei.

Sfârșit

ALCRIS
STAND
CIMITIRUL SF. VINERI
PARCUL SFANTA MARIA
CIMITIRUL ISRAELIT
GARA BASARAB
Calea GRIVITEI
GIULESTI
Turda
Soseaua
B-dul
B-DUL
Gherghel
Magura Slatioara
Trotusului
Elena Clucereasa
Crangul cu Arțari
Bratocea
Caraiman
Panait Istrati
Dumitru Zosima
Plesoianu
C. Sibiceanu
Knappe
Islaz
Vasile
Carol
Ghita
Hagi
Sfanta
Maria
Cluj
Int.Ing. Zablovschi
Iani Buzoianu
Abrud
Ing. Zablovschi
Carol Knappe
Ion Necutce
M-rea
Col. Stefan Stoika
Bistrita
Putna
Horezu
Neamt
Chiscani
C-tin Capitanu
Radu Popescu
Stoica Ludescu
Lugoj
George Baritiu
Petru Maior
Cantarului
B. Lautaru
Radu Greceanu
Casului
Soimarestilor
Cpt. Octav
C. Marinescu
Valea Merilor
Comana
Ialomicioarei
Bahluiului
Sit. Zaharia
Teodosie Rudeanu
G-ral Vladoianu
Iulian Stefan
Petru Rares
Bianu
Costin
Miron
Deparateanu
Iacob
Negruzzi
N. Ra
Medelnicerului
Radu Boian

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*